CÂINII RĂZBOIULUI

COMANDO ÎN INIMA JUNGLEI

RALPH HAYES

RALPH HAYES

COMANDO ÎN INIMA JUNGLEI

Editor: Zamfir M. RUSU
Coperta: EDITURA BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Sorin Adrian Cocos

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

fed print
tipografie
O societate Butan Gas
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

RALPH HAYES

COMANDO ÎN INIMA JUNGLEI

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

De jur-împrejur, domnea jungla cambodgiană, udă din cauza unei ploi recente. Aproape că se vedea cu ochiul liber procesul de descompunere, de putrefacție a plantelor, teren fertil pentru apariția unor noi forme de existență: ciclul vegetal al vieții. Jungla avea un miros al ei, specific, acela de umezeală, de apă stătută, o stare de mucezeală a frunzelor căzute, izul formelor de viață microscopice care se înmulțesc şi mor şi al animalelor mari ce intră în circuitul firesc al supraviețuirii, adică de a ucide sau de a fi ucise.

Prin apropiere domnea însă şi moartea oamenilor.

La cinci metri în fața lui Mark Stone, se aflau şase soldați vietnamezi din trupele regulate care tocmai jefuiseră cadavrele calde încă ale celor trei civili cambodgieni, luându-le puținele bunuri neînsemnate: ceasuri, bijuterii ieftine şi câteva dintre lucrurile găsite în rucsacurile jerpelite, al căror conținut fusese risipit de-a lungul cărării ce tăia în două jungla.

Lui Stone i se păru că leşurile căsăpite, răsucite grotesc, aparțineau unor țărani refugiați: doi adulți, probabil tatăl şi mama, şi o adolescentă a cărei goliciune dovedea că fusese violată, înainte să fie măcelărită, de unul sau mai mulți soldați vietnamezi. Râsetele acestora îl alertaseră pe Stone şi îl aduseseră aproape de locul faptei, ca să asiste în tăcere la scena de coşmar… prea târziu să-i mai poată ajuta pe nefericiții refugiați ce nu reuşiseră să scape din iadul junglei sud-asiatice.

Stone se ghemui la pământ. Mânia şi ura pentru teroriştii îmbrăcați în uniforme militare se concentrară într-o poftă de a ucide atât de puternică, încât simți că nu îi poate rezista. Blestemă faptul că nici unul dintre camarazii săi nu putea să tragă nici măcar un glonț. Se aflau prea aproape de închisoarea în care erau ținuți prizonierii de război şi riscau să alerteze pe cineva din tabără. Nu puteau să ucidă decât în modul cel mai tăcut posibil.

Se întoarse de la punctul său de observație, şopti ceva camarazilor săi, apoi înaintară în tăcere, cu scopul de a înconjura locul în care patrula vietnameză prinsese familia cambodgiană.

Fiecare soldat îşi scosese rezerva de orez de sub cămaşa de camuflaj. Tuburile de plastic, cu diametrul de trei centimetri şi lungi de şaizeci de centimetri, conțineau orez preparat, suficient pentru ca un soldat vietnamez să reziste o săptămână. Începură să mănânce fără să le pese de cele trei cadavre care zăceau la numai câțiva metri de ei. Muştele şi insectele se adunară repede la festin. Soldații nu observară acest amănunt.

Acum era momentul. Stone nu putuse să salveze vieţile celor trei cambodgieni nevinovați, dar putea face ca ucigaşii să plătească foarte scump pentru fapta lor. Camarazii lui, fiecare dintre ei bine antrenat şi specialist în arta luptei în junglă, ştiau ce aveau de făcut.

Lângă fiecare soldat se afla clasica puşcă automată rusească AK-47 cu calibrul de 7,62 mm, dar pentru câteva minute armele fură ignorate. Crima fusese uitată. Mâinile nerăbdătoare îndesau orezul în gurile înfometate.

Lui Stone i se păru că cel mai atent dintre cei şase jefuitori de cadavre era sergentul, care mai arunca câte o privire în direcția junglei din când în când. Criminalii continuară să mănânce, chicotind şi vorbind de parcă

rămăşiţele victimelor lor nu ar fi fost împrăştiate la numai câţiva paşi distanţă.

Stone îşi dădu seama că acest sergent trebuia să fie foarte important, din moment ce i se încredinţase o armă rusească preferată de KGB, un revolver Tokarev de 9 mm.

Se uită la ceas. Cei şase luptători ai echipei sale îşi ocupaseră poziţiile. Se aflau în apropiere, aşezaţi în puncte strategice într-un cerc în jurul celor şase vietnamezi, şi fiecare dintre ei avea o ţintă precisă. Unul era în spatele unui arbore tek înalt de aproape treizeci de metri, a cărui coroană forma un acoperiş natural. La stânga, lângă copacul de betel, aştepta Hog Wiley. Un desiş de bambuşi mici camufla cealaltă parte a suprafeţei deschise.

Stone lăsă soldaţii vietnamezi să se mai relaxeze puţin. Singurul lucru pe care puteau să-l facă era să atace această patrulă, chiar dacă se afla foarte aproape de obiectivul lor. Toată acţiunea trebuia să se desfăşoare în tăcere, pentru că la numai un kilometru distanţă era lagărul pentru cei dispăruţi în misiune. Era singura trecătoare ce străbătea un defileu îngust, singurul drum pe care puteau înainta, altfel ar fi trebuit să se întoarcă înapoi, parcurgând astfel cinci kilometri în plus. În acest caz ar fi ratat decolarea elicopterului, după salvarea prizonierilor.

Trebuia să atace acum, fără să se audă vreun sunet, vreun cuvânt sau vreo împuşcătură.

Stone era un bărbat masiv, înalt de un metru optzeci şi cinci, musculos şi lat în umeri, dar cu un mijloc subţire, fără nici o urmă de grăsime inutilă. Cântărea nouăzeci şi cinci de kilograme şi era dur ca pielea tăbăcită a unor pantofi vechi. Ochii erau de un albastru care bătea în gri. În jurul capului avea o bantă neagră şi purta o bluză fără mâneci, decoltată şi răscroită adânc, reminiscenţă a uniformei marinăreşti, tocmai bună pentru cuptorul tropical, salopetă şi o raniţă de

campanie. De raniță era legată o pușcă automată SPAS-12 încărcată cu opt cartușe de vânătoare.

Stone se bucură pentru că adusese cu el pistolul automat Beretta 93-R. Înșurubă la capătul țevii amortizorul scurt și gros, ridică arma și îl ținti pe sergent. Sunetul înfundat al amortizorului constituia semnalul atacului.

Ochi chiar deasupra nasului vietnamezului și trase. Glonțul Parabellum de 9 mm lovi fără greșeală cu doi centimetri mai jos de linia părului, retezând partea de sus a capului, în vreme ce corpul căzu cu mult în spate, către marginea junglei dese.

Hog Wiley stătea lipit de pământul umed, abia reușind să se înfrâneze. Avea aproape doi metri înălțime, o față ca de urs, cel mai urât om pe care îl văzuse Stone vreodată. Era o matahală bărboasă, cu părul veșnic răvășit, un băiat de treabă din estul Texasului, care putea face față cu succes oricărei curse de motociclism, dar care prefera tacticile animalelor de supraviețuire într-un derby pe viață și pe moarte.

Iar, acum, Wiley dorea să atace. Auzi sunetul amortizorului dincolo de pălăvrăgeala vietnamezilor și văzu unul dintre inamici doborât.

Parcurse în tăcere cei șase metri până la ținta sa, un soldat scund care căra un rucsac plin, probabil cu grenade și explozive, materiale pe care le puteau folosi.

Hog mârâi ca un animal în timp ce avansa încet, ținând în față, ca pe o sabie, cuțitul de luptă cu două tăișuri, lung de douăzeci de centimetri. Putea vedea cum camarazii săi își atacă propriile ținte, dar nu mai avea timp să se gândească la ceilalți. Soldatul său aruncă vasul cu orez și plonjă într-o parte după armă.

Texanul își modifică unghiul de atac și din doi pași îl apucă pe asiatic de umăr și îl răsuci. Cuțitul cel mare se înfipse în burta vietnamezului, lama îl spintecă urcând

douăzeci de centimetri, tăie aorta şi îl aruncă pe soldat în propriul său rai sau iad.

Hog smulse cuțitul de luptă din cadavru şi se întoarse, gata să se apere sau să-i ajute pe ceilalți.

Un camarad din stânga lui, care mânuia o macetă, ratase prima lovitură, cea ucigătoare. Lama mare tăiase brațul drept al soldatului inamic, dar acesta se repezise la armă cu mâna stângă şi degetele îi ajunseseră lângă trăgaci.

O singură împuşcătură, şi toată misiunea de salvare a lui Stone era compromisă!

Hog alergă către cei doi. Degetul soldatului se apropiase şi mai mult de trăgaci chiar în momentul în care bocancul imens al texanului îl călcă cu duritate pe mână, aruncând arma departe. Soldatul gemu de durere.

Cambodgianul, luptător în mişcarea de rezistență anticomunistă şi membru al echipei lui Stone, mânui din nou maceta. Americanul văzu expresia de groază din ochii soldatului vietnamez care încercă să-şi ridice mâna dreaptă pentru apărare, dar aceasta continua să fie țintuită sub bocancul lui Hog.

Cuțitul coborî ca o coasă în lanul de grâu, decapitând luptătorul dintr-o singură lovitură. Texanul privi admirativ arma cambodgianului şi căută alt loc în care putea ajuta.

Terrance Loughlin, englezul roşcat, expertul în demolări al grupului de comandă *Special Air Service*, atacase aproape în aceeaşi secundă în care auzise sunetul amortizorului şi văzuse victima căzând pe spate. Ținta lui era un soldat ce căra un mortier.

Englezul avea o toporişcă în mâna dreaptă şi un cuțit cu lama de zece centimetri în stânga. La primul pas alunecă, mârâi amenințător, iar distanța rămasă o parcurse din şase paşi mari, pentru a recupera secundele pierdute în momentul în care alunecase, la ieşirea de după palmierul de betel.

Inamicul său îşi ridică ambele picioare ca să se ferească de omul grăbit din faţă. Îşi înşfăcă automatul AK-47, dar arma nu putea fi mânuită pentru că nu avea suficient spaţiu de tragere.

Loughlin aruncă toporişca dintr-o parte. Lama ascuţită lovi chiar deasupra gleznei stângi a vietnamezului, frângând ambele oase şi smulgând un geamăt de durere violatorului care se prăbuşi la pământ.

Soldatul din trupele speciale trecu rapid pe lângă victimă, luă din mişcare toporişca cu mâna dreaptă şi, în timp ce plonjă înainte, balansă arma.

Aceasta se înfipse în țeasta inamicului ca un cuțit într-un pepene copt. Ochii vietnamezului rămaseră holbați pentru o clipă, apoi dispăru orice urmă de lumină din ei. Un ultim geamăt părăsi buzele soldatului ce plătise prețul suprem.

Loughlin smulse toporişca din capul cadavrului. Doi dintre luptătorii din mişcarea de rezistență anticomunistă se chinuiau cu un vietnamez mai solid. Reuşise să-şi scoată pistolul, dar nu-l putea îndrepta către cambodgienii mici de statură.

Englezul o luă la goană către locul luptei, apucă mâna vietnamezului şi o întoarse brusc către capul acestuia. Îşi făcu loc între cei doi cambodgieni şi mânui din nou toporişca. Lama se înfipse în fruntea soldatului, croindu-şi drum până la jumătatea creierului.

Mark Stone vârî Beretta în toc şi privi de-a lungul câmpului de bătaie. Cel de-al patrulea cambodgian al echipei sale era angajat în luptă cu un vietnamez care îşi pierduse arma. Stone străbătu cei şase metri şi îl lovi dur în zona rinichilor, făcându-l să se întoarcă în loc. Mark îşi folosi antebrațul ca să bareze o lovitură cu cuțitul. Vietnamezul îl ignoră total pe cambodgian şi se concentră exclusiv asupra adversarului său mai solid.

Soldatul încercă o nouă lovitură, dar nu-i reuşi. Eşecul îi dădu lui Stone răgazul să facă un pas într-o parte ca să evite o

lovitură a mâinii cu degetele încovoiate şi încordate, menite să atingă plexul. O rată şi pe aceasta. Imediat Mark îi aplică un pumn chiar sub bărbie, lovitură care îl surprinse pe vietnamez. Zgomotul făcut de osul spart al bărbiei răsună în tăcerea nopţii.

Câteva clipe se rotiră unul în jurul celuilalt, vietnamezul continuând să amenințe cu cuțitul. Stone simulă o lovitură asemănătoare cu precedenta, atacând în schimb cu piciorul. Pumnul vietnamezului se desfăcu şi cuțitul zbură în vegetația junglei.

Criminalul vietnamez țipă în întuneric.

Stone făcu un salt şi îl izbi cu piciorul în beregată, retezând țipătul. Vietnamezul icni, îşi apucă gâtul şi deschise gura, încercând să îşi recapete răsuflarea.

Americanul îşi ridică mâna stângă şi lovi cu cotul în ceafa adversarului. Brațul său rupse gâtul inamicului care se prăbuşi mort pe potecă. Se rostogoli şi rămase cu ochii pironiți la cel de-al doilea plafon de vegetație al junglei.

„Şase", îşi zise Stone. Rămase pe drumul îngust ca să-şi tragă sufletul şi să-şi verifice oamenii.

Cercetă zona în jurul lui. Toți cei şase vietnamezi erau morți. Mark făcu semn oamenilor să adune toate grenadele şi explozivele. Echipa era înarmată cu CAR-15, puşti automate foarte asemănătoare cu puştile de asalt M-16 ale armatei, numai că erau mai scurte şi mai uşoare.

Se uită la automatele AK-47 ale vietnamezilor. Era cea mai bună puşcă pe care o făcuseră ruşii vreodată. Poate că nu era o idee rea să ia cu ei una dintre ele. Cine ştie, poate că avea să le fie de folos.

Aruncă puştile inamicilor adânc în junglă, de jur-împrejurul zonei deschise, dar Stone păstră un AK-47 şi patru încărcătoare.

Loughlin examină rapid cadavrele şi rucsacurile, dar nu găsi nici o stație radio. Se uită în ranița cu explozive, văzu că

toate grenadele erau de fabricație americană și și-o atârnă de umărul drept.

Oamenii rămaseră nemişcați, uitându-se la conducătorul lor, aşteptând.

Nu fusese rostit nici un cuvânt.

Cu mâinile ridicate, Stone făcu semn echipei să înainteze aşa cum învățase la infanterie. Mai aveau încă un kilometru de mers prin întunericul junglei cambodgiene. Înaintau foarte încet, dar aveau la dispoziție mai bine de o jumătate de oră ca să ajungă la obiectivul lor.

Mark Stone se mai relaxă puțin în vreme ce conduse grupul pe potecă. Se rugă în gând ca cei trei prizonieri să se mai afle încă în lagăr şi să fie în stare să străbată cei aproximativ doisprezece kilometri până la zona de aterizare.

Ştia că trebuie să-i elibereze. Dacă An Khom zisese că trei soldați americani se aflau acolo, atunci aceştia se aflau acolo. Traficantul de arme din Bangkok, care îi furnizase arme albe, greşea arareori în legătură cu locurile în care s-ar putea afla prizonierii.

Mark Stone ar fi fost în stare să pună pariu că îi va elibera. Dorea să-i salveze mai mult decât orice pe lume, mai mult decât propria sa viață.

Ştia cum arăta un lagăr pentru prizonierii de război. Aproape de sfârşitul ostilităților, fusese închis într-o astfel de închisoare nord-vietnameză. Era un coşmar care avea să îl bântuie tot restul vieții: cuşti din lemn de bambus construite astfel încât prizonierul să nu poată sta nici în picioare, nici aşezat. Paznici brutali şi răi care îi băteau doar ca să se distreze. Mese subumane care distrugeau vitalitatea prizonierului pentru mult timp. Sarcini şi poveri care frângeau oameni mai slabi decât Stone. Suferința provocată de gândul că țara te-a uitat, dar că nu ai cum să ştii sigur. Paradele umilitoare prin oraşe şi sate unde prizonierii erau batjocoriți, scuipați şi loviți cu prăjini de bambus.

Aproape de sfârşitul războiului, vietnamezii îi trecuseră pe listele de prizonieri pe Stone şi pe alţi câţiva, astfel încât aceştia să fie eliberaţi, mascând în acest chip sutele de americani despre care nu se pomenea nimic. Puteau fi mii de prizonieri acolo, nedeclaraţi chiar şi după o perioadă de zece ani. Ştia asta din experienţă, o experienţă extrem de dură.

Ca prin minune, fusese eliberat. După ce se întorsese acasă, i se ceruse să se înroleze din nou, încredinţându-i-se o funcţie. Le povestise despre ceilalţi prizonieri pe care vietnamezii nu îi declaraseră şi care erau ascunşi adânc în junglele din Laos, Cambodgia şi Vietnam. Guvernul nu-l crezuse.

Fusese furios, îngrijorat şi apoi dezamăgit de guvern şi armată pentru că nu întreprindeau nici o acţiune ca să-i salveze pe camarazii care îşi riscaseră vieţile luptând pentru patrie.

Fusese un război nepopular pe care politicienii şi conducătorii statului doreau să-l uite. Problema celor dispăruţi în misiune nu făcea decât să le amintească de război şi de felul în care îl pierduseră.

Stone nu era un om bogat, iar banii pe care îi primea de la rudele celor dispăruţi în misiune abia îi ajungeau să-şi acopere cheltuielile, asta numai dacă se întorcea cu omul dispărut şi numai dacă familia îşi putea permite. Nu era o modalitate de a se îmbogăţi.

Dar cunoştea Indochina. Cunoştea regulile armatei. Fusese sergent-major în Beretele Verzi şi staţionase în Da Nang în cea mai mare parte a războiului. Era expert în acţiunile efectuate sub acoperire, cum ar fi cele ce necesitau trecerea graniţei în Laos, Cambodgia şi nordul Vietnamului. De asemenea, condusese multe misiuni de tipul „atacă şi fugi".

În timpul în care se aflase în Beretele Verzi fusese antrenat în mod deosebit pentru infiltrări, luptă corp la corp, arme, supravieţuire, camuflare şi paraşutare.

Stone stătuse în Vietnam mai mult decât oricare alt membru al Beretelor Verzi. Se simțea ca acasă în această regiune pentru că știa limbile vorbite, oamenii, politica lor și pământul de sfârșit de lume. De nevoie devenise expert al supraviețuirii în iadul verde al junglei orientale unde venise de multe ori pe cont propriu.

Ori de câte ori găsea soldați americani, îi aducea înapoi fără probleme, fie că-i cerea, fie că nu-i cerea cineva acest lucru.

A căutat să nu i se facă publicitate. Nu se menționa nimic atunci când un soldat era descoperit și adus înapoi, pentru că asta nu ar fi făcut decât să intensifice supravegherea Serviciului Internațional de Contraspionaj. Acest serviciu îngloba *Defense Security Assistance Agency* care se ocupa sau, mai degrabă, nu se ocupa de problema celor dispăruți în misiune, ținând seama de schimbarea continuă a delicatelor instrucțiuni politice.

Deci, singurele informații care se puteau afla referitor la acțiunile prin care Mark Stone aducea acasă dispăruții în misiune erau transmise verbal de la o rudă la alta. Dar era suficient. Știa că puținele șanse de a elibera dispăruții în misiune descoperiți aveau să treacă pe lângă el.

Hog și Loughlin erau inima acestei forțe eliberatoare, dar Mark dispunea de o listă de treizeci de oameni pe care îi putea suna și care erau dispuși să participe la misiunea de salvare a prizonierilor. Acești oameni erau mercenari care lucrau în alte părți pentru sume mari de bani, dar care, pentru a-i salva pe prizonierii ținuți ostatici vreme îndelungată, erau dispuși să-și riște viețile pe nimic.

Uneori informațiile guvernului erau utile. Stone avea o sursă de informații direct în Departamentul Apărării. Numele ei era Carol Jenner, ofițer cu informațiile al departamentului. Era înaltă și frumoasă, o blondă mai mult decât deosebită…și

era tare. Ochii ei albaştri se uitaseră numai la Mark Stone în ultimul timp. Nici la Hollywood nu exista o asemenea regină a frumuseţii, mai isteaţă ca un calculator şi foarte experimentată în pat.

Dacă apărea ceva neobişuit sau interesant în baza de date a guvernului, referitor la cei dispăruţi în misiune, transmitea rapid şi sigur pontul lui Mark Stone. Ştia cu exactitate cum să facă acest lucru şi până acum fata nu avusese nici o problemă.

În momentul în care începuse operaţiunea, ştiuse că nu avea cum să reuşească de unul singur. Avea nevoie de oameni fideli şi abili. Era bine cunoscut în mica comunitate internaţională a mercenarilor. În ultimele misiuni se concentrase asupra lui Loughlin şi Wiley, iar operaţiunile decurseseră fără piedici. Cei doi erau inima echipei sale, dar existau câţiva experţi pe care îi putea căuta ori de câte ori avea nevoie de ei.

Iar acum venise timpul să acţioneze. Opri grupul şi, din spatele unui pâlc de copaci, cercetă cu atenţie tabăra luminată cu proiectoare, aflată la aproximativ o sută de metri distanţă.

Lui Stone nu-i păsa că guvernul spusese că nu mai există problema prizonierilor. Nu îi păsa că vietnamezii nu vroiau să coopereze în găsirea mormintelor şi a oaselor soldaţilor americani, inclusiv ale celor ucişi în taberele de prizonieri.

Nu dorea decât să intre în obiectiv, să vadă dacă sunt prizonieri americani acolo, să-i scoată afară şi să-i ducă înapoi la familiile lor. Aceasta era sarcina lui şi avea să o ducă la capăt. Nu dădea nici doi bani pe ceea ce spusese guvernul să facă.

Se lipi de pământ, ieşi din spatele paravanului de bambuşi, târându-se pe coate, şi se îndreptă direct spre tabăra în care erau ţinuţi prizonierii.

CAPITOLUL II

Stone petrecuse câteva zile de odihnă la Bangkok. Primise un bilet în care i se cerea să îl contacteze pe An Khom, negustorul de arme cu care făcea afaceri de obicei. Mark schimbă trei taxiuri, merse pe jos un timp ca să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni, apoi se strecură în pagodă şi încetini paşii în semiîntunericul navei centrale dinspre altar.

An Khom îl întâmpină şi îl duse în cămăruţa din spate unde serviră ceaiul. Numai după aceea trecură la afaceri.

— Domnule Stone, am primit nişte informaţii interesante referitoare la trei americani care se află într-o tabără de prizonieri din inima Cambodgiei, la celălalt capăt al fluviului Mekong. Cei trei se află într-un lagăr de muncă. Au fost remarcaţi de doi observatori diferiţi care n-ar avea nici un câştig dacă ar minţi.

Stone simţi un fior: încă trei!

— Cât de recenttă e informaţia?

— Două, poate trei săptămâni. Observatorii au spus că-i un lagăr permanent construit în inima junglei. În zona aia nu-i mare lucru de făcut, deci e posibil să fie doar o închisoare.

— Dacă eşti atât de sigur, trebuie să-ncercăm să intrăm.

Stone fu cuprins de entuziasm. Se ivea şansa de a smulge din mâinile comuniştilor noi prizonieri!

Chipul bătrânului thailandez se lumină de plăcere.

— Mă bucur. Cea mai mare onoare a unui om e să-l ajute pe aproapele său.

— N-o să am sponsor, deci nici bani de cheltuială...

— M-am gândit şi eu la asta. O să jucăm un joc de noroc... dublu sau nimic.

— Dublu??

— Îţi dau materialele pentru călătoria de trei sute de kilometri în interiorul Cambodgiei. Dacă americanii se află acolo şi tu-i scoţi afară, presupunând că vreunul dintre ei sau familia lui poate achita cheltuielile...

An Khom ştia că un soldat american putea acumula o soldă foarte mare după o perioadă de zece ani în care nu era plătit.

— Şi-o să-ţi plătesc dublul costului obişnuit, zise Stone.

Bătrânul thailandez zâmbi şi aproape că ochii i se închiseră.

— E un preţ mic. Astfel îmi plătesc datoria faţă de tine pentru că mi-ai salvat unica fiică atunci când bandiţii mi-au atacat şi mi-au distrus casa.

Stone se ridică repede şi întinse mâna.

— Ne-am înţeles. Trebuie să mă mişc repede, ca nu cumva Loughlin şi Hog să plece spre State.

An Khom zâmbi din nou.

— Nu-i nevoie. Am luat legătura cu amândoi şi le-am spus că ai vrea să vorbeşti cu ei azi şi că s-ar putea să-şi amâne călătoria spre est.

Stone se aşeză iar pe scaunul din trestie şi sorbi din ceaiul verde şi delicios pe care i-l turnase An Khom.

— Ţi-ai facut socoteala c-o să accept propunerea ta.

An Khom râse încet şi pe faţă i se citi acea înţelepciune care pare foarte naturală la un oriental.

— Domnule Stone, am crezut c-o să refuzi oferta dublu sau nimic, dar, dacă ai fi facut-o, ţi-aş fi propus un preţ normal, care ar fi fost plătit doar în cazul în care soldatul american şi-ar fi putut permite. Sunt un sentimental. Printre cei ca noi, sunt şi oameni de onoare.

O oră mai târziu, Hog Wiley îşi făcu apariţia în camera mică din spatele pagodei şi, împreună cu Stone, plecă să aleagă armele şi aparatele de emisie-recepţie de care aveau nevoie, din noul depozit al lui An Khom. Terrance nu se afla la hotel, dar nici nu îl părăsise. Stone ştia unde să-l găsească pe englez şi mai ştia că micuța chinezoaică cu care trăia acum avea să verse valuri de lacrimi dacă Terrance pleca iar din brațele ei.

A doua zi se întâlniră pe un aerodrom mic de lângă Bangkok. Elicopterul pe care urmau să îl folosească fusese pictat în timpul nopții astfel încât să arate ca unul al armatei vietnameze. Era un Huey, genul de elicoptere pe care vietnamezii le capturau de la americani. Cei patru partizani cambodgieni, luptători în rezistența anticomunistă, pe care îi recomandase An Khom, erau pregătiți. Ei completau echipa de atac. Unul dintre ei vorbea bine engleza. Ceilalți erau isteți şi au înțeles rapid misiunea şi importanța ei. Aşteptau cu nerăbdare să ucidă cât mai mulți vietnamezi invadatori şi criminali.

Americanii se uitară cu atenție pe hartă. Urmau să aterizeze la sud de oraşul cambodgian Stung Treng care se afla la trei sute şaizeci de kilometri de granița thailandeză. Îşi încărcară echipamentul şi, chiar în timp ce seara se lăsa peste oraş, decolară spre granița cambodgiană. Nu peste mult timp survolară oraşul Aranyaprathet de la granița dintre Cambodgia şi Thailanda. Ajunseseră în curând pe teritoriul inamic unde puteau fi atacați oricând.

Planul era să ajungă la LZ* pe întuneric şi să lase acolo echipa de salvare. Stone şi oamenii săi aveau suficient timp să ajungă la țintă până la miezul nopții, de vreme ce era atât de aproape.

— Am ajuns în iad, murmură Hog.

***Landing Zone* – zona de aterizare (n.tr.).

— Dacă se întâmplă ceva cu mijlocul nostru de transport, nu mai ajungem acasă nici de-ai dracu'! zise Terrance. Locul e-n cealaltă parte a Mekongului!

— Nu-i cea mai uşoară misiune pe care am avut-o, răspunse Stone, încruntându-se. Informaţia spune că sunt trei americani acolo.

— La dracu'! Hai să-i lovim! exclamă Hog.

— Dacă-i bal, bal să fie! îl aprobă Loughlin.

— Zici că băieţii ăştia au fost doborâţi într-un B-52 prin '73? întrebă Hog.

— Cum poate cineva să trăiască treişpe ani într-un lagăr ca ăla? se întrebă Loughlin cu voce tare.

— Aflăm câte ceva nou despre taberele de prizonieri americani de fiecare dată când eliberăm pe cineva. Se pare că vietnamezii au început să-i mute pe prizonieri în fiecare an. Înlătură astfel orice posibilitate de a închega legături cu localnicii. Câţiva tipi pe care i-am scos afară au spus că au stat un timp chiar şi în Hanoi, la vechiul *Hanoi Hilton*. Presupun că schimbarea de decor permite oamenilor să-şi păstreze speranţa.

Loughlin clătină din cap.

— Hristoase! Treişpe ani nenorociţi! Vă vine să credeţi? Treişpe ani în cuşcă?

De la sfârşitul războiului din Vietnam, avuseseră loc schimbări masive în situaţia politică şi militară a Indochinei. Stone ştia că Vietnamul continuase să exercite presiuni asupra Laosului, împingându-l spre vest. Cambodgia fusese preluată de khmerii roşii după ce ostilităţile din Vietnam încetaseră şi, într-un an, noul guvern făcuse prăpăd în întreaga ţară. Strămutaseră oamenii de la oraşe spre sate şi dezrădăcinaseră ţăranii, atât femei cât şi bărbaţi, şi îi trimiseseră la oraş.

Era un regim dictatorial şi sălbatic, iar câţiva istorici afirmaseră că ucisese mai mult de un milion din cele şapte

milioane de oameni care trăiau atunci în Cambodgia. Unul din şapte!

Guvernul vietnamez îşi consolidase stăpânirea asupra Vietnamului şi Laosului, apoi îşi îndreptase atenția spre vest şi pusese gheara pe Cambodgia cu ajutorul armatei, care fragmentase opoziția. În acest moment numai khmerii roşii mai rămăseseră ca mişcare de rezistență împotriva vietnamezilor. Forțele acestora fuseseră reduse drastic după ocuparea cartierului lor general din munți, Phnom Malai, aflat aproape de granița cu Thailanda.

Vietnamul controla cea mai mare parte a teritoriului care fusese odată Indochina franceză. Una dintre marile griji ale conducătorilor săi era reprezentată de o jumătate de milion de soldați chinezi aflați aproape de granița lungă de opt sute de kilometri din nord. Vietnamul concentrase o forță egală cu monstrul din nord, aşa cum Vietnamul vorbea despre China.

În această regiune, orice zonă din afara Thailandei era considerată teritoriu inamic. În vreme ce aparatul zbura peste dealuri, văi şi râuri, Stone îşi dădu seama că aveau enorm de mult de mers dacă se întâmpla ceva cu elicopterul. Niciodată nu mai intraseră atât de adânc în teritoriul inamic.

Şi dacă informația era falsă?

Dacă presupuşii lor prieteni din Cambodgia îi păcăliseră?

Planul inițial era foarte simplu. Zburau noaptea, debarcau la LZ, apoi elicopterul avea să se afunde puțin mai mult în sălbăticie, până într-un loc în care, ascuns de vegetație, putea aştepta momentul plecării.

La timpul stabilit, în zori, avea să zboare înapoi la LZ, să ia echipa şi pe cei trei dispăruți în misiune şi s-o şteargă în Thailanda, sperând că la lumina zilei aveau să fie în siguranță datorită asemănării elicopterului cu unul vietnamez.

Simplu.

Periculos.

Terrance îl informă pe cambodgianul vorbitor de limbă engleză asupra fiecărui aspect al misiunii. La rândul lui, acesta traduse detaliile celor trei compatrioți ai săi.

Stone ascultă felul în care cambodgianul vorbi timp de câteva minute, până ce se declară satisfăcut de modul în care fuseseră folosite cuvintele. Înțelegea limba mult mai bine decât o putea vorbi.

Pilotul, un irlandez lăudăros care se alăturase lui An Khom în urmă cu cinci ani, găsi fără probleme punctul de aterizare. Zona avea forma unui V aproape perfect făcut din împreunarea a două râuri. Apa părea argintie în lumina lunii. Nicăieri nu se vedeau lumini sau clădiri.

Aterizarea decurse fără incidente. Loughlin şi Hog distribuiră proviziile, încărcătoarele pentru CAR-15 şi explozivele, în fiecare dın cele şapte rucsacuri, punând mai puține însă în cel al cambodgianului, care era mai mic de statură. Porniră repede la drum ca să ajungă la adăpostul junglei dese. Pista de aterizare se dovedi a fi nici mai mult nici mai puțin decât un lan de orez care avea să fie în curând inundat pentru noua recoltă.

Mark preluă conducerea şi dirijă şirul indian pe poteca ce şerpuia printre tufişuri şi copaci. Când ajunse în desiş, se opri ca să se orienteze şi, cu compasul în mână, căută o cărare care să-i ducă direct spre tabără.

Schimbă planul repede. Jungla era imposibil de străbătut fără o potecă bine determinată. Înaintară pe marginea zonei deschise până ce găsiră o cărare care cotea spre est şi, spera Stone, se îndrepta către tabără.

Mark trecu pe lângă unul dintre cambodgieni şi îl înghionti din greşeală. Boneta acestuia căzu de pe cap şi un păr lung şi negru i se revărsă pe umeri. Americanul scoase o exclamație şi se uită cu surprindere la soldat în lumina palıdă a lunii.

Unul dintre cambodgieni era femeie, nu bărbat, şi era tocmai cel care vorbea engleza!

Femeia îşi prinse repede părul sub bonetă şi îşi ridică privirea, pe chipul ei citindu-se tensiunea şi teama.

— De ce ? întrebă Stone.

— Soțul meu a fost omorât de comunişti. Eu lupt bine. Am învățat cu mulți ani în urmă. Sunt o luptătoare bună. Am nevoie de bani pentru doi copii. Am venit să lupt şi să ajut!

Stone rămăsese la coada grupului, lăsându-i pe ceilalți să înainteze. Nu le va spune încă. Dacă era în stare să lupte, atunci era bine. Cel puțin, putea să traducă. Speră ca tradiționala pudoare orientală să prevină orice alte probleme.

O atinse pe umăr.

— Înțeleg. Cambodgienii tăi ştiu?

Femeia dădu din cap.

— Unul dintre ei e fratele meu.

— Minunat. Deocamdată, n-o să le spunem nimic celor doi camarazi ai mei. Bine?

— Bine.

Se grăbiră să îi ajungă din urmă pe ceilalți şi Stone o încadră în şir, astfel încât să nu stea la coada acestuia unde se puteau ivi probleme. Misiunea nu începea bine. Se aflau la o distanță de trei sute de kilometri de orice pământ prietenos şi acum avea în echipă o femeie luptătoare din mişcarea de rezistență! Mai lucrase cu femei şi altădată.

Merseră.cam o oră, timp în care, după părerea lui Stone, parcurseseră jumătate din distanță. Ceasul său arăta ora zece şi jumătate seara. Până la miezul nopții, trebuiau să se pregătească pentru atac. Aveau suficient timp ca să străbată drumul înapoi până la ora şase şi jumătate dimineața, ora plecării din LZ. Acesta era planul şi speră că nimic nu îi va împiedica să-l respecte.

Stone mirosi ceva şi opri înaintarea.

Fum.

Nu mai simțise acest miros de multe ore. Acum se simțea fumul în vânt. Fumul însemna oameni, iar oamenii de aici însemnau necazuri pentru echipa sa.

Înaintară cu atenție, mai încet, şi în scurt timp întâlniră un sat adormit, aşezat de o parte şi de alta a cărării. Prin apropiere curgea un pârâu şi se vedeau două câmpuri de orez. Satul era format dintr-o duzină de colibe din stuf. Grinzile se înclinau spre podele la o înălțime de un metru față de pământ şi aveau pe ele traverse care formau trepte.

Stone îl trimise pe Loughlin în cercetare. Nu văzu nimic, nu auzi nimic. Două găini se dădură la o parte, deranjate, în momentul în care acesta trecu. Ridică din umeri şi făcu semn celorlalți să înainteze. Nu găsise nici o capcană şi nici o altă surpriză.

Stone trimise oamenii doi câte doi şi veni şi el ultimul. Nu se linişti decât când ajunse din nou pe potecă.

Se afla în fruntea grupului chiar în clipa în care Terrance ridică mâna. Toate lumea se opri şi se culcă la pământ, ridicând puştile.

Se întâmpla ceva înaintea lor, iar Stone trebuia să afle ce era.

Se întinse la pământ în fața lui Terrance, la marginea potecii, şi contemplă tabloul. Trei civili cambodgieni fuseseră ucişi de curând de nişte soldați vietnamezi care acum stăteau la taclale.

— Nu există cale de ocolire, îi şopti Loughlin lui Stone. Ne-am rătăci în jungla asta nenorocită. Asta-nseamnă că trebuie să trecem dincolo de violatorii ăştia.

— Mda, dar în tăcere, mormăi Mark. Lagărul de prizonieri e la mai puțin de un kilometru distanță. Orice foc de armă ar alerta toată lumea pe o rază de şapte kilometri. Trebuie să-i eliminăm pe nenorociții ăştia, dar fără să facem tărăboi.

Exact acest lucru şi făcură.

CAPITOLUL III

Simţi că îl pişcă ceva pe obraz.

Sergentul Phil Patterson dădu să se întoarcă, dar nu putu, pentru că nu avea destul loc. Încercă să îşi întindă picioarele ca să poată dormi mai bine.

Se trezi de-a binelea şi îşi aminti.

Era complet dezbrăcat şi înghesuit în cuşca de pedeapsă care avea un metru lungime, şaizeci de centimetri lățime şi tot atâția înălțime. Nu putea să se întindă, nici să se ridice în picioare. Putea doar să se răsucească şi să spere că va dormi sau că îl va muşca un şarpe veninos. Poate un Doi-Paşi asiatic o să se urce în copac, o să alunece pe sfoară, o să intre în cuşcă şi o să-l muşte.

Obişnuiau să-i spună Doi-Paşi pentru că şarpele albastru-cenuşiu era atât de veninos, încât, după ce erai muşcat, nu mai puteai, teoretic, decât să faci doi paşi, înainte să mori.

Câteodată îşi dorea să moară.

Cât timp trecuse? Fir-ar al dracu', cât timp?

Repede, Patterson începu să cânte „Trandafirul galben din Texas", singurul cântec pe care îl mai ținea minte. La început, cântă mai încet, apoi mai tare, până ce paznicul de serviciu trase trei focuri în aer cu puşca automată AK-47.

În seara aceea era de serviciu Hon. El nu putea să rişte să nimerească cuşca şi să omoare prizonierul. Numai nenorocitul de Chau Tran, comandantul închisorii, avea voie să ucidă un prizonier.

După ce termină cântecul, şopri mica sa rugăciune: „O să termin ziua în viaţă şi o să termin, fir-ar al dracului, şi noaptea în viaţă. Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!"

O spuse iar şi iar. De fiecare dată când se mişca, cuşca se balansa. Era atârnat la o înălţime de şapte metri, între doi arbori tek mari. Uitase motivul pentru care îl puseseră acolo. Era gol şi răceala îi pătrundea în oase.

Pentru vietnamezi, cea mai mare ruşine era aceea de a fi expus dezbrăcat în public – cea mai mare dezonoare pe care o putea îndura un om. Petrecuse o grămadă de timp astfel.

Începu să plouă. Plânse câteva minute, apoi se opri. Era o prostie. Era prea bătrân ca să mai plângă. Asta îl făcu să îşi amintească de faptul că nu mai ştia ce vârstă avea. Ştia că avea aproape douăzeci de ani atunci când fusese doborât avionul. Sau se paraşutase? Da, sărise cu paraşuta împreună cu alţi trei camarazi. Unul dintre ei, locotenentul, îşi rupsese gâtul în crengile copacilor. Dar bătrânul şi abilul Phil Patterson aterizase bine şi trăise ca să îndure opt, nouă, zece ani de teroare, brutalitate şi tortură.

Doamne, cât îşi dorea să înceteze ploaia!

Patterson rânji. Azi le dăduse nenorociţilor de lucru. Nu-şi mai amintea ce făcuse mai exact, dar era atât de greu să-l atârne acolo sus, încât trebuia să fi făcut ceva tare mişto!

Avea peste un metru nouăzeci, fiind mult mai înalt decât gălbejiţii. Îl urau pentru asta.

Era mai puternic decât omuleţii care se uitau pieziş. Îl urau pentru asta.

Putea să muncească de două ori mai mult decât oricare alt prizonier. Îl urau pentru asta.

Dar îl ţinuseră în viaţă. El era premiul lor. Nu ştia de ce. Ba da, ştia. Cumva, locotenentul Tran aflase că tatăl lui se afla la San Francisco şi că era bogat. De două ori pe săptămână Tran îi oferea lui Phil o masă bogată şi vin. Pentru a primi mâncarea, tot ceea ce trebuia să facă era să semneze o

scrisoare adresată tatălui său în care i se cerea un milion de dolari în schimbul eliberării fiului.

Iar şi iar, de-a lungul anilor, Phil refuzase să semneze scrisoarea. Pe cele mai multe dintre ele le rupsese şi i le aruncase lui Tran în faţă. Asta însemna alte încarcerări, alt timp petrecut în cuşcă dezbrăcat. Nu-i păsa. Niciodată nu ar fi semnat scrisoarea.

Îi spusese lui Tran că, dacă un singur prizonier american mai murea în tabără, atunci niciodată, niciodată, niciodată nu va mai semna nenorocita de scrisoare de răscumpărare. După asta, lucrurile se mai îmbunătăţiseră puţin. Dar mai rămăseseră doar trei americani.

Fulgerul lumină cerul pentru o clipă şi ploaia începu să-l ude din nou. Cântă, printre rafale, încă două versuri din „Trandafirul galben din Texas”, dar Hon nu mai trase spre el.

Când ploaia se opri, se rugă din nou: „O să termin ziua în viaţă şi o să termin, fir-ar al dracului, şi noaptea în viaţă! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!”

Îşi aminti de ce îl bătuseră cu beţe de bambus şi îl atârnaseră în cuşcă. Lucra la un canal care aducea apă din râu până la un mic câmp de orez. Conducătorul vietnamez venise prea aproape, iar sapa pe care o folosea Phil lovise din greşeală cizma lui Loc. Acesta se poticnise şi căzuse în canalul de irigaţie.

— Minunat, zise Phil cu voce tare. A fost minunat.

Vietnamezul cel micuţ se ridicase din apă scuipând, ştergându-şi apa de pe faţă, tuşind şi suflându-şi nasul. După ce îşi revenise, îşi scosese pistolul, dar celălalt paznic nu îl lăsase să-l împuşte pe Phil. Dacă îl omora pe Phil, paznicii nu mai primeau solda pe un an întreg. Trebuia să ţină prizonierii în viaţă, iar pe acesta în mod special. Pe Tran îl interesa în mod deosebit cel mare, Patterson.

După ce paznicul căzuse în canal, Phil fusese dezbrăcat, îi legaseră mâinile la spate şi fusese dus în sat, unde bătrânii

îl scuipaseră. O bătrână ştirbă îl lovise, doborându-l la pământ. Se aşezaseră pe vine şi urinaseră pe el. În tot acest timp, el râsese şi le spusese femeilor că sunt târfe. În acel moment, începuseră să îl lovească cu bâte, dar paznicii fuseseră nevoiţi să îi oprească.

Pe drumul întoarcerii, îi înjurase pe paznici chiar şi când îl bătuseră cu nuiele de bambus.

Hristoase, şi-ar fi dorit să taie toţi bambuşii din Cambodgia, Laos, Vietnam şi din oricare alt loc în care se mai aflau. Fusese mutat în atâtea tabere, încât nu le mai putea ţine socoteala. Iar acum se întorsese la căpitanul Carlson şi la caporalul Doug Hillburton, ceilalţi tipi care supravieţuiseră prăbuşirii aparatului de zbor B-52. Doar soarta îl adusese din nou în această tabără. Nu. La dracu', nu! Tran îl adusese înapoi pentru că dorea să obţină răscumpărarea. Într-o bună zi, nenorocitul avea să-şi primească răsplata.

O durere bruscă îi arse stomacul atât de tare, încât ţipă. Se simţea de parcă o nuia lungă de bambus îi fusese înfiptă în stomac şi ieşise pe partea cealaltă. Îşi simţi burta umflându-se, dar nu curgea sânge, nu avea nici o rană.

Hon, paznicul de dedesubt, râse de el şi îi spuse că semăna cu o pasăre bolnavă care nu poate nici măcar să zboare, adresându-i apoi o serie de obscenităţi în vietnameză.

Să doarmă? De ce nu putea să doarmă? De obicei, era atât de obosit după munca la canale, încât adormea imediat. Fusese însă o zi foarte neobişnuită şi era încă agitat. Ca atunci când avusese prima dată o fată adevărată şi se simţise dorit. Se dezbrăcaseră unul pe celălalt. Fusese minunat! Niciodată nu îşi imaginase că sexul poate fi atât de sălbatic şi de minunat. După ce o dusese pe Sally acasă, stătuse treaz toată noaptea, gândindu-se cât de bine, de frumos şi de extraordinar fusese! După prima seară, se mai văzuse cu Sally de câteva ori.

Şi asta fusese tot. Se gândi la casă, casa mare din San Francisco, petrecerile pe care le dădeau, chefuri minunate cu formaţii muzicale şi animatoare. O dată venise guvernatorul şi chiar vicepreşedintele! Nu îşi aminti care dintre ei. Ştia doar că nu fusese Nixon.

Durerea îl săgetă în stomac şi gemu din nou. Nu ştia ce se întâmplă. Urină printre barele cuştii, dar nu îi folosi la nimic. Durerea era tot acolo. Dimineaţă avea să anunţe că e bolnav. Dacă s-ar fi aflat în SUA, s-ar fi dus la infirmerie imediat! Aşa era. Un bolnav nu putea munci. O dată îşi anunţase sergentul, după care se dusese la infirmerie. Apoi, nu se ştie cum, fişa lui medicală se pierduse şi nu mai primise următoarea plată. Lucrurile se rezolvaseră, dar plata sa rămăsese cu o lună în urmă. Niciodată nu se mai dusese la infirmerie când era de serviciu la acelaşi sergent. Se învăţase minte.

Căpitanul Carlson arăta foarte rău. Omul era plin de curaj, dar trebuia să ştii cât de mult puteai să întinzi coarda cu veneticii ăştia saşii. Nu puteai să-i insulţi prea mult, căci se enervau şi te băteau până dădeai ortul popii. Ei bine, poate că acesta era răspunsul.

Situaţia lui Carlson se înrăutăţise. Zicea că urinează din ce în ce mai mult sânge în ultimul timp şi că nu mai poate să asimileze hrana. Ăsta era primul semn. Carlson nu avea să mai reziste încă o săptămână. Dacă renunţa, dacă refuza să se ducă la lucru în ziua următoare, avea să se topească pe picioare. Phil bănuia că exact acest lucru dorea să îl şi facă.

Trebuia să se menţină în viaţă zi după zi.

— O să termin ziua în viaţă şi o să termin, fir-ar al dracu', şi noaptea în viaţă! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea!

Pronunţă aceste cuvinte cu voce tare şi începu să cânte. Îşi aminti versurile de la „Valea Râului Roşu", pe care obişnuia să-l cânte tatăl său. Îi spusese că învăţase cântecul, pe când

era agricultor, de la un tip care avea o chitară bună. „Muzică adevărată”, spunea tatăl său. Apoi părăsise ferma, venise la oraş, făcuse câteva manevre inspirate şi devenise milionar. În ultimul timp nici nu mai ştia cât de bogat era, poate că de patru sau de cinci ori mai bogat ca la început.

— Forțele Aeriene? tunase tatăl său. Patru ani din viață pierduți? Am luptat eu destul pentru familia asta, nu-i nevoie să te mai duci şi tu. Pot să vorbesc cu comisia de recrutare şi să pun o vorbă bună. Contribui destul la nenorocitele astea de campanii electorale şi-mi sunt datori.

Phil se înrolase la o zi după ce terminase liceul. Avea optsprezece ani, era tânăr şi complet idiot.

Phil țipă din nou în noapte. O crampă musculară, ca aceea pe care o avusese în camion, în ultima primăvară la liceu. Fusese distractiv, un antrenament foarte greu, dar distractiv. Acum abia putea să mai ajungă la gambă ca să o frece.

Ațipi şi se trezi cu un nou cârcel. Se frecă iarăşi. Era acelaşi picior pe care gălbejiții îl „pedepsiseră” în prima săptămână după prăbuşire. Prăbuşirea. Numai o dată în viață poți să ai parte de o asemenea experiență.

Phil şi-o amintea de parcă fusese ieri. Aparatul de zbor se oprise la o altitudine mare. Nimeni nu îşi dăduse seama ce se întâmplase cu avionul lor, dar acesta începuse să coboare vertiginos. Căpitanul sărise cu paraşuta în urma celorlalți. Phil nu mai ştia ce se întâmplase cu ei, dacă fuseseră capturați sau muriseră la aterizare.

El coborâse printre copaci şi se oprise la şase metri deasupra pământului, atârnat de crengi. Coborâse fără mare greutate şi, după ce se ridicase, văzuse că era înconjurat de douăzeci de femei vietcong. Toate aveau bețe din bambus ascuțite şi se apropiaseră de el treptat. Phil avea la şold un pistol de calibrul 45, dar nu dorise să împuşte femei fără apărare.

Fără apărare? Ha! Îi arătaseră ele cât de inofensive erau. Una dintre ele îl împunsese în picior, apoi încercase şi alta. Trăsese un glonț în pământul din fața ei. Una îl prinsese pe la spate, dar un AK-47 începuse să tragă pe deasupra capetelor lor. Femeile se aruncaseră la pământ şi doi soldați vietnamezi apăruseră cu armele ridicate. Aproape că se bucurase că îi vede.

Îi rupseseră cămaşa, pantalonii şi cizmele. Îi legaseră mâinile la spate. Femeile îi smulseseră apoi şortul şi izbucniseră în râs. Unul dintre soldați îi legase o sârmă în jurul scrotului, îl strânsese bine, înfăşurase şapte metri de sârmă şi apoi smucise puțin.

Phil crezuse că aveau să îi zboare testiculele! Niciodată nu mai simțise o durere atât de intensă! Țipase terorizat şi încercase să se încovoaie, ca să oprească durerea. Soldatul vietnamez se încruntase şi pornise pe cărare către un fel de închisoare. Ori de câte ori Phil încetinise, o strânsoare a firului îl făcuse să meargă mai repede.

În acel moment îşi dorise să omoare toate femeile vietcong cu câteva rafale de mitralieră. Poate că atunci l-ar fi omorât, scăpând astfel de zece ani de tortură.

La dracu', începuse să se facă frig! Alte duşuri ale ploii aveau să vină. Se uită la stelele pe care le putea vedea printre copaci, dar acestea nu-i spuseră nimic. Presupuse că era miezul nopții, dar poate nu tocmai miezul nopții.

Dacă avea să supraviețuiască acestei nopți, îşi promise că a doua zi mai întâi se va gândi şi apoi va vorbi. Poate că astfel nu îl mai băteau atât de des şi poate că nu va mai petrece atât de mult timp în cuşcă. Tânji după cocioaba sa mare, încăpătoare, din bambus, pătratul de doi pe doi metri care însemna că putea să se întindă numai strângându-şi puțin genunchii. Era de o sută de ori mai bine decât într-o colivie de pasăre.

Hristoase, oare avea să se termine noaptea asta? Poate mâine. Poate că mâine cineva avea să afle că el se afla acolo. Mda, poate. „Dar să nu-ți ții respirația până atunci.”

CAPITOLUL IV

Stone, Loughlin şi Hog Wiley se apropiară la o distanţă de cincizeci de metri de tabăra prizonierilor şi calculară intervalul la care se schimbau paznicii. Era o tabără mult mai mică decât îşi imaginaseră. Nu ocupa mai mult de patruzeci de metri pătraţi. Turnuri de observaţie înalte de şapte metri fuseseră ridicate în două din cele patru colţuri. Luminile care inundau zona din aceste puncte păreau să sugereze atmosfera unui mare oraş.

— Cuştile prizonierilor se află în centru, zise Stone, privind prin binoclu. Văd şase cuşti, dar numai un om într-una din ele. Trei sunt acoperite.

— Se pare că baraca principală e cea din stânga, singura în care se văd arzând mai multe lumini, zise Loughlin. Oricând zici, pot să mă duc acolo, să pun o-ncărcătură şi s-o arunc în aer.

— Pregăteşte atacul, răspunse Stone, bătându-l pe spate.

Alergă spre stânga şi apoi în desişul care crescuse în jurul taberei, ca să ajungă în spatele barăcii.

Cineva începu să cânte.

— Ce-i asta? întrebă Hog.

— E „Valea Râului Roşu". Nici un vietnamez n-a auzit de cântecul ăsta. Avem acolo cel puţin un american!

— Dar de unde vine? Parcă s-ar auzi de undeva de sus.

Stone ridică binoclul. Capacitatea lui de captare a luminii era surprinzătoare. Mark acceptase de mult ideea şi folosi

principiul în timp ce cercetă cu atenţie copacii. Descoperi cuşca şi îi dădu binoclul texanului.

— Asta trebuie să fie pasărea noastră cântătoare. Sarcina ta, Hog, e să-l dai jos de-acolo , fără să faci pagube. Cred că-i vorba de-o frânghie legată de unul dintre copaci şi de un scripete. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Am plecat, zise texanul.

Se îndepărtă de culme şi intră în desişul pădurii mai repede decât ar fi fost capabil un om de statura lui.

Stone îi aşeză pe cei patru cambodgieni în puncte strategice, din care puteau să tragă nevăzuţi. Îi spuse femeii exact ce aveau de făcut. Aceasta ascultă cu atenţie.

— Trageţi în tot ce mişcă în zona prin care vom intra şi vom ieşi noi, îi spuse el. Echipa o să intre în cuştile din centru, o să-i scoată afară pe prizonierii americani, dar o să avem nevoie să ne acoperiţi în momentul în care o să ne retragem spre voi.

Femeia dădu din cap, apoi repetă aproape cuvânt cu cuvânt spusele lui.

— Dacă o ţintă e mai mare decât media de înălţime a unui vietnamez, să nu trageţi în ea. Probabil că va fi unul dintre noi. Şi nu ştim nici câţi prizonieri americani sunt acolo. Toţi patru o să fiţi aici şi astfel nu o să avem probleme să ne dăm seama care sunt ai noştri şi care nu. E mai sigur aşa.

— Da, ’nţeles, zise femeia.

— Avem o armă AK-47 şi patru încărcătoare. Folosiţi-o pe asta şi pe cealaltă, CAR-15. Vreau să stârniţi o adevărată furtună. Când baraca generatorului sare-n aer, voi începeţi să trageţi. Ai înţeles?

Femeia zâmbi.

— Un bum mare, pe urmă tragem.

Stone se îndreptă spre punctul de plecare asupra căruia convenise cu cei doi oameni ai săi şi aşteptă. Loughlin se afla acolo de două minute.

— Sunt gata, colega, oricând vrei s-o vezi în aer.

— Avem un om sus în copac.

Stone îi povesti despre cuşcă şi priviră amândoi cum e coborâtă puțin câte puțin. Se oprise chiar înainte să atingă pământul.

Pentru un timp, nimic nu se mai mişcă în tabără. Vocea unui vietnamez rupse tăcerea şi un om înarmat alergă către cuşcă.

Mark luă în cătarea puştii silueta celui care alerga.

— Arunc-o-n aer, îi zise lui Loughlin.

Împuşcătura răsună cu o clipă înainte ca baraca să sară în aer. Paznicul spre care țintise Stone căzu la pământ cu un glonț în cap. Eliberatorii alergară către cuşti. Luminile pâlpâiră şi se stinseră. Era întuneric ca-n iad.

Hog se opri lângă copac. Găsi combinația corectă de sfori şi îl dădu jos pe prizonier. Aşteptă apoi o reacție. Văzu un paznic alergând şi țipând. În momentul în care baraca sări în aer, el tocmai lăsa cuşca la pământ. Găsi uşa, o sparse şi îl ajută pe omul amețit dinăuntru să iasă afară.

Phil Patterson încercă să stea în picioare, dar nu reuşi. Hog îl sprijini câteva secunde. Tipul era gol, dar asta nu părea să îl deranjeze. Texanul se holbă la el în lumina lunii filtrată prin norii care străbăteau rapid cerul.

— Poți să mergi, prietene?

— Te cred, zise Phil, rânjind. Doamne, de unde veniți? La naiba, amice, ai o armă-n plus? Am chef să ucid!

Hog îi dădu lui Patterson un 45 automat, se întoarse şi începu să arunce grenade. Erau din cele speciale pe care Loughlin le îmbunătățise cu exploziv C-5 modelat de jur-împrejur, fără să acopere, însă, mânerul de armare.

Aruncă una către barăci. Bărbații se înghesuiră pe uşa din față. Grenada ateriză pe trepte, aruncând patru oameni înapoi şi distrugând scările. Cea de-a doua grenadă lovi acoperişul şi făcu o gaură în el de parcă acesta fusese atins de foc.

Hog îl trase pe Patterson după el. Văzură trei oameni înarmați ivindu-se pe neaşteptate dintr-o altă clădire. Hog îi doborî cu o rafală de CAR-15.

Patterson scoase un țipăt strident în timp ce trase mai multe gloanțe cu arma de calibrul 45. Doborî un vietnamez cu un glonț în cap şi începu să strige de bucurie.

— De zece ani visez la noaptea asta! țipă Patterson. De ani de zile nenorociții ăştia ne-au bătut şi ne-au umilit pe mine şi pe camarazii mei. Hristoase, da-i minunat!

Începu să sară într-un picior, extaziat.

Hog încercă să îl îndrepte pe Patterson către punctul de întâlnire, dar acesta nici nu vru să audă.

— Eliberează-i pe prietenii mei! Scoate-i afară din cuşti!

Se întoarse şi o luă la fugă spre cuştile din mijlocul taberei.

Hog îl lăsă să plece şi se concentră asupra barăcilor de care trebuia să se ocupe. Aruncă o grenadă într-o altă clădire şi făcu una cu pământul şase paznici vietnamezi. Toată lumea ieşi afară buimacă, pe jumătate îmbrăcată, căutându-şi armele. Împuşcă doi gardieni aflați în cel mai apropiat turn de observație. Se întoarse chiar în momentul în care un vietnamez apucase să iasă din barăcile distruse şi reuşise să tragă o rafală.

Un glonț străpunse umărul stâng al lui Hog care, din reflex, apăsă pe trăgaciul armei şi puse astfel capăt carierei de criminal a paznicului lagărului de prizonieri americani.

Texanul şterse rana cu mâna. Glonțul nenorocit se afla încă în umăr. Va trebui să fie scos afară...în trei sau patru zile. Nu durea aproape deloc...Lovitura pe care o primise în Atlanta fusese cu mult mai rea. Încercă să uite de rana făcută de glonț şi se întoarse la acțiune.

Phil Patterson alergă spre cuşti. Văzu un bărbat masiv, cu siguranță unul dintre eliberatori, care mânuia cu stângăcie încuietorile.

— Domnule, sunt prizonier din această tabără. Eu pot să deschid încuietorile, am făcut-o şi altădată. Au o mică şmecherie.

Stone se întoarse, cercetă rapid zona şi trase trei rafale cu Beretta 93-R în doi soldaţi care tocmai atacau. Amândoi căzură la pământ într-o amestecătură de membre şi rămaseră nemişcaţi pentru totdeauna.

— Sunt Stone şi-am venit aici ca să vă eliberăm. Cum te numeşti?

— Sergent Phil Patterson din Forţele Aeriene. În cuşca asta e camaradul meu, caporalul Doug Hillburton. Căpitanul e în următoarea. Noaptea trecută s-a simţit foarte rău.

Phil deschise uşa şi Hillburton ieşi afară. Era zăpăcit, nu îşi putea da seama ce se întâmplă.

— Prietene, e o misiune de salvare! îi strigă Patterson.

Hillburton dădu din cap şi se îndreptă şi el spre cuşca următoare.

Patterson se uită printre gratii şi înjură. Deschise uşa repede, dar se întoarse şi clătină din cap.

— Căpitanul n-a mai rezistat. E mort. Se simţea foarte rău aseară.

— Doar voi trei sunteţi?

— Da, domnule. Am pierdut câţiva luna trecută.

— Hai să ieşim dracului de-aici. Pe aici, Patterson. Tu să acoperi flancul stâng. Dacă găseşti vreun AK, ia-l. La treabă!

Stone scoase arma SPAS-12 şi, la vederea ei, Patterson rămase cu gura căscată.

— Ce dracu-i aia?

— Puşcă automată cu două ţevi. Toarnă la plumbi de zici ce-i aia! Hai s-o ştergem.

La stânga, Stone văzu clădiri acoperite cu stuf, lovite de grenade.

Alergară până lângă ultima cuşcă. Mark ridică puşca şi trase două gloanţe, fiecare dintre ele doborând câte un paznic. Cei doi îşi luaseră inima în dinţi şi se apropiaseră de cuşti cu

armele pregătite. Alicele de plumb îi trimiseră direct în brațele strămoşilor lor. Phil alergă până lângă ei şi înşfăcă un AK-47 şi trei încărcătoare suplimentare. Rânji ca un copil care primeşte o puşcă nouă de jucărie.

Dincolo de ridicătura de pământ de la marginea zonei deschise, Stone văzu focul de la gurile armelor prietenilor săi care le acopereau retragerea.

Pe flancul stâng, Loughlin terminase grenadele. Scoase din sac bombe termite şi aruncă trei dintre ele între ruine. Văzu cum explodează, incendiind totul de jur-împrejurul lor.

Mai aruncă încă două şi seceră un soldat care ieşise alergând şi țipând dintr-una din clădiri. Hainele îi luaseră foc şi Loughlin îl binecuvântă cu o rafală, curmând chinurile omului. Se grăbi să ajungă la ultima clădire.

Englezul era conştient de focul de acoperire pe care îl asigurau prietenii cambodgieni. Se retrase în umbră şi aşteptă. Din întuneric, apăru Stone cu doi oameni după el. „Nu-i rău, doi din trei", gândi englezul.

Chiar în spatele lui, un AK-47 spulberă pământul. Se întoarse cu arma CAR-15 pregătită. Tânărul vietnamez care trăsese în spatele lui avea o puşcă blocată. Se uită la adversarul său aflat la o distanță de douăzeci de metri şi, chiar când acesta era pe punctul de a țipa, degetul britanicului se încordă pe trăgaci şi rafala ciurui pieptul şi inima soldatului a cărui carieră de paznic se sfârşi.

Englezul alergă înapoi spre cuşti ca să-i acopere pe Stone şi pe cei doi americani salvați. Un nou grup de soldați apăru din spatele unei barăci.

Loughlin se aruncă în spatele cuştilor, puse un încărcător nou şi îi omorî pe primii doi înainte ca aceştia să se poată arunca la pământ.

Timp de zece secunde nu se mai mişcă nimic. Găsi în buzunar o altă grenadă specială, trase cuiul şi o aruncă în locul în care îi văzuse ultima dată pe soldați.

Grenada explodă după patru secunde, aruncând în aer trei corpuri, în vreme ce răniții țipară. Loughlin găsi în rucsac încă o bombă termită pe care o aruncă în aceeaşi parte. Țipete agonizante se auziră în clipa în care focul le cuprinse hainele şi carnea. Doi dintre ei muriră când picăturile incendiatoare le atinseră piepturile, făcându-le găuri în inimă.

Loughlin se ridică şi alergă după Stone. Văzu că nu mai rămăsese decât un om împreună cu conducătorul său. Unde dracu' se dusese celălalt prizonier?

Stone îl înşfăcă pe Hillburton de cămaşa zdrențăroasă şi îl împinse înainte. Trebuia să iasă din lumina făcută de clădirile care ardeau, afară din zona de tragere. Hillburton alergă fără tragere de inimă. După ce trecură de zona luminată, Stone îl trase în spatele unui arbore tek.

— Doug, stai aici. Înțelegi? Noi suntem de partea ta. Trebuie să mă-întorc şi să ajut la curățarea terenului. Stai aici până venim să te luăm.

Soldatul se încruntă, clipi deranjat de lumina palidă şi, în cele din urmă, dădu din cap.

— Stau aici... stau chiar aici... da, domnule, zise Hillburton, mecanic.

Stone se întoarse şi intră din nou în zona de luptă. Trebuia să îl găsească pe celălalt, pe Patterson. Unde se dusese? Îşi aminti cum era să fii prizonier şi îşi dădu seama ce ar face un om tocmai eliberat. Patterson ar încerca să găsească un paznic, sau poate pe comandantul lagărului, ca să încheie nişte conturi. Gestul putea să-i fie fatal. Stone o luă la fugă, strigând numele lui Patterson.

*

* *

Locotenentul Chau Tran se ghemui la podea, într-un colț al camerei, în spatele unei mese răsturnate. Nu putea fi adevărat! S.U.A. ştiau că nu mai existau soldați prizonieri de război declarați. De ce ar trimite o echipă de salvare?

Nu, era numai vreun mercenar venit pe cont propriu, dar era unul dur. Se repezise la uşă doar ca să fie vârât înapoi de o rafală care îl nimerise în umăr. Americanii apăreau de peste tot. Cele mai multe dintre clădiri ardeau. Era sigur că soldații prizonieri plecaseră deja.

Fusese atât de aproape! Patterson începuse să cedeze, atitudinea sa mentală era foarte aproape de stadiul pe care îl dorea Tran! Încă două săptămâni cu tentații zilnice şi Patterson ar fi semnat scrisoarea, iar Chau Tran ar fi primit un milion de dolari!

Umărul îl durea şi îl ardea. Prima dată când fusese împuşcat! Sângele curgea pe sub cămaşă. Pentru un timp se gândi la americanii care muriseră în închisoare. Îi spuseseră că e o bestie sângeroasă. Acum chiar că era... plin de sânge.

Dacă stătea liniştit şi se strecura pe uşa din spate, nu aveau să îl găsească. Sigur că urmau să dea foc şi acestei barăci! De ce o lăsaseră ultima? Se încruntă. Durerea reveni şi gemu încet.

Patterson era aşa de aproape de a semna scrisoarea!

Ar fi ieşit din Cambodgia cu prizonierul său, ar fi primit banii la Bangkok şi ar fi dus o viață de pace şi lux. Sau poate că s-ar fi dus în Hong Kong!

Ținea în mână un pistol automat mic. Nu mai trăsese cu el de săptămâni întregi. Atinse ejectorul şi încărcătorul îi căzu în palmă. Avu senzația neplăcută că încărcătorul era gol. Pipăi prin cameră după altul. Nu găsi nimic. Nu avea armă!

Trebuia să trăiască! Trebuia să scape de acolo şi să fugă. Viitorul său în armată se terminase pentru că pierduse prizonierii. Avea să-şi rupă gradul de pe haine şi să plece în Thailanda. Vorbea limba foarte bine. Păstrase şi ceva bani, chiar dacă milionul îl pierduse.

În ultimii şase ani, avusese aproape treizeci de prizonieri în tabără, unii membri ai khmerilor roşii, alții loialişti

cambodgieni. Primise de la armată rații și sume de bani ca să-i îngrijească și să-i hrănească.

*

*   *

Un comandant deștept știe cum să strângă bani. De fiecare dată când murea un prizonier și nu era declarat, primea în continuare rația și banii, iar Tran îi păstra pentru el. Reducerea numărului de prizonieri de la treizeci la trei nu era un lucru tocmai bun pentru un specialist în domeniu, dar primea rațiile tuturor celor morți, ceea ce însemna un venit destul de bun. Putea să treacă peste graniță fără probleme și să-i mai și rămână bani...

Se ridică în picioare, uitând de durerea din umăr. Se auzise un zgomot afară? Se îndreptă spre chepeng și își făcu socoteala că putea să plece înainte ca cineva...

Alte câteva rafale loviră baraca și gloanțele trecură de pereții subțiri. Unul dintre ele îl lovi în glezna stângă și gemu de durere. Glezna era ruptă! Acum nu mai avea cum să fugă spre graniță! Încercă să se târască până în colțul îndepărtat al camerei unde se aflau cele două cuțite ale sale. Tocmai le ascuțise și ștersese sângele de pe cel mai mic.

Din nou se auzi zgomot. Era cineva afară!

Tremură de frică și de durere. Niciodată nu fusese un om hotărât. Chiar și când era în armată, trebuia să se forțeze ca să fie nemilos. Treptat, această stare se transformase în felul său de a fi. Acum însă nu ar fi fost în stare să iasă din adăpostul său sigur ca să își conducă soldații împotriva invadatorilor. Câți oameni îl atacaseră? Doisprezece, cincisprezece? Unii americani, alții luptători în rezistența anticomunistă? Poate chiar și niște membri ai khmerilor roșii?

Se întoarse cu gândul la Hanoi, la soția și cei doi copii ai săi. Familia avea să fie bine îngrijită. Soția lui era fiica unui mare general. Alegerea fusese inspirată. Era iubitoare și, chiar dacă nu era frumoasă, avea multe calități. Ea îl învățase toate

pozițiile în care se putea face sex. Asta se întâmplase cu o lună înainte să se căsătorească. Niciodată nu mai fusese atât de obosit!

Altă rafală ciurui pereții subțiri ai barăcii. Începu să tremure. Sigur exista o cale de ieşire. Poate că prizonierii americani erau în stare să meargă, ca să plece mai repede. Poate mai rezolva ceva. Avea să raporteze că o companie a Marinei S.U.A. l-a atacat, a luat prizonieri şi a omorât cea mai mare parte a oamenilor. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi pus la îndoială povestea! Da!

Chau Tran se simți mai bine. Avea să treacă cu succes de acest atac.

*

* *

— Patterson! strigă Stone în întuneric. Hai să plecăm dracului de-aici! Lasă-i pe ceilalți paznici. Hai s-o ştergem, Patterson!

Îi răspunse o rafală de AK. Gloanțele se îndreptară spre zona deschisă din stânga. Se ascunse în spatele cuştilor şi cercetă cu atenție zona.

Toate clădirile cu acoperiş de paie ardeau, în afară de una. Pe câmpul de bătaie se vedeau mai mult de douăsprezece cadavre. Unde dracu' era Patterson?

*

* *

Sergentul Phil Patterson se lipi de zidul din spatele barăcii lui Tran. Nu era sigur dacă omulețul cu baston mic din trestie şi cu un cuțit care făcuse să curgă mult sânge se afla înăuntru. Patterson mai avea încă trei încărcătoare pentru AK-47. Dar acestea nu-i foloseau la nimic dacă nu-l găsea pe diavolul cel mic.

Ajunse în fața clădirii şi se năpusti pe uşă. Focul nu arsese şi interiorul camerei. Era întuneric. Auzi pe cineva respirând şi trase o rafală în direcția din care se auzea.

După ce zgomotul gloanțelor se stinse, vocea imploratoare a comandantului vietnamez gemu prin întuneric.

— O lumânare, zise Patterson în vietnameză. Aprinde o lumânare.

Aşteptă. Un chibrit scăpără în încăperea întunecată, apoi se aprinse o lumânare.

Patterson se holbă la torționarul jalnic, pe jumătate îmbrăcat. Tran tremura uitându-se la Patterson. Pe mâna stângă se vedea dâra de sânge a unei răni. „Bun", murmură fostul prizonier, rânjind.

— Nu vroiam să fac rău, strigă brusc Tran, în vietnameză.

Phil îl împuşcă în rotula stângă.

Comandantul vietnamez scoase un țipăt de durere. Lacrimile îi curseră pe obraji.

— Să suferi, criminal nenorocit! strigă Patterson. Ai omorât douăzeci de camarazi de-ai mei. Asta a însemnat mai mulți bani pe care să-i păstrezi tu, nu? Ar trebui să-ți retez amândouă picioarele ca să-ți câştigi existența din cerşit pentru tot restul vieții. Moartea-i o sentință prea uşoară pentru tine.

Ridică arma şi trase două gloanțe în organele genitale.

Tran se răsuci pe podea, ținând în mâini ceea ce mai rămăsese din bărbăția sa.

— L-ai lăsat pe căpitanul Carlson să moară, gunoi împuțit! Şi acum o să-ți spun pentru ultima oară: niciodată n-o să semnez nenorocita aia de scrisoare de răscumpărare. În noaptea asta eu plec acasă, iar tu ai să mori încet, bestie!

Tran ridică o mână, implorând milă, tremurând şi gemând.

— Am vrut să te las să pleci acasă. Era totul aranjat. Ai fi putut să pleci acasă cu mulți ani în urmă. Trebuia numai să-ți scrii numele!

— Şi-ai fi trăit în lux în China sau Bangkok. Nu, mersi. M-ai fi omorât!

Patterson ridică AK-ul şi trase în cotul comandantului.

Vietnamezul încercă să țipe, dar nu putu. Se uită la Patterson, apoi leşină. Phil îl împuşcă de două ori în cap, ieşi afară, văzu că nu se mai organizase nici un fel de rezistență şi îl auzi pe Stone strigându-l.

— Da, Stone, aici sunt. Am avut nişte gunoi de înlăturat, atâta tot. Acum sunt gata să merg acasă.

Patterson alergă spre locul în care se ascunsese Stone. Cei doi se înapoiară la copacul unde îi aştepta Hillburton.

— Nu mai e mult, băieți, zise Stone. O să facem o plimbare şi, în câteva ore, o să fiți în Bangkok, în cea mai mare cadă pe care ați văzut-o vreodată!

— Mă mulțumesc şi cu atât, zise Patterson încet.

Hillburton clipi nedumerit. Nu era sigur dacă înțelesese bine.

Patterson îşi puse brațele în jurul lui Hillburton şi închise ochii.

— O să termin ziua în viață şi o să termin, fir-ar al dracului, şi noaptea în viață! Te rog, Doamne, fă ca cineva să afle de soarta mea.

Se uită la Stone, apoi la cer.

— Mulțumesc, Doamne, mulțumesc!

CAPITOLUL V

Femeia se aşeză lângă AK-47 şi îşi alese ţintele cu grijă. Nu dorea să rănească vreun american. La început, fusese mai uşor, căci trăgea în fiecare baracă din care ieşeau oameni. Pe măsură ce se desfăşura bătălia, trebuia să fie din ce în ce mai atentă la omul în care trăgea, să se asigure că e vietnamez.

Urmări cu privirea un soldat vietnamez în haine verzi care ieşi dintr-una din barăcile din stânga. Soldatul trase spre cuşti. În momentul în care încetă focul, femeia îl împuşcă cu un glonț în cap. Zâmbi răutăcios şi îşi alese o altă ţintă.

Trei oameni năvălırră din junglă chiar în spatele barăcilor. Trase o rafală către ei, văzu doi căzând şi îl căută pe al treilea, care se aruncase la pământ. Gloanţele celor trei rafale îşi atinseră cu precizie ţinta.

Focul clădirilor o ajută să repereze inamicul. Doi ieşiră dintr-o baracă aprinsă. Omorî pe unul înainte ca acesta să apuce să îşi ia puşca. Al doilea dispăru în întuneric.

Numele femeii era Sen. Le spusese că era singurul nume pe care îl mai folosea acum. Urmări cum prietenul său cambodgian trage în clădirile cuprinse de flăcări. Îi atrase atenţia să se asigure că trage numai în duşman. Prietenul ei rânji şi se întoarse la treabă.

Sen zâmbi. Americanii erau generoşi. Din această expediţie ea câştiga atât cât să poată asigura familiei adăpost şi hrană timp de trei luni. Poate că până atunci reuşea să se

întoarcă acasă la ea, în Cambodgia. Lacrimile îi înțepară ochii. Ştia că era doar un vis. Vietnamezii nu aveau să părăsească niciodată Cambodgia, decât dacă erau scoşi cu forța. Guvernul marionetă cambodgian avea grijă însă să nu se întâmple aşa.

Sen se încruntă şi împuşcă un alt soldat vietnamez care încercase să iasă rapid dintr-o baracă şi să fugă în pădure. Schimbă încărcătorul şi se uită după alte ținte. Fiecare om care cădea era un monument ridicat pentru soțul ei scump şi iubit. Vietnamezii îl măcelăriseră, după ce îl capturaseră, cu patru ani în urmă. Îl folosiseră ca țintă pentru aruncarea cuțitului.

Un bărbat masiv alergă dinspre cuşti. În mâini avea un AK-47 cu care trăgea continuu, strigând în acelaşi timp. Femeia chicoti. La lumina focului, văzu că bărbatul era dezbrăcat. Trebuia să fie un american, un prizonier. Probabil că fusese lăsat astfel ca o pedeapsă. Trase în aceeaşi direcție ca şi el, apoi aşteptă. Nu trebuia să rănească vreunul dintre oamenii eliberați! Ar fi fost o adevărată tragedie.

Lon Poi, alt luptător în mişcarea de rezistență anticomunistă din echipa lui Stone, stătea lângă Sen. Lângă puşca încinsă se aflau trei încărcătoare golite. I se interzisese să intre pe câmpul de luptă, ca să nu fie confundat cu un vietnamez. Nu ai întotdeauna timp, într-o luptă, să-ți dai seama care e naționalitatea țintei.

Îşi îndreptase atenția asupra părții stângi a taberei, unde se aflau barăcile şi alte două clădiri. Şase oameni muriseră de mâna lui.

Trase trei gloanțe în uşa uneia dintre barăcile care nu ardeau încă. Doi oameni ieşiră afară şi împuşcă pe unul dintre ei.

Lon văzu o siluetă care alerga bezmetic, dar îşi dădu seama că era prea mare ca să fie vietnamez. Observă că omul

era dezbrăcat. Trebuie să fi fost unul dintre prizonieri. Lon își îndreptă atenția spre o altă baracă și așteptă. Doi bărbați încercau să se strecoare pe o fereastră fără geamuri. Pe al doilea îl nimeri chiar când acesta se aplecă peste pervazul din bambus. Era mort în momentul în care atinse pământul.

*

* *

Doug Hillburton clătină din nou din cap. Doamne, ce de împușcături! Ca atunci când fusese capturat. Dar, de data asta, trăgeau și americanii. Acum înțelese. Veniseră să-i salveze. Tipul ăla mare cu păr negru și cu pușca scurtă cu două țevi venise să-i ia de acolo, pe el, pe căpitan și pe Phil, și să-i ducă acasă!

Apucă arma AK-47 pe care i-o dăduse cineva. Ar trebui să-i împuște pe nenorociți! Da! Pe paznicii care îl terorizaseră timp de zece ani.

Hillburton se ridică, se clătină și porni spre tabără. Primii pași fură nesiguri, dar, treptat, prinseră ritmul.

Alergă spre închisoare și se opri chiar la marginea zonei luminate de flăcări. Se întinse pe burtă și se uită după vietnamezi. Unde erau nenorociții acum, când putea să se răzbune?

Un soldat ieși țipând dintr-una din clădirile care ardeau. Avea hainele în flăcări. Se îndreptă chiar spre Hillburton, care ridică arma și trase șase gloanțe în el. Vietnamezul mai făcu trei pași și căzu în fața lui. Soldatul se holbă la american cu ochii larg deschiși și strălucitori, apoi muri.

Americanul sări în picioare și alergă către cuști. Scoseseră afară pe toată lumea? Unde era căpitanul? Cum se simțea? Ieri, după bătaie, se simțise foarte rău.

Hillburton se împiedică de două cadavre, văzu că erau vietnamezi și continuă să alerge. Văzu cușca lui Phil goală. Bun. Dar căpitanul Carlson? Se îndreptă spre cușca lui.

— Căpitane! Haide! E timpul să mergem acasă!

Atinse mâna căpitanului. Îşi dădu seama că uşa era larg deschisă, dar căpitanul nu se mişcase de la locul lui.

— Oh, Doamne, nu! ţipă Hillburton.

Îl răsuci şi văzu sângele închegat de la gât. Văzu tăietura adâncă din partea dreaptă a gâtului. Artera principală!

— Fir-ar al dracu'! Încă o nenorocită de noapte şi ai fi fost liber!

Alergă dinspre cuşti spre barăci. Dacă găsea vreun vietnamez, îl căsăpea! Îl împuşca în boaşe şi-apoi îl urmărea ţipând în teroare şi agonie! Îi omora pe toţi pe care îi întâlnea!

Barăcile din această parte dogoreau de căldură. Acoperişul arsese, iar scheletul din bambus care era în flăcări avea să se prăbuşească în curând. Nu se afla nici un gălbejit acolo. Se întoarse şi văzu că cea mai mare parte a clădirilor şi barăcilor ardea. De după colţul încă nears al magaziei apăru un individ. Se asigură că e vietnamez, trase în el o rafală şi îl privi cum moare.

Alergă spre următoarea clădire. Aceasta ardea cu totul. La câţiva metri de ea se auzi un geamăt. Hillburton înaintă precaut, cu degetul pe trăgaci.

Mâna dreaptă a omului fusese retezată de la cot. Sângele se întindea pe pământul negru. Faţa rănitului se întoarse spre Hillburton, implorând mila din ochi.

Degetul americanului se încordă pe trăgaci. Ţinti cu puşca rusească spre paznicul vietnamez atât de mult urât şi se pregăti să tragă.

Clătină încet din cap. Mâna i se destinse de pe trăgaci, se aşeză jos şi îi puse capul în poala sa. Omul vorbea, murmura în vietnameză, iar ochii săi se deschideau şi se închideau rapid. Răsuflarea îi era întretăiată.

— Prietene, n-o să mori singur. La dracu', nimeni n-ar trebui să moară singur. E unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat aici.

Vietnamezul se uită la Hillburton în timp ce vorbi. Dădu ochii peste cap şi o ultimă răsuflare lungă ieşi din plămânii soldatului.

Lacrimile curseră din ochii lui Hillburton în timp ce îi puse capul pe pământ.

— E culmea! zise el. Ce dracu' se-ntâmplă aici?

— Hillburton!

Îşi auzi numele strigat de trei ori. Luă puşca şi se grăbi să ajungă la copacul lângă care îl lăsase tipul cel mare, Stone. Clătină din cap. Ce măcel! Ce harababură! Paznicii aveau să fie foarte furioşi a doua zi de dimineață. Toți prizonierii de aici aveau să plătească pentru asta, îşi zise Hillburton, crezând din nou că e prizonier. Cine striga la el? Şi în engleză? Probabil că nu primeau mâncare toată ziua următoare. Hristoase, aveau să plătească scump pentru focul ăsta!

Pedeapsă. Mda, pedeapsă. Dar putea să reziste. Putea să îndure atâta timp cât li se dădea mâncare. Într-o bună zi, cineva avea să vină. Mda, putea să reziste. Hillburton era dur ca o rocă. Ca o nenorocită de rocă. Putea să reziste. Da. Putea să reziste.

Alergă până la copac şi se aşeză jos, lângă el. Tipul numit Stone rânji şi-l bătu pe spate.

— Hei, prietene, am crezut că te-am pierdut. Suntem gata să plecăm din gaura asta împuțită.

Hillburton dădu din cap. Putea îndura orice pedeapsă îi dădeau. La dracu', da! Fă ce-ți spun ei, nu le răspunde cu tupeu, mănâncă tot ce-ți dau ei şi tot ce poți să furi. Putea să reziste şi, în cele din urmă, să iasă din blestemata asta de închisoare cambodgiană.

Mark Stone se încruntă şi îngenunche lângă Hillburton. Omul părea cufundat într-o lume numai a lui. Dintr-un anumit motiv nu dorea să accepte că era un om liber, că fusese salvat din mâinile vietnamezilor. Cu timpul, poate cu timpul, avea să-şi revină.

Hog Wiley aruncă ultima grenadă în mijlocul a patru paznici care se îndreptau către el. Şrapnelul reteză doi dintre ei. Pe al treilea îl împuşcă cu CAR-15, în timp ce ultimul sări pe el, încercând să îi înfigă cuțitul în organele vitale. Hog izbi mâna cu care ținea cuțitul, îl înşfăcă cu laba sa de urs, îl întoarse şi se lăsă cu greutate pe pieptul atacatorului pirpiriu, scoțându-i aerul din plămâni.

Americanul se ridică într-o secundă şi lovi cu bocancul masiv în capul vietnamezului. O a doua lovitură într-o parte a capului rupse gâtul soldatului care rămase întins, ochii lui morți holbându-se la barăcile care ardeau.

Texanul cel mare, urât şi păros intră în umbră şi îşi cercetă sectorul. Nu mai găsi nici un duşman în viață. Se retrase în grabă. Privi cu atenție înainte şi înapoi pentru că dorea să fie sigur că nu va fi luat prin surprindere din nici o parte. Prinse încă un paznic ce voia să se ascundă şi îi zbură capul de pe umeri cu două gloanțe.

Apoi se întoarse la punctul de plecare.

Un minut mai târziu, apăru Stone, urmat de unul dintre prizonieri.

— Câți avem?

— Doi. Hillburton, aici prezent, şi Patterson. Căpitanul era mort în celula sa. Am fost acolo mai devreme, replică Stone.

— Era gata-gata.

Hog se uită la Hillburton.

— Tipul ăsta n-arată bine deloc.

— Ar trebui să-şi revină, dar o să-i ia ceva timp.

— O să-i fie greu.

— Du-te înapoi, împreună cu Hillburton, la pozițiile din care ne acopereau cambodgienii. Noi venim în curând.

Stone se uită la Hog.

— Te simți bine, Wiley? Îți duci brațul drept cam ciudat.

— M-am pricopsit c-un glonț. Nu-i nimic.

— O să ne uităm la rană înainte să plecăm mai departe. Și acum du-te.

Stone se întoarse în zona luminată de flăcări ca să-l caute pe Patterson. Îl văzu ieşind dintr-o baracă ce nu ardea. Ridică de jos un lemn de bambus ars pe jumătate şi îl aruncă pe acoperiş. Stuful se aprinse în câteva secunde şi Patterson țipă şi începu să râdă şi să danseze.

— Patterson! Patterson, aici sunt! strigă Stone în noapte.

Patterson ieşi din spatele unui copac aflat la câțiva metri de Mark şi rânji.

— M-ai chemat, căpitane? zise el.

— Sergent. Ei da, te-am chemat. E timpul să ieşim din gaura asta de şarpe. Trebuie să găsim o pereche de pantaloni care să ți se potrivească. Cred că ai lui Hog ți-ar veni la fix.

Loughlin ieşi din lumină urmărit de un singur foc de armă. Alunecă şi căzu gâfâind la pământ, lângă Stone şi Phil.

— Am făcut curățenie printre ultimii rămaşi. Cred c-am terminat cu ei.

— Nici o pierdere?

— Din câte ştiu eu, nu, zise britanicul. Avem doi americani liberi, foşti prizonieri de război, şi nu mai avem gloanțe de rezervă. E timpul s-o ştergem.

Se întoarseră la punctul de întâlnire unde aşteptau Sen, cei trei cambodgieni, Hog şi Hillburton. Stone îl întrebă pe Hog dacă adusese cu el o pereche de pantaloni în plus. Texanul găsi o pereche care i se potrivi lui Patterson, dar care erau puțin cam scurți. În momentul în care Patterson îmbrăcă un tricou sport, nou şi alb, aproape că izbucni în plâns.

Cambodgienii încă mai supravegheau tabăra şi mai trăgeau din când în când câte un foc, dând de înțeles eventualilor supraviețuitori că trebuie să-şi țină capetele la pământ şi că nu pot pleca nicăieri.

Într-un loc îngust de pe cărare, Loughlin aranjă firele ce legau două grenade. Le lăsă acolo aproape cu cuiul ridicat, iar grupul porni înapoi spre LZ.

Stone se uită la ceas. Tocmai trecuse de trei dimineața. Aveau şase ore la dispoziție ca să se întoarcă la locul de decolare.

Stone aruncă o ultimă privire spre închisoarea în flăcări.

— Încă n-am auzit ultimul lor cuvânt, murmură el. Phil a zis că l-a eliminat pe comandantul taberei. Unul dintre subalternii lui ambițioşi o să-i adune pe soldații care-au mai rămas şi or să ne ia urma. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

CAPITOLUL VI

Membrii echipei aveau o poziție bine determinată în cadrul şirului. Stone prelua conducerea, în vreme ce Hog Sen, femeia cambodgiană, se aflau chiar în spatele lui. Apoi Patterson, unul dintre cambodgieni şi Hillburton. Îl desemnă pe Loughlin să aibă grijă de acesta din urmă.

— Câteodată îşi pierde stăpânirea de sine, Terrance, aşa că urmăreşte-l. Stai în spatele lui şi fii cu ochi-n patru. S-ar putea să n-aibă nimic, nu sunt sigur. Ar fi mai bine să duci tu puşca AK-47 pe care am „împrumutat-o" de la vietnamezi.

Loughlin rânji şi înclină capul, ca o reverență.

— Oricine ar scăpa dintr-un loc ca ăsta ar avea mansarda deranjată. Las' c-o să am eu grijă de el.

Marşul continuă, în coada şirului aflându-se Hog şi doi cambodgieni.

În prima oră, Stone conduse grupul într-un ritm foarte rapid. Auziră grenadele explodând departe, în spatele lor, semn că cineva căzuse în capcană. Poate că era suficient ca paznicii să se descurajeze şi să nu mai încerce să-i urmărească.

Când Stone consideră că ajunseseră la jumătatea drumului către LZ, îşi deschise rucsacul, scoase un aparat de emisie- recepție şi îi ridică antena.

— Libelula. Răspunde, Libelula. Aici Viermele. Terminat.

Nu se auzi decât un pârâit îndepărtat. Stone repetă de două ori apelul, aşteptă o jumătate de oră, apoi o luă de la început.

De data aceasta, apelul avu succes.

— Da, Vierme. Libelula e gata de plecare. Aveţi vreo ETA*?

— Da, prietene. Cum am stabilit. Repet, ar trebui să ne întâlnim la ora stabilită.

— Limpede ca bună ziua, Vierme. Cum am stabilit. Am observat o patrulă în zonă, deci fiţi atenţi. Ne vedem acolo.

Patterson începuse să pălească. După starea euforică pe care i-o dăduse eliberarea, se linişti, în timp ce mersul îi deveni din ce în ce mai nesigur.

Sen îl informă pe Stone asupra stării americanului. Când se lovea de ea, când rămânea în urmă cu douăzeci de metri. Îi luase ea puşca rusească, dar fostul prizonier continua să meargă încet şi dezechilibrat.

Mark anunţă o pauză şi se aşeză lângă Patterson.

— Cum merge, sergent?

— Al naibii de bine! Fantastic! Asta-i cea mai frumoasă zi din toată viaţa mea!

— Dar ai cam început să oboseşti, nu?

— Mda, dar tot e bine!

Stone îi dădu lui Phil două batoane groase de ciocolată. Se înmuiaseră la căldura zilei, dar în răcoarea nopţii se întăriseră din nou.

— Mănâncă-le pe amândouă, chiar acum. Probabil că mâine o să ai diaree, dar acum ai nevoie de energie. Ţi-ai risipit toată energia. Strigă dacă merg prea repede.

— La dracu', omule, mă descurc minunat! Po' să ţin ritmu'. Nu m-am mai simţit aşa de bine de zece ani. Sunt liber, omule! Ştii cum e să te simţi aşa?

— Da, Phil, ştiu. Şi eu am stat ceva timp într-o închisoare vietnameză. Acum odihneşte-te câteva minute.

O duse pe femeie la capul şirului, unde se afla texanul.

— Hai să ne uităm la umăr.

**Estimated time of arrival* – ora estimativă de sosire (n.tr.).

Îi spuse lui Sen că Hog era rănit.

Texanul îşi trase în sus mâneca tricoului şi, chiar şi în întuneric, văzură cât de urâtă era rana.

— Rău, zise Sen.

Se uită la trusa mică de prim ajutor pe care Stone o scoase din rucsac.

Sen cercetă rana o clipă şi Hog tresări.

— Nu m-a durut deloc, zise texanul, încercând să braveze.

— Prea adâncă, zise Sen. Dacă încerc să scot acum, leşină! Mai târziu avem mai mult timp.

Puse dezinfectant pe rană, apoi alifie şi compresă şi legă toate astea cu un bandaj bine strâns.

— O să țină bine până în Thailanda, zise ea.

— Sfinte Sisoe! exclamă Hog. E femeie! De ce dracu' am adus o nenorocită de femeie? E luptătoare în rezistența cambodgiană? Credeam că ne-am învățat minte de când cu tipesa aia, Jackie Winslow. Şi-acu' avem o femeie puşcaş?

— Când am plecat, n-am ştiut că-i femeie. Probabil că trage mai bine ca noi toți. Şi-apoi are nişte socoteli de încheiat cu vietnamezii. Şi vorbeşte şi engleza. Presupun că vietnamezii i-au omorât soțul încet, în tortură. Ea a fost cea care l-a decapitat pe vietnamez cu maceta, înainte să ajungem în tabără, mai ții minte? Tu ai ajutat-o.

— Hristoase! Ea era?

Hog ridică sprâncenele, apoi dădu din umeri.

— Se pare că tipa ştie să-şi facă meseria.

— Ştie. Îți convine situația?

— Sigur, de ce nu? Doar că vreau să-mi scot o biluță mică din mână. Bine că mi-au mai rămas două bune!

Texanul izbucni în râs, dar Sen nu înțelese.

Stone şi Sen se întoarseră în capul coloanei. În drum, trecură pe lângă Patterson care îl pisa pe Loughlin cu întrebări.

— Cum nu ştii cum au terminat *Dodgers* anu' trecut? Au intrat în finală?

Loughlin ocoli întrebarea şi îi povesti despre rock-and-roll. Trebui să-şi amintească de grupurile de demult pentru că Patterson nu-şi amintea decât de Beatles.

Stone se uită la ceas. Cele zece minute trecuseră.

— Şaua pe cal! zise el. Hai să ne mişcăm. Trebuie să prindem autobuzul.

Ajunşi la jumătatea urcuşului unui deal alunecos, Sen îl trase pe Stone de mânecă. Arătă spre ureche, apoi înainte.

Mark ridică mâna şi coloana se opri. Toată lumea se aşeză la pământ, într-un genunchi, cu armele pregătite.

Stone ascultă cu atenție şi auzi sunetul unor cizme îndreptându-se spre ei pe cărarea noroioasă. Făcu un semn şi toată lumea se depărtă de potecă şi se ascunse în desişul umed. Se ghemuiră în spatele frunzelor de betel şi a unor pini şi aşteptară.

Trei minute mai târziu, o patrulă cambodgiană formată din zece soldați apăru mergând în cadență pe potecă. Soldații păreau tineri , dar Stone niciodată nu fusese în stare să aprecieze vârsta unui asiatic. Rămaseră tăcuți în vreme ce grupul trecu pe lângă ei. Mai aşteptară cinci minute şi porniră din nou la drum.

Mark se uită la ceas. Mai aveau mult de mers. Ar fi fost de preferat să nu mai dea de asemenea patrule.

O jumătate de oră mai târziu, trecură prin satul adormit prin care veniseră. Când ajunseră din nou pe cărarea junglei, Stone răsuflă uşurat.

Începu să plouă din nou. Nici nu mai țineau minte câte duşuri de acest fel făcuseră de când părăsiseră elicopterul. Umezeala pătrunse prin toate locşoarele uscate care îi mai rămăseseră şi Stone râse încet. Duşul fierbinte pe care urma să îl facă la Bangkok avea să-i pară astfel mult mai plăcut.

Era ca fotbalul pe ploaie. Primele placaje pe terenul acoperit de noroi erau ciudate. Apoi, după ce apa intra până la piele şi picioarele se mânjeau de noroi, ploaia nu mai însemna nimic.

Timpul curgea. Stone se uita tot timpul la ceas, aprinzând lumina micuță ca să fie sigur.

Ora trei şi patruzeci şi cinci de minute.

Patterson se descurca bine. Şchiopăta cu stângul, dar rânjea tot timpul. Avea de gând să ajungă la destinație, chiar dacă trebuia să se târască.

Ora patru şi treizeci de minute.

Doug Hillburton se simțea mai bine. Revenise la realitate de câtva timp şi râdea şi glumea pe seama faptului că scăpaseră de paznici.

Stone o puse pe Sen în frunte. Era o conducătoare de grup mai bună decât el. Auzea sunete care lui îi scăpau. Femeia mergea după ritmul impus de el.

Patterson continua să-l bată la cap pe Loughlin.

— Cine mai e acum gagica cu țâțe mari de la Hollywood? întrebă el. Noua Marilyn Monroe?

— Nu mai e nici una, Patterson. Nici o blondă țâțoasă n-a mai depăşit-o pe Marilyn. A, ar fi Dolly Parton. Pretinde că are o pereche de o sută cinci centimetri, dar nu ştiu pe nimeni care să-i fi măsurat. E cântăreață.

— O sută cinci centimetri de ...țâțe? Mamă, mamă, mamă! Mie poate să-mi cânte oricând, nu-mi pasă ce voce are.

— Milioane de bărbați simt la fel ca tine, Patterson. Nu reuşesc însă să ajungă la frumusețile alea. Dar încearcă al dracului de tare.

Ora şase dimineața. Ajunseră în locul de aterizare cu o jumătate de oră mai devreme. Bun!

Stone se uită peste un mic curs de apă într-un loc unde ar fi trebuit să fie elicopterul. La început nu-l găsi. Îl descoperi

în spatele unui copac de betel cu ramurile răsucite în mod ciudat.

Scoase radioul, îl deschise şi vorbi.

— Libelula, Viermele e în apropiere.

— Vierme, eşti tare. Ne vezi?

— Amin şi aleluia, gata să mergem pe apă.

— Acum încălzim motoarele. Terminat.

Stone făcu semn echipei.

— Totul e-n regulă. Elicopterul e acolo. Ce-ar fi să traversăm râul şi să prindem ultimul autobuz spre Bangkok?

Se auziră câteva urale şi coloana coborî spre malul râului.

Chiar atunci izbucni iadul.

Focul de arme lovi elicopterul, urmat de un zgomot ca al unei rachete. Chiar dacă pica lângă aparatul de zbor, racheta ar fi putut schimba planul lor de plecare acasă.

— Înapoi la copaci! strigă Stone.

Alergară treizeci de metri înapoi până în desişul junglei, înainte ca focul să se îndrepte asupra lor. Strategia inamicului era clară. Omora „calul" şi nimeni nu mai putea „călări" până acasă.

Urmăriră acțiunea din spatele unui mare arbore tek. Nimeni nu trăgea în echipa sa. Prima rachetă ratase ținta cu douăzeci de metri. De unde se trăgea?

O a doua rachetă de acelaşi fel fu lansată din locul în care se aflau puşcaşii.

— Trageți acolo, unde sunt puştile! strigă Stone.

Nouă arme se uniră într-un contraatac, turnând gloanțe în spatele unei ridicături de pământ.

Chiar în acel moment, o rachetă lovi elicopterul în parbrizul din plexiglas şi explodă. O clipă mai târziu, flacăra atinse rezervorul, iar elicopterul deveni o minge de foc, în vreme ce un nor întunecat de fum se ridică uşor în lumina dimineții. Nimeni din apropierea elicopterului nu ar fi putut supraviețui.

— Pe ei! strigă Stone.

Dezlănțuiră un foc alternativ, înaintară treptat, căutând să se țină la adăpost şi să încercuiască zona din care se începuse atacul.

Patterson alergă înainte. Stone amenință că îl împuşcă dacă nu rămâne cu restul grupului. Sublinie faptul că era periculos să o iei de nebun înaintea propriei tale unități de luptă, care tocmai avansa.

— Ăştia de la Forțele Aeriene nu fac instrucție ca la infanterie, sergent. Dar ne străduim şi noi.

După ce străbătură două sute de metri, văzură că un detaşament de soldați vietnamezi se adăpostise în spatele unui povârniş şi nu pierduse decât un singur om în urma primului schimb de focuri. Erau foarte vioi şi traseră multe rafale în oamenii lui Stone, atunci când cele două forțe veniră în contact.

Stone îi spuse lui Hog ce avea de gând să facă. Echipa continua să tragă, în timp ce el şi Loughlin ocoleau zona ca să le cadă în spate. Mark încă mai avea la spate puşca automată cu două țevi, încărcată până la refuz cu cartuşe mortale.

— Îi luăm prin surprindere? întrebă Loughlin.

— Mda, începi dacă ai o poziție bună. Mai avem grenade din alea speciale?

— Nu prea, dar ajung câte două la fiecare om. Uită-te-n rucsacul tău.

Stone le scoase afară şi le prinse de curelele rucsacului.

Alergau repede, în tăcere, prin jungla udă şi infestată.

Loughlin era înainte. Se opri brusc şi scoase din teaca de la şold un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri. Sări într-o parte, mânui cuțitul, se răsuci pe partea opusă, apoi se auzi din nou şuierul lamei în aer. Capul unui şarpe căzu pe o buturugă, mai puțin restul corpului.

— Da! zise el încet. Bătrânul şarpe de doi metri vroia să folosească buturuga asta numai pentru el. Niciodată nu mi-au plăcut şerpii prea insistenți.

Plecară din nou, cotiră spre dreapta şi se asigurară de data asta că nu deranjează frunzele sau crengile uscate, în timp ce se îndreptară spre zona deschisă. În apropierea apei, jungla părea o mlaştină.

Loughlin îi văzu primul. Îi semnală lui Stone şi înaintă cu atenție. Evită copacii şi încercă să găsească un spațiu liber mai bun, astfel încât grenada să nu se lovească de crengi.

Stone se mişcă la fel de încet, la zece metri de Loughlin. Amândoi transpirau, în ciuda răcorii dimineții. Mark văzu că Loughlin îşi găsise locul. Se afla la douăzeci de metri de vietnamezii din față. Erau şase sau opt oameni bine feriți, în locaşurile de adăpostire individuală, de focurile întâmplătoare ale lui Hog şi ale oamenilor săi.

Loughlin ridică mâna. Era pregătit. Stone îi făcu semn să înceapă şi englezul luă o grenadă. Proiectilul plană zece metri, lovi creanga unui copac şi căzu. Înainte să atingă pământul, Loughlin o aruncă pe a doua.

Prima grenadă explodă, făcând un zgomot infernal. Țintele săriră în picioare şi se uitară în spatele lor. Erau total expuşi când al doilea proiectil ateriză în mijlocul lor. Stone simți că îi țiuie urechile.

Mark ridică arma, seceră supraviețuitorii cu patru rafale şi urmări cum gloanțele de calibrul 32 străpung totul în cale, mai ales tineri vietnamezi. Iubea puşca automată! Avea să o ia cu el în toate misiunile posibile.

Opri focul şi aşteptă. Nu veni nici o ripostă din partea vietnamezilor. Se ridică din nou. O armă răpăi din față. Imediat se auzi sunetul mai tare al unui CAR-15, iar vietnamezul țipă şi căzu din ascunzătoarea sa, cu spatele ciuruit de gloanțe fierbinți şi furioase.

De această dată, se ridică Loughlin.

— Se pare c-am reuşit, domnule sergent, zise el.

— Sunt toți morți?

— Nu sunt sigur…

Răpăitul unui CAR-15 îi înecă ultimele cuvinte. Se lăsă tăcerea.

— Acum aş zice c-am reuşit, zise Loughlin.

Se uitară la oamenii pe care îi părăsiseră. Un tir de focuri de armă, venit de undeva din spatele forței lor principale, formă un al doilea câmp de bătălie care ar fi putut deveni sângeros destul de rapid.

Stone şi Loughlin îşi încărcară armele în timp ce alergară pe drumul pe care veniseră. Unitatea de ambuscadă trimisese o a doua forță, care să-i ia prin surprindere. Probabil că unitatea nu fusese pe poziții atunci când veniseră vizitatorii. Nu era genul de surpriză care să-i lase pe mercenari să trăiască până la adânci bătrâneți.

CAPITOLUL VII

Stone şi Loughlin plecară înapoi către restul echipei, la adăpostul impenetrabil al desişului junglei. Se aşezară în spatele unui buştean de tek, iar Hog veni să vorbească cu ei.

— Nenorociții s-au strecurat în spatele nostru! Am pierdut unul dintre cambodgieni, cred că era Lon. A fost lovit destul de rău. N-am putut să-l salvăm cu nici un chip. Patterson a fost lovit în fund. O să supraviețuiască. Cred că şi femeia e lovită, dar nu mă lasă să mă uit.

— O echipă trebuie să meargă la elicopter ca să vadă dacă pilotul mai trăieşte, zise Stone.

Hog scutură din cap.

— Nici o şansă. A fost prins de explozia rezervorului. L-am văzut. Cred că n-a mai rămas din el decât un stârv crocant.

Stone se încruntă. Nu mai auzise această expresie de ani de zile. O foloseau atunci când se refereau la rămăşițele soldaților sau civililor prinşi de napalm, arşi şi transformați în grămezi hidoase de scrum şi oase.

O altă rafală lovi copacii din jurul buşteanului în spatele căruia se aflau.

— Câți crezi că sunt acolo? întrebă Loughlin.

— Opt sau zece, zise Hog.

Sen se târî până lângă cei trei.

— Opt vietnamezi, zise ea. Am numărat.

Stone zâmbi.

— Hog, ce crezi, se descurcă femeia?

— Bineînţeles, aşa am zis de la-nceput.

Loughlin se încruntă.

— Cum adică, Sen e femeie?

— Între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, presupun, zise Stone. Acum, hai să scăpăm de gunoaiele alea şi să vedem ce avem de făcut. Avem o mare problemă cu transportul. Până în Thailanda sunt mai bine de trei sute de kilometri şi asta prin mijlocul a o sută şaizeci de soldaţi vietnamezi, ca să nu mai vorbim de soldaţii cambodgieni.

— E rândul meu, zise Hog. Îl iau pe Patterson şi aruncăm în aer grămada asta de rahaţi. Patterson tânjeşte după acţiune.

— Nu trebuie să riscăm să-l pierdem stupid într-un schimb de focuri.

— Merg eu, zise Sen.

Femeia îşi controlă AK-ul 47, apoi le arătă încă patru încărcătoare şi două grenade. Erau de fabricaţie rusească şi erau foarte eficiente.

— Mie-mi convine, zise Hog. Ea poate să mă-nţeleagă. O să facem marele tur de onoare.

— O să-i ţinem în ascunzătoare, zise Patterson, apropiindu-se de grup. Am auzit că eşti mai mare în grad ca mine, sergent-major Stone, zise el, încruntându-se. Problema e că eu sunt în serviciu activ, iar tu eşti un simplu civil. Dar sunt sub comanda ta, continuă el, chicotind. Şi ştiu al naibii de bine că ai şi dreptate. Dar vreau să pun şi eu umărul. La dracu', deci avem de mers trei sute şaptezeci de kilometri! Dacă facem treizeci de kilometri pe zi, ajungem acolo în douăsprezece zile! Pot să fac asta mergând în mâini, cu capul în jos! Uită-te numai la ce-am făcut în ultimii ani!

Patterson se opri şi se uită la ei.

— Hei, care-i data exactă? În ce an suntem?

— 16 februarie 1986, zise Stone.

Patterson se holbă la el.

— Fără mişto? Am fost doborâţi în 1973! Treişpe ani nenorociţi!

Phil se întoarse şi îşi şterse lacrimile provocate de furie. Se ridică şi trase trei rafale în locul în care vietnamezii fuseseră văzuţi ultima dată. Primi alte gloanţe drept răspuns.

— Ei bine, nenorociţii sunt încă acolo, zise Stone.

Hog şi Sen dispăruseră în jungla verde, deasă şi mortală, din stânga lor. Trebuiau să facă un ocol ca să cadă într-o parte sau în spatele trupelor, dacă acestea se mai aflau încă acolo...

— Să-i nimicim pe fraieri! strigă Stone. Toată lumea pe poziţii. Să-i ţinem acolo unde sunt.

Focul se înteţi considerabil.

— Nu risipiţi toată muniţia! strigă Stone.

Un vietnamez vru să încerce o şmecherie, dar nu îi merse. La adăpostul desişului, încercă să fugă cu zece metri mai într-o parte. Cele două forţe se aflau la mai puţin de cincizeci de metri una de alta. Stone îl depistă şi-l doborî cu trei gloanţe chiar înainte ca şmecherul să se adăpostească.

Focul din cealaltă parte scăzu în intensitate.

— Se cam termină muniţia? întrebă Patterson.

Stone clătină din cap.

— Aşteaptă să vadă ce facem. Avem cu mult mai mult de mers până acasă decât ei. Ar putea să ne hărţuiască tot drumul până la graniţă.

Patterson se jucă cu o grenadă, de parcă ar fi cântărit-o.

— N-ai cum s-o arunci la cincizeci de metri, zise Stone. Mai târziu o să le folosim mai bine.

Stone se uită la ceas. Texanul plecase de aproape cinci minute.

— Hai să-i ardem bine. Hog trebuie să fi ajuns aproape de ţintă.

Dezlănţuiră un foc susţinut către trunchiurile şi buştenii în spatele cărora se ascunseseră vietnamezii.

Aproape în acelaşi timp, auziră două grenade explodând. Membre şi fragmente de trup omenesc zburară prin aer. Se auzi apoi lătratul a două arme, AK-47 şi CAR-15, şi Stone ordonă oamenilor să înceteze focul.

Două minute mai târziu se terminase totul. Hog flutură o cârpă albă şi se ridică din locul în care până nu demult fuseseră trupele inamice.

— I-am măcelărit, zise el.

Stone spuse restului echipei să rămână la adăpost, în timp ce el şi Loughlin traseră o fugă până la elicopter. Scaunele încă mai fumegau. Acum mai rămăsese doar carapacea scofâlcită din bare de aluminiu şi plastic răsucit. Cea mai mare parte a plexiglasului se topise.

Stone îl găsi pe irlandez la douăzeci de metri distanţă de aparatul de zbor, cu faţa în jos. Acolo fusese aruncat de explozie. Îl întoarse cu faţa în sus şi tresări. Nu mai recunoscu nici faţă, nici gât, nici piept, toate arse de combustibilul supraîncălzit.

Cercetă elicopterul. Totul fusese distrus, prefăcut în cenuşă. Nimic nu mai putea fi salvat. Hog se apropie, clătinând din cap.

— Cred că avem o mică problemă aici, şefule.

— Aşa se pare. Cum s-a descurcat ajutorul tău la tragere?

Texanul rânji.

— N-am văzut niciodată o fetiţă care să tragă aşa ca ea. Pun pariu că poate să reteze picioarele unui păianjen, unul după altul, cu un AK-47, de la cincizeci de metri distanţă. Trage al dracului de bine! A zis c-a mai folosit astfel de armă în luptă doar de câteva ori. M-a lăsat să arunc eu grenadele, apoi i-a secerat pe supravieţuitori ca pe nişte popice! A tras în tot ce-a mişcat. Are nervi de oţel.

— Cred că a trecut ultimul examen al lui Hog, zise Loughlin. Acuma, ce mama dracului o să facem d-aci-ncolo?

— Am pierdut doar un elicopter, zise Stone. Nu e totul pierdut.

Băgă mâna în buzunar şi scoase radioul.

— An Khom a zis că poate funcţiona şi la trei sute de kilometri. Dacă e aşa, pur şi simplu îi spunem omului că avem nevoie de transport şi să trimită un alt elicopter.

— E simplu, dar numai dacă An Khom l-a lăsat deschis la ora asta matinală, zise Hog.

Mark deschise radioul şi aşteptă un minut, apoi vorbi.

— Viermele cheamă Marele Urs, Bangkok. Viermele cheamă Marele Urs, Bangkok. Răspunde, Mare Urs. Terminat.

Aşteptă un minut, apoi repetă apelul de două ori.

— Pentru că-i un apel de urgenţă, o să încercăm din oră în oră, zise Stone.

Loughlin întinse mâna. Luă radioul şi verifică butoanele.

— Lumina închis-deschis nu se aprinde cum ar trebui. Eşti sigur că bateriile sunt bune?

— Acum o jumătate de oră erau.

Loughlin întoarse aparatul şi se încruntă. Din carcasă ieşea vârful unui glonţ de AK-47, în vreme ce restul lui era ascuns în interior.

— Acum chiar că avem o problemă, zise Stone. Trebuie să-l fi căpătat la ultimele rafale. Îmi aduc aminte că am fost lovit în spate. Am crezut că e o creangă care cade din copac.

Loughlin se uită la rucsacul lui Mark, puse radioul în el şi râse încet.

— Nu avem un radio care să meargă, dar cel puţin avem un conducător. Nenorocitul de radio ţi-a salvat viaţa, Stone. Glonţul ar fi intrat în corpul tău gingaş chiar în şira spinării pe care ţi-ar fi frânt-o, ori ar fi ieşit prin plămân şi inimă.

Stătură toţi pe iarba de pe malul râurilor care formau un V şi se holbară la radio.

Stone zgâlţâi aparatul şi răsuci butoanele de câteva ori. Nimic. Îl aruncă îl iarbă, lângă elicopterul distrus.

— Am discutat puţin cu An Khom despre un plan în cazul în care apar întâmplări neprevăzute, dar nu s-a precizat nimic concret. E un afacerist şi n-o să se îngrijoreze prea mult dacă nu-i apare elicopterul. De data asta, a riscat cu plata. Dublu sau nimic. Dar nu s-a gândit că ar putea să piardă aparatul de zbor. La dracu', hai să ne mâncăm raţiile şi să ne gândim ce facem.

După ce se întoarseră la arborele tek, îi văzură pe cei trei cambodgieni strânşi în jurul celui de-al patrulea.

Stone se apropie de ei şi Sen îl întâmpină.

— E Lon. Rănit foarte rău. Nu mai mişcă. Nu vrea să fie capturat de comunişti.

Mark se aşeză pe pământul umed, lângă micuţa femeie.

— Sen, nu cred că am înţeles ce vrei să spui. Zici că nu poate fi mişcat. Ştii că nu putem să rămânem aici.

Tânăra femeie flutură o mână prin aer.

— Nu, nu. Ţi-am zis doar aşa. Lon mi-a spus ce să fac. Când plecăm, îi lăsăm un pistol. E posibil?

— Da, dar…

— Nu, Lon Poi hotărăşte.

Stone o bătu pe umăr şi îi dădu un pistol de calibrul 45 încărcat. Îi mai dădu încă două încărcătoare. Femeia clătină din cap şi îi înapoie cele două rezerve. Scoase cu îndemânare încărcătorul din pistol, lăsă în el doar două gloanţe şi i le dădu pe celelalte lui Stone, care le luă surprins.

Sen băgă rezerva la loc, încărcă pistolul şi puse siguranţa.

— Lon Poi mulţumeşte. Eu mulţumesc. Luptătorii pentru o Cambodgie liberă mulţumesc.

Se înapoie la ceilalţi doi cambodgieni care stăteau lângă camaradul lor căzut.

Stone se duse înapoi unde îl aşteptau americanii.

— Bine, băieți, uitați care-i situația. Avem trei sute de kilometri până la cel mai apropiat punct din teritoriul thailandez. Avem arme. Putem să luăm multă muniție înainte să plecăm şi arme de foc. Dacă tot facem un inventar, am cam rămas fără provizii. N-avem nici un mijloc de transport. Are cineva vreo sugestie?

— Ei bine, sergent, o să mărşăluim, zise Patterson.

— Şansele să facem asta sunt foarte slabe, replică Loughlin.

— Acceptăm doar sugestii, zise Stone. Fără argumente sau deducții logice.

— Navigăm pe Mekong, zise Hog.

— Mărşăluim, sugeră Loughlin.

— Prădăm câteva sate, adăugă Patterson.

Mark se întoarse către Hillburton. Caporalul era din nou pe altă lume. Auzea şi executa comenzile, dar se retrăsese în lumea lui secretă.

Stone se uită la fiecare dintre oamenii săi.

— Din câte îmi dau seama, avem trei opțiuni. Una, am putea să mergem pe jos prin tot ținutul. Am putea găsi care cu boi pe parcurs, dar nu-i sigur. Doi, am putea s-o dăm în bară, să fim capturați şi duşi într-o altă închisoare. Trei, putem să ne ascundem undeva, să tragem până ni se termină muniția şi apoi ăia să ne ciuruie fundurile. Aştept comentarii. Hog?

— N-avem de ales, mărşăluim.

— Chiar că n-avem de ales, Stone, zise Loughlin. Va trebui să facem tot posibilul să ajungem pe jos, chiar dacă va trebui să ne dăm duhul pentru asta.

Patterson rânji.

— La dracu', sergent, fără discuție! Trebuie să ne mişcăm fundurile. Ar fi mai bine să plecăm.

Stone se uită la Hillburton, apoi dădu din cap.

— În unanimitate. Lon Poi e grav rănit. Nu poate fi mişcat. I-am dat un pistol. Asta a cerut. Ar trebui să ne

verificăm armele şi să mai luăm vreo două AK-uri, dacă cineva vrea să le care. În curând o să se termine muniția la CAR-15 şi putem să ne aprovizionăm de-aici. Cred că ne vor fi de folos nenorocitele astea de arme ruseşti.

— Hai să luăm toate încărcătoarele pline de AK-47 pe care le găsim. Patterson, ia un rucsac gol şi ia tot ce găseşti în prima ascunzătoare a vietnamezilor. Hog, tu ia tot ce găseşti în a doua. Inclusiv grenadele şi orice altceva am putea căra. A căra e cel mai important termen aici.

Zece minute mai târziu împărțiră toate rațiile care le mai rămăseseră şi mâncară. Nu mai era nimic de făcut. Erau gata. În prima ascunzătoare, găsiră un radio distrus. Vietnamezii ar fi putut chema ajutoare.

Găsiră douăzeci şi opt de încărcătoare pline. Patru oameni cărau arme AK-47 şi patru încărcătoare. Restul muniției intră în rucsacuri.

— Spre vest, zise Mark. Trebuie să mergem direct spre vest, dacă vrem să ajungem la destinație. Prima mare problemă e Mekongul. Aici cred că are o lățime de aproape un kilometru.

Stone îi făcu semn lui Sen. Femeia spuse ceva cambodgienilor. Fiecare se aplecă şi îl îmbrățişă pe muribund, apoi plecară fără să se uite înapoi. Sen rămase ultima. Puse o floare din junglă în mâna lui Lon Poi, iar arma în cealaltă. Stone o văzu cum trage siguranța, îl sărută pe obraji, se întoarse şi plecă.

Nici nu merseseră o sută de metri, când auziră împuşcătura unui pistol de calibrul 45.

Sen se întoarse spre Stone şi dădu din cap.

— Suferința lui Lon Poi s-a sfârşit. Noua lui viață o să înceapă curând. Buddha o să-l protejeze.

Ca şi mai înainte, Mark stabili aceeaşi ordine de marş, punând-o pe Sen în frunte. Porniră în direcția vest, spre fluviul Mekong care tăia ca un cuțit câmpia întinsă. Apreciară că malul acestuia se afla la o distanță de zece kilometri.

CAPITOLUL VIII

Stone era mulțumit de marşul din ultimele două ore. Se distanțaseră destul de mult de elicopterul ars şi de eventualele trupe vietnameze venite la locul luptei.

Tăie o liană ce atârna în drumul lor, cu maceta lui Sen. Nu putea să îşi verse altfel mânia iscată de situația din junglă.

Era posibil să traverseze Cambodgia pe jos, dacă nu se grăbeau, dacă stăteau în zone nepopulate, dacă învățau să mănânce ce le oferea pământul şi dacă nu dădeau peste trupe de soldați. *Dacă,* asta era marea problemă!

Ultima ştire pe care o primise înainte să plece din Bangkok fusese aceea că începea sezonul cald de trei luni, timp în care jungla, mlaştinile şi drumurile se mai usucă puțin. În ultimii şase ani, vietnamezii declanşaseră ofensive în aceste perioade uscate şi se aşteptau să procedeze la fel şi în acest an. O sursă spunea că vor aduce patruzeci de mii de soldați de la granița cu China ca să formeze o misiune de căutare şi distrugere pe teritoriul Cambodgiei, pe ambele maluri ale fluviului Mekong.

Stone şi echipa sa se aflau exact în mijlocul acelei zone de operațiuni. În afară de asta, atacurile vietnameze aveau să fie conduse de mai bine de douăsprezece tancuri ruseşti T-54. În curând, drumurile se vor usca suficient de mult pentru ca tancurile să poată opera.

În timpul marşului, Stone îi ținu sub observație pe cei doi prizonieri, dar văzu că se descurcau destul de bine. Hillburton

părea mai puternic acum, poate pentru că nu îşi risipea energia nervoasă aşa cum făcea Patterson. Amândoi aveau să reuşească... dacă reuşeau şi ceilalţi.

Începu să se gândească la problemele urgente. Mai întâi, un drum peste Mekong, apoi un ghid care să-i ţină departe de centrele populate şi să-i ducă pe drumuri şi poteci dosnice. Apoi mâncare. Deja stomacul său simţea nevoia să ia ceva „carburant". În seara aceea erau nevoiţi să mănânce numai fructe.

Văzuse destul de des arbori cu nuci de cocos şi, din când în când, bananieri. Nu erau din acelaşi soi cu cele din magazinele americane, dar văzuse unele fructe destul de coapte. Cum rămânea cu carnea şi cartofii, hrana luptătorului?

Sen îi făcu semn să se oprească. Stone ridică mâna şi oamenii se opriră şi se lăsară la pământ. Femeia avea o expresie ciudată pe faţă, ceva între furie şi frică.

— Foarte rău, zise ea în timp ce priviră în josul potecii. E ciudat ca omuleţii să fie aici. Am găsit semnul lor de două ori, şi acum iar.

— Sen, nu-nţeleg. Ce omuleţi?

— Aborigeni, băştinaşi. De secole hoinăresc prin locurile astea. Se zice că singurul om care intră în satul lor e unul sfâşiat în bucăţi de vreun tigru.

— Sen, e folclor? Superstiţie?

— Parţial. Dar sunt foarte neprietenoşi, războinici, atacă pe oricine intră pe teritoriul lor. În timpul celui de-al doilea război mondial, au ucis detaşamente întregi de experţi japonezi.

— Putem să-i ocolim?

— Trebuie să ne întoarcem mult înapoi. De obicei, stau în munţi, acolo unde nu prea se aventurează oamenii. Vin aici jos pentru ritualuri sau pentru materiale de care au nevoie.

— De ce le spui omuleţi?

— Sunt mici, n-au mai mult de un metru înălțime.

— Pigmei.

— Da.

Stone se gândi un minut la noua situație. Nu puteau să se întoarcă. Probabil că vietnamezii roiau acum în jurul elicopterului. Era trecut de ora nouă dimineața. Îi făcu semn femeii să rămână pe loc şi se întoarse către americanii care se odihneau.

— O să facem pe durii. O să încercăm să forțăm drumul dacă dăm de ei. Poate că şi lor le e frică de noi.

— Sper asta din tot sufletul, zise Patterson. Ar fi culmea să ajung atât de departe doar ca să termin ca tocăniță pentru pigmei. Cei mai mulți dintre ei sunt canibali, ştiai, sergent? Auzeam de ei prin tabără, din când în când. Îmi doream ca jigăriții ăia să vină şi să-i mănânce pe câțiva dintre paznicii mei graşi.

Stone se întoarse la Sen şi o întrebă dacă era adevărat ceea ce spusese Patterson.

— A, da, toți omuleții mănâncă oameni.

Femeia avu un tremur şi Mark văzu o pată roşie pe buzunarul bluzei verzi.

— Eşti rănită!

— Doar o zgârietură.

— Unde?

— La piept… la sân. Nu e rău.

— S-o bandajăm. Am nevoie să fii puternică şi sănătoasă.

Opri din nou grupul. Femeia protestă un timp, dar Stone scoase trusa de prim ajutor şi ea trebui să se descheie la nasturii cămăşii groase şi să-şi ridice bluza. Unul dintre sânii ei mici avea o rană adâncă de doi centimetri şi sângerase mult. Mark curăță sângele şi o lăsă pe ea să se îngrijească, apoi o bandajă pe la spate, ca să fie sigur că pansamentul o să stea la locul lui.

— Îmi pare rău dacă te simţi stânjenită, Sen. Dar astăzi eşti un soldat, nu o femeie. E mai sigur pentru tine. La Bangkok poţi să fii din nou femeie.

Sen se înclină.

— Mulţumesc. Eşti un om bun.

Câteva minute mai târziu, porniră din nou la drum. Îngrijorarea lui Sen se accentuă.

— Alte semne, urme de picioare mici în noroi.

Îşi continuară drumul şi ajunseră în apropierea unei ape ce curgea vijelios dintre dealuri, când femeia se opri brusc şi arătă înainte.

Pe potecă se afla un cap de om. O suliţă de bambus intra prin gură şi ieşea prin ceafă. Faţa era a unui asiatic, dar Mark nu-şi putu da seama din ce ţară.

— E ultimul avertisment să nu intrăm, zise Sen.

— Omuleţii ăştia folosesc arme de foc?

— Nu, armele primitive, arcul, săgeata şi suliţa.

Stone scoase din teaca de la brâu cuţitul cu lama de douăzeci de centimetri şi îl ţinu de lamă. Era făcut din cel mai bun oţel şi ascuţit foarte fin zece centimetri de la vârf. Uneori se bărbierea cu el.

Luă conducerea grupului, ţinând în mână cuţitul pe care îl legăna după cum mergea. Din când în când, câte o rază de soare ce răzbătea printre coroanele dese ale copacilor îl făcea să strălucească.

Înaintară numai o sută de metri, când Stone văzu mişcare în faţă. În mijlocul potecii, apăru un omuleţ ce purta o pânză în jurul coapselor şi ţinea în mână un trident din bambus ascuţit la capete. Pigmeul avea un metru înălţime, un smoc de barbă şi ochi strălucitori. Ţinea picioarele depărtate şi pumnul în şold. Postura omuleţului era foarte autoritară.

Stone se uită în stânga. Văzu încă trei aborigeni. La dreapta, se aflau alţi trei, apoi de-o parte şi de alta a cărării apăru o întreagă coloană de omuleţi. Fiecare avea o suliţă

mânjită cu o substanță roşie care nu fusese pusă acolo doar de decor.

Sen stătea calmă lângă Mark. Primul aborigen se uită cu atenție la cuțitul mare.

Pigmeul se răsti la ei. Era o limbă care nu se folosea de obicei prin țară şi Stone nu o mai auzise niciodată. Se uită la Sen. Femeia zâmbi şi spuse câteva cuvinte.

— Dă-i cuțitul, zise Stone.

Sen vorbi din nou şi arătă cuțitul pe care Mark îl ținea într-o poziție în care nu putea fi folosit ca armă.

Omulețul din față se încruntă şi arătă spre un altul de lângă el. Aborigenul ridică sulița şi înaintă mai degrabă ca un animal decât ca un om. Folosi coada suliței ca să ia cuțitul din mâna lui Stone, apoi îi amenință pe amândoi cu „arma". Sen şi Mark se retraseră puțin.

Pigmeul luă cuțitul şi o luă la fugă înapoi, bucuros, spre căpetenia lor.

Şeful luă arma, o examină, ceru o bucată de lemn de bambus şi o tăie. Lama trecu prin lemnul verde ca prin apă.

Patruzeci de voci pe pigmei murmurară aprobator. Era felul lor de a arăta că le plăcuse cadoul.

— Spune-le că e un dar de la un prieten. Nu vrem decât să trecem în siguranță până la fluviu.

Sen se strădui să traducă. În cele din urmă, îl făcu pe şef să înțeleagă. Acesta zâmbi, mânui cuțitul şi tăie liane şi bucăți de bambus, bucuros de noua sa jucărie.

Apoi unul dintre oameni îl atinse şi murmură ceva. Aborigenii dispărură în junglă.

Sen clătină din cap.

— Să nu mişte nimeni. I-a alertat ceva.

Stone transmise ordinul mai departe.

— Nu mişcați. Stați la locul vostru. Omuleții ori s-au speriat, ori e o capcană. Nu mişcați, dar fiți pregătiți. Nu

trageţi decât la comanda mea. Dar nu cred că ar fi bine să ne folosim armele.

Mark auzi cum se apropie o patrulă, sau poate o companie, în orice caz, soldaţi. În curând, auziră râsete şi voci. Pe potecă apăru o patrulă formată din cinci soldaţi vietnamezi care se opri.

Cel din frunte se adresă celui din spate. Un soldat cu trese pe umăr înaintă cu un AK-47 pregătit de tragere.

— Cine sunteţi? întrebă el în vietnameză, ridicând arma spre ei.

Se afla la douăzeci de metri de Sen.

— Suntem înconjuraţi de omuleţi, zise tânăra femeie. Pigmeii canibali.

Conducătorul patrulei izbucni în râs.

— Trebuie să fii ori fricoasă, ori babă ca să crezi poveştile cu aborigeni fioroşi. Arată-mi unul dintre ei!

Chiar atunci un aborigen apăru la zece metri de el.

Soldatul trase şase gloanţe, dar omuleţul anticipase atacul şi sărise în spatele unui arbore tek.

Înainte ca oricare altul să poată trage, douăzeci de suliţe otrăvite zbârnâiră şi se înfipseră în cei cinci soldaţi.

Nu se mai trase nici un foc de armă. Aborigenii chiuiră, atacară, tăiară gâturile vietnamezilor şi îşi recuperară suliţele. După o perioadă în care vorbiră repede şi nedesluşit, douăsprezece femei micuţe apărură şi se holbară la străini. Purtau fuste lungi, iar piepturile le erau acoperite cu haine viu colorate. Şeful strigă o comandă, poate un avertisment, şi două femei apucară vietnamezii de picioare şi îi traseră pe rând în junglă.

Liderul pigmeilor apăru din nou, dar de data asta se apropie la trei metri de Sen şi Stone. Vorbi încet şi îi lăsă timp femeii să traducă.

— Spune că e frumos din partea noastră să-i facem un cadou. E bucuros că nu ne-am folosit bang-bang-urile. Toţi

cei care folosesc un bang-bang trebuie să moară. Acum ne invită la o masă festivă. Fructele junglei, o mâncare delicioasă de şarpe, iar cel mai gras dintre vietnamezii pe care tocmai i-au omorât… va fi fript pentru plăcerea noastră.

Stone zâmbi.

— Spune-i că-i mulțumim, că suntem de pe pământul de dincolo de mare şi că trebuie să ne grăbim să ajungem la fluviul cel mare. O să-i dăm un al doilea cadou.

Încet, Mark se aplecă şi scoase de la bocancul drept un cuțit de zece centimetri. Îl ținu de lamă şi îl întinse şefului. Un aborigen se îndreptă către el, întinse sulița şi atinse uşor încheietura mâinii lui Stone. Cuțitul căzu şi se înfipse în potecă, iar aborigenii murmurară încântați.

Omulețul ridică cuțitul şi, ținându-l de lamă, aşa cum făcuse Stone, i-l dădu şefului.

Sen îi transmise mesajul şi căpetenia zâmbi, apoi dansă în cerc.

— E foarte încântat, zise tânăra femeie. Cuțitul e cea mai importantă avere pe care o poate avea un om de-al lor. Acum a primit două cuțite într-o singură zi!

— Sper să nu se entuziasmeze prea tare şi să vrea să se însoare cu mine, zise Stone.

Şeful se potoli şi dădu un ordin unui pigmeu, care dispăru în pădure.

Şeful se uită la Sen. Vorbea şi aştepta ca ea să traducă.

— Căpetenia spune că suntem liberi să plecăm. Tu înțelegi bunele maniere aşa cum ceilalți n-o fac. O să pună la loc de cinste cadourile tale. Şi-ar dori să stea pentru dansul victoriei şi pentru praznicul festiv, dar şi el e plecat departe de casă.

În timp ce termină de tradus, apărură două femei ce cărau un coş mare cu fructe. Multe dintre aceste fructe Mark nu le mai văzuse vreodată. Şeful mai spuse câteva cuvinte, apoi cei

patruzeci de aborigeni dispărură în junglă în două secunde şi Stone şi oamenii lui rămaseră singuri, întrebându-se cum de pigmeii dispăruseră atât de repede.

Sen verifică fructele. Toate erau comestibile. Luară fiecare câte trei sau patru şi lăsară coşurile în drum, de unde femeile micuțe aveau să le ia mai târziu.

Merseră mai repede decât în mod obişnuit şi, după o jumătate de kilometru, Sen nu mai văzu urmele de paşi ale pigmeilor. Se mai liniştiră puțin, iar Stone le spuse că mai aveau trei sau patru kilometri până la fluviu.

Sen le povesti că omuleții hoinăreau prin Vietnam, Cambodgia, Laos şi Thailanda. Nu cunoşteau conceptele de națiune, graniță, vorbeau un dialect ciudat al vietnamezei şi străbăteau fericiți drumurile, mâncau vânat din păduri şi junglă, sau vreo bucată de om fript, atunci când le cădea în mână vreunul, aşa cum se întâmplase în acea zi.

Legendele spuneau că existau între douăzeci-treizeci de astfel de triburi care hălăduiau prin zonele pustii a patru națiuni.

— Nu mi-aş dori să fiu în pielea ăluia care s-ar duce să facă un recensământ, zise Stone.

Încă se mai aflau într-o zonă deluroasă şi, din câte un punct înalt, puteau vedea fluviul uriaş înaintea lor. Era atât de lat, încât părea un lac mare.

O dată auziră focuri de armă, de undeva, de jos. După câteva împuşcături, se făcu tăcere.

Stone dădu din umeri. N-aveau nici o altă şansă. Trebuia să înainteze. Preluă conducerea şi îl luă pe Patterson lângă el. Soldatul masiv din San Francisco se simțea mai bine. Mâncase toate fructele. Era obişnuit cu ele pentru că le mânca de ani de zile.

— O s-avem parte de ceva acțiune acolo unde s-aud puştile, sergent? Sper din tot sufletul să fie aşa. Trebuie să

ucid câte zece vietnamezi pentru fiecare an în care am stat în închisoare. Crezi c-o să reuşesc?

— Sper să nu dăm de atât de mulţi, zise Stone.

Avu o strângere de inimă când văzu zâmbetul de om liber pe care îl flutura Patterson pe buze şi felul în care înainta pe potecă. În următoarea jumătate de oră, aveau să afle cum stăteau lucrurile cu împuşcăturile.

CAPITOLUL IX

Se opriră pe culmea unui deal înalt, de unde puteau vedea o porțiune de aproape zece kilometri din fluviul Mekong. În locul în care se aflau ei, apa avea o lățime de un kilometru. Stone știa că izvora din Tibet și trecea prin China, Laos și Cambodgia înainte să se verse în Marea Chinei de Sud. Lungimea sa era de mai bine de două mii șase sute de kilometri. Mark Stone și echipa sa nu trebuiau decât să treacă peste el.

Stone hotărâse că nu avea nici un rost să navigheze pe Mekong. Pe lângă faptul că nu ducea nicăieri, pentru ei, mai era și plin de vasele patrulelor vietnameze și cambodgiene. Vest, trebuiau să se miște spre vest.

În timp ce se odihniră, Patterson îl interogă pe Stone:

— Hei, cine mai e președinte acum? La dracu'! Nu știu nici măcar cine mi-e comandantul suprem! Era Nixon pe vremea aia. Ce s-a întâmplat cu el?

Stone îi spuse întreaga poveste.

— Hristoase! Pun pariu că babacul meu a fost șucărit. Obișnuiam să-i spunem Dick Nixon. Zicea că-i cel mai bun președinte pe care l-am avut vreodată. Lui tata întotdeauna i-au plăcut președinții republicani. Tata e plin de bani. Sau cel puțin așa era când am plecat. Acum cred că are mai mulți. Spui că economia merge bine? Asta înseamnă că are cu câteva milioane mai mult decât atunci când am plecat.

Patterson se trânti cu spatele în iarba verde și înaltă.

— Mamă! Ştiţi ce bine e să te simţi liber? Doar să poţi să stai aici şi să nu-ţi pese de paznici, să nu-ţi faci griji că n-o să ţi se dea mâncare, să nu-ţi faci griji că omuleţii or să te lovească cu vreun băţ de bambus? V-am spus? Misiunea vieţii mele e să tai toţi bambuşii din lume!

Phil izbucni în râs.

— Ştiţi de când n-am mai râs ca acum? De ani şi ani şi ani. Hei, trebuie să mă gândesc ce mama dracului o să fac după ce mă întorc în State!

La acest gând, lacrimile îi curseră pe obraji.

— Chiar că mă întorc. O să ajung acolo. Nu sunt sigur că pot să fac faţă situaţiei de a fi liber. Am fost închis atâta timp!

Îşi şterse lacrimile şi înjură încet.

— Hei, mi-e frică! Ştiţi ceva? Sunt speriat al dracului de tare! Nu ştiam nici măcar cine e preşedintele. Cine-ai zis, Ronald Raegan? Parcă era actor. Ia uite, bă! Actor de televiziune şi-acu' preşedintele nostru! Nu cumva faci mişto de mine? Ar trebui să iau un teanc de reviste *Time* şi să le citesc pe toate din scoarţă-n scoarţă. Treişpe ani…cred că sunt mai mult de şase sute. Nici o şansă. Fete. Mai există încă fete acolo? Drăguţe şi delicate şi amuzante? Treişpe ani fără nici o femeie! Mâna mea e terminată!

Patterson râse şi continuă, amintindu-şi de ceva:

— La dracu'! Cum e cu plata? O să fiu plătit pentru toţi anii ăştia, nu? Am intrat în armată ca sergent. În treişpe ani, poate c-am fost şi eu promovat o dată sau de două ori. Despre ce fel de bani vorbim aici? Nici nu ştiu cum se mai plăteşte.

Stone se gândi câteva clipe.

— Un sergent ar trebui să primească în jur de cincisprezece mii de dolari pe an, deci pentru timpul în care ai stat aici vin cam două sute de mii de dolari.

— Nu-ţi bate joc de mine, omule! exclamă Patterson. Fără mişto? O să am două sute de mii de dolari dacă intru în orice unitate militară americană?

— Cam atâta, zise Hog. Bineînțeles, ca agent al tău primesc zece la sută...

Izbucniră toți în râs și, când se potoliră, auziră „lătratul" furios al unui AK-47, venind de undeva nu prea de departe. Se aruncară în iarbă și înghețară.

— Prea aproape, sergent. Ar fi mai bine să verific, zise Hog, ridicându-se.

Stone îi făcu semn să înainteze.

— Mergem amândoi. Dacă nu ne caută pe noi, sigur c-or s-o facă în curând. Ar fi mai bine să ne acoperim spatele.

Se mișcară ca două umbre pe poteca ce ducea spre râu. O singură împușcătură și un țipăt îi făcură să se ascundă în spatele unui pâlc de copaci din stânga.

Cei doi veterani înaintară prin vegetația deasă până într-un punct din care vedeau bine. În luminișul de lângă cursul unei ape mici, Stone văzu un grup de copii, toți plângând. O femeie stătea lângă ei și încerca să-i liniștească, dar fu smulsă din mijlocul lor de un bărbat înarmat care purta pantaloni verzi.

Acesta o ridică în picioare, îi desfăcu bluza și îi rupse cămașa albă, până ce sânii rămaseră liberi. Omul puse mâna pe unul dintre ei, îl mângâie și se jucă cu el. Apoi râse și o trase spre o cocioabă.

Stone văzu în luminiș două cadavre, un alb masiv și o femeie, albă și ea, care fusese dezbrăcată. Capul femeii stătea într-un unghi ciudat, semn că gâtul ei fusese rupt.

Alți trei oameni ieșiră dintr-o baracă din partea opusă. Toți purtau pantaloni militărești, dar de culori diferite. Râdeau. Stone dădu din cap și amândoi își ridicară puștile CAR-15.

— Eu îl iau pe cel cu femeia, zise Stone.

Ținti spre capul omului și trase. Glonțul îl prinse chiar când acesta se întorsese ca să se uite la femeie. În loc să-l lovească la ceafă, glonțul îi intră în cap pe la ureche, străbătu creierul și ieși prin creștet. Femeia țipă și căzu spre copii.

Primul glonț al lui Hog făcu o gaură în inima celui din stânga care ținea în mână o macetă. Cel lovit se răsuci în loc şi căzu în râu. Ceilalți doi îşi ridicară armele şi se uitară disperați după cel care trăgea. Două gloanțe, o clipă mai târziu, şi cei doi căzură pe pământul junglei, morți şi gata de descompunere.

Femeia se ridică. Arăta ca o americancă. Era mai înaltă decât o femeie orientală, iar acum vorbea cu copiii în engleză, încercând să-i liniştească. Vocea ei o acoperi pe cea a copiilor, dar era blândă şi protectoare.

— Hei, domniță, mai sunt ceva bandiți criminali pe-acolo?

Femeia se ridică şi se uită în direcția din care veneau vocile lor.

— Nu, i-ați ucis foarte brutal pe toți patru. Erau khmeri roşii dezertori, țărani care se întorceau la fermele lor ca să muncească.

Stone se încruntă.

— I-au omorât pe prietenii tăi care zac acolo pe pământ şi le iei apărarea?

— Unele lucruri sunt greu de explicat.

Se ridică, spuse copiilor să stea la locurile lor şi merse cu un pas ferm spre baracă. Se uită înăuntru, apoi se împletici spre uşă, cu fața albă de groază.

— Acoperă-mă, amice! zise Stone.

Alergă spre baracă cu degetul pe trăgaci, atent la orice posibil pericol, dar nu mai văzu nimic amenințător.

La uşa cocioabei o prinse pe femeie tocmai când aceasta leşina. Stone o duse în locul în care se aflau copiii şi o întinse pe iarbă. Se întoarse să se uite înăuntru. Pereții erau stropiți de sânge. Pe o saltea subțire era o femeie dezbrăcată. Mâinile îi fuseseră retezate, sânii tăiați şi un lemn de bambus de un metru înfipt în abdomen.

Stone aduse apă rece din râu şi udă fruntea femeii leşinate. Încet, americanca brunetă cu bluza sfâşiată îşi reveni.

— Jennifer! Jennifer! strigă ea, încercând să se ridice.

Stone o ţinu la pământ. Femeia se uită la el.

— Jennifer e rănită rău. Trebuie s-o ajutăm!

— Îmi pare rău, dar n-o mai poate ajuta nimeni. E moartă.

— Nu!

— Ba da. Femeia din baracă nu mai are nevoie de nici un fel de îngrijire medicală. Crede-mă.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu făcea nici un efort să se acopere acolo unde bluza fusese ruptă. Se vedea un sân. Se făcu palidă şi începu să tremure. Când se uită la el, privirea avea o altfel de expresie, mai rece, mai dură.

— Mă numesc Mary Eve Filmore şi sunt din Philadelphia. Nu cred că ţi-am reţinut numele.

— Sunt Mark Stone şi trebuie să vă ducem departe de aici pe tine şi pe copii, înainte ca împuşcăturile să atragă soldaţi vietnamezi.

— Departe? Soldaţi?

Femeia se uită în jurul ei câteva clipe şi Stone se temu că o să leşine din nou. În mod clar, se mai afla încă în stare de şoc. Începu să plângă din nou. Se aplecă înainte şi Stone o prinse în braţe.

Hog privi scena câteva minute, bătând darabana pe patul puştii CAR-15. Faţa lui sălbatică se încruntă.

— Sergent, trebuie să plecăm dracului de-aici. În câteva minute, tot locul o să fie plin de soldaţi. Pun pariu pe un dolar că ne-am făcut cu un bagaj în plus, femeia şi şase copii, nu-i aşa?

Stone dădu din cap. O îndepărtă pe femeie şi îşi şterse lacrimile.

— Mary Eve, acum trebuie să plecăm. Copiii fac parte din grupul tău?

— Da! Copiii merg cu mine! Să nu îndrăzneşti…

Se opri brusc.

— Îmi pare rău.

Îşi şterse ultimele lacrimi de pe obraji, se uită la bluza ei şi se întoarse în timp ce îşi legă cele două părţi sfâşiate.

— Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să dăm fratelui Charles şi surorilor Jennifer şi Beverly o înmormântare decentă, creştinească. Of, Doamne, n-avem o lopată. Trebuie să-i înmormântăm, înainte să facem orice altceva!

Stone simţi un fior de durere.

— Aţi fost misionari în Cambodgia. Aţi fost prizonieri?

— Nu, nu prizonieri, ci misionari ai Bisericii Misionare Creştine Unite. St. Louis e cartierul nostru general.

— Toţi misionarii creştini au fost scoşi din Cambodgia acum zece ani.

— Noi suntem un caz special. Noi nu facem politică. Au spus că putem să rămânem şi să punem pe picioare spitalul. Fratele Charles e fratele meu adevărat. Este… era doctor. Medic misionar, cea mai preţioasă slujbă pe care Domnul ar fi putut-o da cuiva!

— Da, domnişoară. Şi acum copiii. Ei merg cu tine. Unii dintre ei par a fi rase amestecate.

— Toţi sunt aşa şi sunt sub protecţia mea.

— Vorbeşte vreunul engleza?

— Bineînţeles! Toţi o vorbesc, mai mult sau mai puţin. Acum, cum facem să-i îngropăm pe aceşti sfinţi slujbaşi ai Domnului?

Stone se ridică, o ajută pe femeie să se ridice şi ea şi, cu o mişcare bruscă, se aplecă, îi trecu braţul pe după gâtul lui şi o săltă pe umăr.

— Jungla o să se ocupe de detaliile înmormântării. Numai dacă nu vrei să li te alături lor, sub pământ. Copii! Hei, voi de colo!

Toţi cei şase copii se întoarseră spre el.

— Plecăm de-aici. Urmați-mă. Înțelegeți ce spun?

— Bineînțeles că da, domnule Stone, zise cea mai mare fată, care avea în jur de zece ani.

Copiii se ridicară repede şi formară un şir în cadrul căruia cel mai mic stătea în față, iar cel mai mare în spate. Hog se postă în urma lor şi coloana ciudată se grăbi să ajungă pe poteca principală.

Femeia se zbătea şi țipa.

— Pune-mă jos chiar acum! N-o să las carnea şi sângele meu într-o junglă cambodgiană împuțită ca să putrezească sau să fie mâncată de animale! Nu accept asta!

Stone o ignoră şi merse mai departe. O puse jos când ajunseră la cărarea pe care trebuiau să înainteze. Îi făcu semn lui Hog să meargă cu copiii la restul echipei şi o întoarse pe femeie cu fața spre el.

— Mary Eve, vrei ca aceşti copii să fie măcelăriți de vietnamezi sau să fie folosiți ca ținte de tragere în timp ce încearcă să alerge către copaci, ca să se ascundă?

— Doamne, nu, bineînțeles că nu!

— Atunci, taci din gură, nu mai țipa! Este o situație de luptă. Nu avem timp să ne îngropăm morții. E zonă de război. În orice moment vietnamezii ar putea apărea cu zece sau patruzeci de mii de soldați. Înțelegi ce vreau să spun, domnişoară Filmore?

— Da, înțeleg, domnule Stone. Adu-ți aminte că acolo sunt fratele meu şi două dintre cele mai scumpe prietene. Nu vreau decât să le fac o înmormântare decentă, creştinească.

— Ştiu, Mary Eve. Şi, dacă te las să faci asta, probabil că va trebui să te îngrop şi eu pe tine şi jumătate din echipa mea. Nu vreau să pierd vieți dacă nu e nevoie.

— Eşti un monstru, un criminal! Nu trebuia să-i omori pe oamenii ăia. Ai fi putut să-i obligi să arunce armele şi să-i alungi în junglă!

— Domnişoară Filmore, nu sunt misionar. Sunt soldat de meserie şi ştiu să mi-o fac cum trebuie.

— Adică să omori oameni.

— Când sunt nevoit, mai ales ca să salvez viețile altora, aşa ca a ta.

— Oh, da. Mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Vocea ei era rece, dură, impersonală.

— Asta numesc eu sinceritate. Acum, destul cu cearta. Unde te duci cu copiii?

— În Thailanda, departe de luptele astea. Ne mutăm serviciul într-o tabără de refugiați de lângă Aranyaprathet. E lângă granița Thailandei.

— Asta înseamnă aproape trei sute de kilometri. Ce mijloc de transport aveți?

— Credința şi picioare puternice.

— E un drum lung.

Se apropiară şi ceilalți şi porniră cu toții la drum, după ce aşeză femeia şi copiii în mijlocul rândului. Se îndreptară spre fluviu, sperând să treacă peste el la lumina zilei, apoi să se ascundă pe celălalt mal până la lăsarea întunericului.

Străbătură poteca puțin folosită până la cursul de apă şi începură să caute o modalitate de a-l traversa. Mary Eve spuse că auzise de un om care ar avea o barcă şi care s-ar afla prin apropiere. Din acest motiv veniseră şi ei până aici.

După o oră de căutare inutilă, se odihniră lângă un stufăriş din apropierea drumului de lângă fluviu. Femeia se apropie de Mark, furioasă din nou.

— Domnule Stone, nu mă simt bine deloc înconjurată de atâtea arme. Oamenii ăştia sunt ciudați. Doi dintre ei spun că au fost prizonieri de război până azi-noapte. E adevărat?

— Da. Am venit să-i salvăm şi să-i ducem acasă. Elicopterul nostru a fost doborât.

— Din câte pot să-mi dau seama, presupun că toate astea sunt ilegale.

— Total ilegale, domnişoară Filmore. Guvernul S.U.A. mi-a interzis cu desăvârşire să vin aici, în Orient, şi mai ales în această ţară. Vă deranjează?

— Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, domnule Stone.

Femeia se încruntă. Lui Mark îi plăcea de ea. Era onestă, devotată credinţei ei şi atrăgătoare într-un mod foarte interesant. Avea faţa ovală şi trăsăturile aproape severe, dar când zâmbea copiilor avea o strălucire, o frumuseţe greu de descris. Era înaltă şi bine proporţionată, iar părul negru tuns scurt avea tente de roşu.

— Sunt desfigurată, domnule Stone? Te uiţi prea insistent la mine.

— Oh, îmi pare rău. Mă întrebam, de cât timp sunteţi în Cambodgia?

— De aproape şapte ani. Când am venit, nimeni n-a crezut că o să putem intra. Dacă credinţa poate să mişte munţii, de ce n-aş fi putut eu să conving nişte vietnamezi şi nişte cambodgieni încrezuţi că aş putea ajuta la educarea oamenilor lor? A funcţionat. Ne-au dat actele de liberă trecere. Noi patru aveam de gând să transformăm Cambodgia!

— De ce v-aţi răzgândit?

— Guvernul cambodgian e o marionetă. Vietnamezii fac numai ce vor ei. Au obligat toţi băieţii de paisprezece ani din satul nostru să intre în armată. Au luat fetele de cincisprezece ani ca să se prostitueze pentru soldaţi. Apoi au venit şi au ars biserica şi casa copiilor orfani numai ca să se distreze! Fratele Charles s-a rugat toată noaptea în ploaie. De dimineaţă a zis că Domnul i-a spus că e timpul să se mute în Thailanda şi să lucreze cu cei o jumătate de milion de cambodgieni din taberele de refugiaţi. Aşa că ne-am făcut bagajele.

— Care bagaj?

— Aveam şase bivoli încărcaţi cu echipamentul pentru şcoală şi lucrurile din altar. La o zi după ce am plecat din Hoc

Neu, ne-au jefuit banditii şi au luat totul, inclusiv bivolii. Am hotărât să continuăm şi aşa. Ne mai rămăseseră, totuşi, viețile.

— Ți-au mai rămas şapte vieți, Mary Eve. Să sperăm că n-o să mai pierzi şi altele până ajungem la Aranyaprathet.

CAPITOLUL X

Loughlin se apropie de Stone, care conducea grupul pe marginea drumului paralel cu fluviul Mekong.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat sergent. Hillburton m-a surprins din nou. A trebuit să-i iau arma şi cuţitul. Crede că prietenii noştri cambodgieni sunt paznici vietnamezi. Zice că vrea să-i omoare pe amândoi şi că nu-i pasă ce-o să-i facă ceilalţi paznici din tabără.

— Îşi aduce aminte, zise Stone. Retrăieşte experienţe neplăcute prin care a trecut în închisoare. N-avem ce face. Pune-l la locul lui dacă trebuie, dar adu-ţi aminte că el e motivul pentru care am venit aici.

— Corect. O să mă port cât pot de frumos. Cum merge cu doamna Dragon?

— Suntem criminali cu sânge rece şi păcătoşi şi ăsta e doar începutul. Am dat de belea pentru că n-am lăsat-o să-şi îngroape morţii.

— Dacă o lăsam, acum eram morţi cu toţii. O să am mare grijă de Hillburton.

Loughlin se întoarse la locul lui şi încercă să discute cu Hillburton.

— Doug, de unde eşti tu, de fel?

Hillburton se încruntă şi afişă o mină serioasă.

— N-are importanţă, pentru că am în spate doi paznici care n-or să mă lase niciodată să plec. O să stau aici mereu. O să putrezesc aici şi nimeni n-o să afle vreodată!

— Doug, cei doi sunt cambodgieni, luptători în mişcarea de rezistenţă anticomunistă. Fac parte din echipa noastră de salvare, nu mai ţii minte? V-am scos afară din închisoare. Eşti în drum spre Thailanda, de unde o să luăm un avion spre casă. Eşti un om liber, Hillburton. Încearcă să-ţi aminteşti cum am evadat.

— La dracu', tu n-auzi? Veneticii n-or să ne lase să plecăm. Ţi-am zis că doi dintre ei sunt chiar în spatele meu. Nenorociţii ăştia mici n-or să se mişte de-acolo. N-or să lase pe nici unul dintre noi să plece. Ţi-am mai zis asta!

— Uşor, Doug, ia-o-ncet. Ce-ai face dacă te-ai întoarce? Ai rămâne în cadrul armatei?

— Doamne, nu! Dacă o să mă întorc vreodată, o să pun pe picioare o fermă micuţă pe dealurile din Oregon. O să plantez copaci. Câţiva câini, câţiva juncani pentru carne şi găini. Întotdeauna mi-au plăcut găinile. Ţie îţi plac găinile?

— Sigur că da, Doug, mai ales copanele.

— Păi, o să mă însor, dacă vreo femeie o să vrea să mă ia. A trecut atâta timp, încât nu cred că aş mai şti cum să procedez cu una. Nimeni n-o să vrea să stea cu mine. Sunt într-o încurcătură!... Numai paznicii sunt de vină. Mi-au făcut ceva la cap.

Loughlin se uită spre cer în timp ce Hillburton continuă să povestească ce ar face el dacă ar ajunge acasă. Avea sentimentul că povestea asta o să dureze până seara.

În fruntea şirului, Sen îl trase pe Stone de cămaşă şi arătă spre fluviu. Un şlep încărcat plutea în josul apei, pe marginea acestuia, unde curenţii erau mai slabi.

— Încearcă să-i faci să vină la ţărm, îi zise Stone lui Sen.

Femeia alergă imediat spre malul fluviului, se opri chiar la marginea lui şi flutură o cârpă albă pe care o păstrase special pentru acest lucru.

Îl strigă pe barcagiu. Ambarcaţiunea se apropie de ţărm. Sen vorbi cu el. Stone auzi numai câteva cuvinte. Bărbatul

singuratic de pe vas răspunse, clătină din cap şi îşi continuă drumul.

Sen îşi lăsă mâinile să cadă, fără speranță, şi alergă înapoi spre restul grupului.

— Zice că n-are motor. Ar face zece kilometri în josul fluviului ca să ne ducă în cealaltă parte.

— Şi îi e frică?

— Da. Foarte frică. Orice străin în Cambodgia e un posibil criminal. E înțelept să-ți fie frică.

Îşi continuară drumul şi ocoliră ceea ce li se părea a fi un sat.

Mary Eve i se alătură lui Stone. Purta pantaloni largi şi ghete, iar pasul i se potrivea perfect cu al lui.

— Am venit să-mi cer scuze. În mânia mea, ți-am spus lucruri foarte rele. Îmi pare rău. Câteodată am probleme cu mândria şi cu încăpățânarea mea, două caracteristici împotriva cărora fiecare creştin ar trebui să lupte.

— Nu e nevoie de scuze, domnişoară Filmore. Ai spus numai ce credeai şi încă mai crezi. Credințele şi slujbele noastre sunt diferite. Oricum, nu văd de ce n-am încerca să ne ajutăm reciproc cât mai mult posibil.

Tânăra femeie zâmbi. Avea un zâmbet fermecător.

— Te rog, zise ea încet. N-am putea să ne zicem din nou Mark şi Mary Eve? Mi-ar plăcea mult mai mult. Nu sunt bună de nimic atunci când sunt supărată şi furioasă.

— Bine, Mary Eve. Cum se descurcă copiii?

Zâmbetul îi reveni.

— Ei sunt speranța Cambodgiei! Dacă am putea să-i învățăm în spirit creştin, ar putea fi de folos țării lor…

Îşi dădu seama că era frumoasă. Nodul care lega bluza începuse să se desfacă. Se uită în altă parte.

— Ştiu, se desface din nou. Vreau… vreau să-ți mulțumesc. Dacă n-ai fi venit la timp, mi-ar fi făcut ce i-au făcut lui…

Se cutremură şi se uită la el.

— Mi-era mai frică de viol decât de moarte. Niciodată n-am fost forțată în felul ăsta. Chiar am leşinat, nu? Am mai văzut cum se moare în atacuri ale rezistenței. Presupun că atunci când a fost vorba… de o persoană pe care o cunoşteam…

Îşi întoarse privirea şi continuă:

— Sunt recunoscătoare că am rămas în viață. Îți mulțumesc pentru acest dar.

— Ştiu c-a fost groaznic pentru tine, zise Stone. Cred că rezişti remarcabil de bine.

— Ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Cred că am o credință atât de puternică, încât pur şi simplu sunt convinsă că orice se întâmplă e pentru că aşa a vrut El. E voința lui Dumnezeu.

— Predestinare? Eşti o fatalistă? Atunci, ce mai contează ce faci? Ar trebui să alegem toți calea cea mai uşoară. N-are importanță ce facem. Ce trebuie să se întâmple, tot se va întâmpla, indiferent ce facem noi. De ce nu renunțăm, atunci?

Femeia chicoti.

— Eşti un soldat bun, Mark, dar nu eşti prea tare la filozofie sau teologie. Este, totuşi, foarte important ce face un om. Trebuie să ne străduim cât putem de mult. Numai prin acest efort voia lui Dumnezeu se va împlini aşa cum doreşte El. Îți dai seama de diferența extraordinară?

— Care e partea bună pe care o vezi în uciderea celor trei prieteni ai tăi?

— Neştiute sunt căile Domnului.

Stone râse încet.

— Ai dreptate. Nu prea mă pricep la chestiile religioase. Depăşesc puterea mea de înțelegere. Îmi pare rău, uită ce-am spus. Ştii ce mă impresionează cel mai mult la tine, Mary Eve? Ochii tăi. N-am mai văzut niciodată asemenea ochi care să exprime sinceritatea. Trebuie să fii atentă cu nişte ochi ca ăştia.

— Da?

Ea îl privi câteva clipe şi spuse:

— Acum ochii ăştia sunt surprinşi, mulţumiţi şi fericiţi.

Făcură câţiva paşi fără să-şi spună nimic.

— Bine, sper să fim prieteni, zise Stone. De aici până în Thailanda e un drum al dracului de lung.

— Vreau să fim prieteni. Dar aş vrea să foloseşti alt termen referitor la lungimea drumului nostru.

Stone izbucni în râs.

— De aici până-n Thailanda e un drum extraordinar de lung.

— Da! Mult mai bine. Acum, trebuie să-mi supraveghez protejaţii. Sunt foarte rezistenţi şi jumătate din viaţa lor şi-au petrecut-o sub focul armelor, sărăcuţii. Vreau să-i duc departe de pericol, departe de foamete.

Îi zâmbi, îl atinse pe umăr şi se întoarse la copii.

La un moment dat, arătă spre fluviu.

— Jos! şopti Stone.

Ordinul se transmise repede până la celălalt capăt al şirului.

— Toată lumea să se ascundă bine în spatele unui copac sau tufiş! Vine un vas al patrulei!

Ambarcaţiunea se îndrepta chiar spre malul pe care se aflau ei. De obicei, astfel de vase aveau mitraliere montate la prora şi la pupa transportau soldaţi. Unul stătea la cârma vasului, iar ceilalţi manevrau armele. Se spunea că trăgeau în tot ce vedeau.

Vasul înaintă încet şi viră astfel încât să se apropie de ţărm chiar în locul în care se aflau ei. Stone văzu că unul dintre oameni folosea binoclul. În cele din urmă, vasul se întoarse împotriva curentului, îndreptându-se spre partea opusă. După ce vasul nu se mai văzu, Stone se ridică şi făcu semn oamenilor să înainteze.

O puse din nou pe Sen în fruntea şirului şi trecu pe la fiecare persoană în parte. Pe Hog începuse să-l doară umărul,

dar nu vroia să recunoască. Stone îşi dădu seama de asta după felul în care îşi ţinea braţul în timp ce mergea.

Patterson rezista mult mai bine decât se aşteptase Mark. Îi mai dădu un baton de ciocolată.

— În caz că rămâi fără „carburant”, zise el.

— La naiba, dacă trebuie, pot s-o iau la fugă următorii trei sute de kilometri. Pot să trăiesc numai cu oxigen de aici şi până în Bangkok.

Stone îl bătu pe umăr şi merse la copii. Nu trebuia sub nici o formă să aibă de-a face cu ei. Ştia prea bine că cei mici puteau înmuia inima unui adult. Văzu că fiecare dintre ei avea încălţări bune, rezistente şi haine curate, ceea ce era aproape un miracol.

Zâmbi către Mary Eve.

— Vreau să vorbesc cu tine. Poţi să-mi fixezi o întrevedere?

Tânăra se uită la un ceas imaginar.

— O să fiu liberă pe la zece şi un sfert, zise ea, zâmbind.

Loughlin stătea chiar în spatele lui Hillburton. Caporalul se uită la Stone, dar nu îl văzu cu adevărat. Continua să meargă, ţinea pasul cu restul grupului, dar era pierdut în propria lui ceaţă.

Loughlin ridică din umeri.

— Acasă o să-l ducem la un psihiatru. Mai ţii minte prizonierul care ne dădea bătaie de cap? Până am ajuns la Bangkok, şi-a revenit.

— Sper să fie aşa şi cu Hillburton. Ce fac cambodgienii?

— Foarte bine. Îşi merită plata. Nici o plângere. Chiar dacă s-ar plânge, nu i-aş înţelege.

Stone se întoarse în faţă şi intră în rând lângă Mary Eve.

— Ai un nume deosebit, de sfântă.

— Părinţii mei au fost misionari. M-am născut într-un stat din Africa care nici măcar nu mai există. Tatăl meu a murit acolo de o febră pe care nimeni n-o cunoştea. A fost şi el medic misionar.

— Deci, e o tradiție de familie.

— Dacă găsim un vas, ce-o să facem? întrebă ea după un moment de tăcere.

— Mai întâi, încercăm să-l închiriem, să îl plătim pe proprietar. Dacă nu merge, încercăm să cumpărăm vasul. Apoi încercăm să-l împrumutăm şi, dacă nici asta nu merge, ori îl furăm, ori îl luăm cu forța şi-l returnăm proprietarului când ajungem pe partea cealaltă.

— Pentru că suntem mai puternici decât proprietarul.

— Ar fi bine să fim, altfel o să fim morți. Nu mai putem să ne ascundem mult timp pe malul fluviului. Soldații vietnamezi, sau cambodgieni, sau cine ştie ce tâlhari, ne vor lua prin surprindere. După cum vezi, nu suntem tocmai un grup ideal pentru o luptă. Avem şase profesionişti. Avem un fost prizonier care, din exces de zel, ar putea s-o încaseze foarte uşor. Mai avem un fost prizonier instabil mintal şi şapte civili.

— Îmi pare rău că suntem o povară pentru tine.

— Întâmplările războiului, Mary Eve. N-ai ce să-i faci. Nu puteam să vă lăsăm pe tine şi pe cei şase copii să flirtați cu criminalii ăia neno…

Stone îşi ridică privirea spre ea.

— Vroiai să spui nenorociți. Am mai auzit.

Femeia închise ochii.

— Mă tem că ai dreptate. Dacă ne-ai lăsa singuri, n-am rezista nici două zile

Merseră câțiva paşi în tăcere. Când se uită la ea, descoperi că îl studia.

— Trebuie să mă-ntorc. Ai grijă.

Reveni în capul coloanei.

— Unde sunt toate bărcile, Sen?

Femeia oftă.

— Ies pe fluviu numai noaptea, ca să evite oamenii răi. Sunt nişte tipi deştepți.

— Avem nevoie doar de una, chiar dacă ar însemna să facă două drumuri.

Stone văzu în faţă o mică ridicătură de pământ, la mai puţin de două sute de metri de mal. Îşi conduse oamenii în acea direcţie şi descoperi că un desiş mic şi stufos acoperea culmea acestuia. Era locul ideal în care să se ascundă şi din care să observe venirea vreunei bărci.

Atât adulţii, cât şi copiii se aşezară în iarba înaltă şi verde, ca să se odihnească. Stone îi puse pe cei doi cambodgieni în locuri din care puteau păzi. Unul merse cincizeci de metri în susul fluviului, iar celălalt cincizeci de metri în josul lui. Prima care făcu de pază fu Sen.

Stone se aşeză pentru câteva minute lângă un copac şi închise ochii. Avea nevoie de un mic miracol. Poate că cineva din compania sa putea face ca acesta să se împlinească. Opţiunile erau limitate. Le lua două zile să construiască o barcă numai cu maceta pe care o aveau. Apoi ar fi putut să plutească zece kilometri în josul fluviului, până să ajungă în cealaltă parte.

Înotul era riscant. Cea mai mare parte a Mekongului era plină de aligatori înfometaţi. Aveau nevoie de o barcă. Trebuia să aştepte.

În timp ce se uită către fluviu, văzu o patrulă de cinci vietnamezi mergând pe drum. Nu patrulau, ci numai se grăbeau să ajungă undeva.

Niciodată nu aveau să afle cât de aproape fuseseră de o bătălie crâncenă.

Văzu două bărci, dar amândouă erau aproape de celălalt mal. Sen n-ar fi avut nici o şansă să vorbească cu vreunul dintre ei. Încercă să-şi amintească ce-i spusese An Khom când plecaseră. Ceva în legătură cu un elicopter pe care să-l trimită în caz că se întâmplă ceva neprevăzut. Nu putea însă să ia legătura cu el, ca să trimită unul. Nenorocitul de glonţ! Radioul îi salvase viaţa, dar poate că numai pentru scurt timp.

Avea cincisprezece pasageri, inclusiv el, dar nici un mijloc de transport care să-i scoată din țară.

Uitându-se spre fluviu, văzu un vas mic ce înainta de-a lungul malului pe care se aflau ei. Se mişca mai repede decât curentul, deci avea probabil motor. Sen văzu şi ea ambarcațiunea. Arătă spre fluviu, iar Stone dădu din cap. Femeia dispăru în pădure şi, câteva clipe mai târziu, Mark o văzu ascunsă în spatele unui copac ce creştea chiar pe malul marelui Mekong.

Vasul urma acelaşi curs. Dacă era al unei patrule, atunci se prefăcea a fi doar un cambodgian ieşit să pescuiască sau să caute rădăcini crescute de-a lungul liniei malului.

Stone urmări vasul venind. Avea să afle foarte curând al cui era.

CAPITOLUL XI

Singurul lucru care îi salva era poziția lor în iarba înaltă.

Sen tocmai se întorsese, după ce vorbise cu barcagiul. Îi făcu semn lui Stone.

— M-a văzut cineva, zise ea. Trebuia să fiu mai atentă. Îmi pare foarte rău.

Stone făcu un semn şi toată lumea se aruncă în iarbă.

Aproape în acelaşi timp, rafalele izbucniră de undeva de jos. Stone aruncă o privire asupra membrilor echipei sale. Deocamdată, nimeni nu fusese lovit. Îi făcu semn lui Hog să preia flancul stâng. Loughlin pornise deja spre dreapta, iar Stone se târî până în spatele unui arbore tek şi, de acolo, studie terenul adversarului.

Focul venea de dincolo de marginea unui banc de pământ care oferea atacatorilor adăpost şi împotriva grenadelor.

— Opriți focul! ordonă Stone.

Aveau de-a face cu soldați vietnamezi din trupele regulate. Fiecare dintre ei era ascuns şi protejat de banc. Nu aveau să iasă de acolo decât dacă erau nevoiți.

„Îi învăluim", decise Stone. Poate că nu aveau încă oameni dispuşi în flanc care să-i apere. Câți puteau să fie? Şaisprezece sau douăzeci.

Putea să protejeze copiii, dacă nu erau mai mulți. Un atac concentrat al unei companii de vietnamezi era dezastruos. De unde veniseră nenorociții?

Armele continuară să tragă, fără nici o țintă precisă, fără nici cea mai mică strategie.

— E rândul meu, zise Sen.

Femeia se târâse lângă Stone. În spatele ei, se aflau cei doi cambodgieni.

— Ne strecurăm în spatele lor şi-i facem praf, zise ea.

Stone vru să protesteze. Când îi văzu privirea, se domoli.

— Bine, dar să faci tot posibilul să nu fii lovită. Eşti deja rănită. Avem nevoie de tine.

Femeia zâmbi, făcu un gest de încurajare şi începu să coboare dealul rapid, ascunsă vederii atacatorilor.

— Hai să-i ținem ocupați, zise Stone. Hog, Loughlin, trageți la fiecare zece-cincisprezece secunde. Fără o țintă precisă. Sen o să-i ia prin învăluire.

Cei doi încuviințară şi se întoarseră la pozițiile lor, în spatele unor copaci, unde erau bine apărați.

Stone se apropie de Mary Eve.

— Ar fi mai bine să-i duci pe copii de cealaltă parte a dealului, la o distanță de cincizeci de metri. N-am vrea să riscoşeze vreun glonț şi să rănească pe vreunul. Țineți capetele la pământ şi stați liniştiți.

Mary Eve începu să spună ceva, apoi se opri. Dădu din cap şi îi îndemnă pe copii spre locul stabilit. Stone rămase surprins când îi văzu cât de cuminți erau.

Se uită spre fluviu. Un şlep gol, având un motor suspendat în spate, dar care nu era folosit, plutea în josul apei, aproape de malul lor.

— Fir-ar al dracu'! mormăi Stone.

Tocmai pierdeau o mare şansă de a traversa fluviul.

Scoase o grenadă din rucsac, trase cuiul şi aruncă cât de departe putu bomba micuță. Avantajat de înălțimea dealului, distanța fu mai lungă decât sperase. Grenada căzu la zece metri de trupele inamice.

Patterson chiui şi încercă şi el manevra. Bărbatul masiv aruncă grenada ca un jucător în partea exterioară a terenului de base-ball, expunându-se timp de trei sau patru secunde.

Grenada ateriză în spatele unui buştean pe care unii soldaţi îl folosiseră drept ascunzătoare.

— Bingo! ţipă Patterson. Ai văzut? I-am bulit pe nenorociţii ăia mici! Cred c-am omorât trei sau patru dintre ei!

Stone se uită din nou spre inamic. Fără nici o îndoială, urcau dealul încet.

— Sunt departe de mal, strigă Mark. Seceraţi-i acolo unde sunt!

Focul de armă dinspre deal crescu în intensitate şi avansarea încetă.

Patterson mai aruncă două grenade şi, de fiecare dată, un ţipăt însoţi explozia. Stone nu-şi putu da seama dacă erau adevărate sau prefăcute.

Sen fusese fericită atunci când Mark îi permisese să-i conducă pe cei doi compatrioţi ai ei la atac. Ajunseră la baza dealului, în iarba deasă, apoi se mişcară cu atenţie spre dreapta, în direcţia inamicului.

Femeia stătea aproape de pământul nămolos al junglei umede şi înainta pe mâini şi pe genunchi. Înainta încet în poziţia asta, avea şi puşca în spate, dar era cea mai sigură poziţie. Învăţase că un soldat mort nu poate face bine nici unei unităţi şi comandantului său. Ca să lupte, un soldat trebuia să fie viu şi cu degetul pe trăgaci.

Se opri, dădu la o parte câteva crengi de bambus şi se uită înainte. Avea drum liber pentru încă douăzeci de metri. Îi conduse pe cei doi oameni până la cel de-al doilea punct de observaţie pe care şi-l alesese, se târî lângă un arbore de betel şi se uită pe lângă trunchiul acestuia.

Putea vedea inamicul!

Soldaţii erau ascunşi în spatele unor trunchiuri de copaci, dar câţiva se mai aflau încă dincolo de malul fluviului.

În acel moment, explodă prima grenadă. Îşi dădu seama că o aruncaseră oamenii lui Stone. Distanţa fusese scurtă. Aşteptă. Aveau să mai urmeze. Următoarea grenadă explodă

în mijlocul vietnamezilor. În acel moment, îşi definitivă planul de atac.

Făcu semn unui cambodgian să o ia spre dreapta şi să găsească o poziţie bună de tragere. Îi arătă celui de-al doilea încotro să apuce şi porni şi ea, cu mare atenţie, spre stânga.

Scoase din rucsac o grenadă din cele speciale. Bun! Explozia avea să fie semnalul de începere a luptei. Ridică bomba micuţă, astfel încât să o vadă cambodgienii. Scoase cuiul. Inspiră adânc şi, cu toată puterea, aruncă grenada, ţinând cotul îndoit, aşa cum fusese antrenată.

Proiectilul pluti prin aer lângă un arbore de betel şi ateriză în spatele trunchiului unde se ascundeau trei vietnamezi. Zgomotul infernal al exploziei zburătăci păsările din copacii aflaţi în jur. Aruncă în aer patru inamici, iar alţi trei se întoarseră către ei.

Cambodgienii ridicară armele CAR-15, iar Sen AK-ul, şi traseră câteva rafale în vietnamezii derutaţi şi descoperiţi. Trei dintre ei muriră înainte să mai poată face vreo mişcare. Patru se aruncară în spatele bancului de nisip de lângă fluviul protector.

Alţi câţiva vietnamezi începură să tragă. Sen auzi şuierul unui glonţ chiar pe sub nasul ei. Se ghemui la pământ şi se mută în altă parte. În clipa în care îşi văzu adversarul, acesta căzu la pământ cu un glonţ în frunte.

Trei soldaţi îşi părăsiră adăpostul şi îi luară cu asalt, forţându-i pe cei trei cambodgieni să se ascundă mai bine.

După ce încetă focul, Sen cercetă câmpul de luptă. Ştia că vietnamezii străbătuseră mai bine de jumătate din distanţă. Încă un atac, şi vietnamezii le cădeau în cap!

Scoase ultima grenadă şi trase cuiul. O ridică astfel încât să o vadă camarazii ei şi le făcu semn să folosească din cele mici, obişnuite.

Chiar atunci soldaţii în uniforme verzi se ridicară la atac. Sen aruncă grenada şi se ghemui la pământ. Secundele până la detonare i se părură veacuri.

Cei patru vietnamezi mai aveau foarte puțin când se auzi explozia. Doi muriră instantaneu, prinși din plin de șrapnel. Altuia îi zbură brațul. În două sau trei minute, avea să moară din cauza pierderii de sânge. Al patrulea încasă câteva răni adânci, dar rămase în picioare. Străbătu ultimii cinci metri până la obiectiv și sări în spatele unui copac.

În timp ce făcu acest lucru, Sen, care avea AK-ul ridicat, îi trase o rafală în piept. La impactul cu gloanțele, soldatul sări patru metri înapoi. Muri înainte să atingă pământul.

*

*   *

Locotenentul Phat Vinh încercă să-și revină din surpriza atacului din flancul stâng. Nu se gândise la o mișcare agresivă. În lovitura neașteptată, mortală, pierduse opt sau zece oameni.

Dăduse ordin de retragere. Soldații se târâseră, se aruncaseră, se rostogoliseră dincolo de margine, patru metri mai jos, în noroi.

Vinh nu permitea nimănui să îl învingă! Dacă trebuia, sacrifica fiecare om. Rebelii, dezertorii sau oricine s-ar afla pe deal aveau să fie striviți ca niște gândaci! El era un ofițer. Trebuia să-și *oblige* oamenii să fie victorioși!

Își chemă sergentul ca să-i dea raportul asupra pierderilor. Un soldat se târî până la el și îi spuse că atât sergentul, cât și caporalul erau morți. Nu știa câți dintre cei care mai rămăseseră puteau lupta.

— Nenorociții! strigă Vinh.

Se întoarse către soldat.

— Acum, tu ești sergent. Numără oamenii, idiotule!

Vinh nu putea să permită companiei sale să fie înfrântă!

Ordonă ca doi soldați să se apropie mai mult de atacatori și să arunce grenade. Aceștia executară ordinul rapid, dar Vinh nu auzi nici un țipăt de rănit. Se încruntă.

Vânătorul devenise vânat. Nu putea să se retragă. Trimise un om să ocolească dealul ca să cadă în spatele inamicului și așteptă.

Două minute mai târziu, auzi focuri de armă şi un ţipăt care nu putea veni decât de la omul său.

Locotenentul îşi numără soldaţii. Începuse cu şaisprezece oameni. Acum, îi mai rămăseseră şase. Un vietnamez masiv avea o rană mare la picior. Nu fu pus la socoteală.

Vinh se gândi la promovarea lui la gradul de căpitan, când urma să aibă sub comandă o întreagă companie. Acest incident nu avea cum să-l ajute. Mai bine raporta că fusese atacat de o unitate de khmeri roşii în timp ce el apăra o şosea importantă. Da, asta avea să acopere totul!

Dar nu vroia să se retragă. Trebuia să afle cine e pe culmea dealului şi de cine se ascundeau. Puteau fi khmeri. Luptau destul de bine. Grenada fusese însă o surpriză. Cea aruncată de atacatorii din flancul stâng făcuse cel mai mare zgomot pe care îl auzise vreodată. De unde să fi luat khmerii arme ca astea? Din America? Din China? Uitase cine îi aprovizionase pe mult urâţii khmeri anul ăsta.

Focul de pe culmea dealului continuă, dar foarte slab. Trebuia să facă ceva. Încă mai avea şase oameni, tot atâtea arme AK-47 şi multă muniţie. Grenade de mână nu mai aveau. Oamenii se plângeau pentru că proiectilele se transportau foarte greu. Data viitoare, nu aveau să mai gândească aşa.

Dacă avea să mai fie vreo dată viitoare.

Trebuia să-şi mişte oamenii către dreapta, în direcţia în care pornise soldatul său. Se mişcau prudent, ca să nu mai piardă nici un om. Un soldat rămânea în acel loc împreună cu toate armele celor morţi. Sarcina acestuia era să menţină un foc constant, până i se termina muniţia. Spera ca cei de pe deal să creadă că forţa lor principală se mai afla încă acolo.

Era trucul clasic şi trebuia să meargă! Trebuia să meargă! Dacă nu, tot ce realizase după atâta trudă era pierdut.

Vinh alese pe unul dintre cei mai puternici oameni ai săi, îl poziţionă la marginea malului fluviului şi îi lăsă opt

încărcătoare a câte treizeci de gloanțe de AK-47. Vinh îi promise că, înainte ca ziua să se termine, putea să devină caporal. Plecă împreună cu ceilalți cinci în josul apei, către desişul de bambuşi pentru ca, la adăpostul lui, să urce dealul către dezertori.

*

* *

Sen îşi mută oamenii din poziții de îndată ce aceştia aruncară grenadele. Cele ale inamicului nu atinseseră pe nici unul dintre ei.

Înaintă până ce văzu malul fluviului. Spre surprinderea ei, acolo se afla un singur om. Un altul stătea întins în noroi, cu piciorul sângerând.

Privi câteva clipe. Vietnamezul ridică arma şi începu să tragă cu hotărâre spre culmea dealului. După ce goli puşca, trecu la alta.

Sen trase în puşcaş o rafală de gloanțe de 7,62 mm. Acesta se răsuci pe loc şi căzu cu fața în apă. Cambodgienii din stânga ei traseră în omul rănit şi îi puseră astfel capăt chinurilor.

Sen făcu semn echipei să se retragă. O luară la fugă prin junglă, trecură repede în spatele dealului, pe lângă femeie şi copii, apoi urcară încet ca să nu fie luați drept inamici.

Stone o văzu şi îi făcu semn. Îi raportă repede că inamicii îşi mutaseră poziția.

— N-au venit pe drumul nostru. Trebuie c-au coborât în josul fluviului, spre desişul de bambuşi.

Stone întoarse binoclul spre desiş şi zâmbi. Trase o rafală în direcția bambuşilor. Nici o reacție.

— Cred că sunt acolo, sergent, zise Sen.

Femeia găsi o poziție şi făcu semn celor doi cambodgieni să procedeze la fel. Aşteptară următoarea mişcare a vietnamezilor.

Mark înțelese. Forța inamicilor fusese înjumătățită de atacurile lor. Sen spusese că grenadele lor omorâseră cinci sau şase. Acum, comandantul vietnamezilor încerca un atac surpriză, sperând că poate urca dealul fără să fie văzut.

Stone aşeză trei dintre oamenii săi astfel încât să se concentreze asupra bambuşilor. Aveau de acoperit douăzeci de metri lipsiți de vegetație. În acel loc postă cei mai buni grenadieri.

Acum totul depindea de comandantul vietnamez. Încă o dată, tot ceea ce puteau să facă era să aştepte.

Stătură o jumătate de oră înainte ca vietnamezii să facă prima mişcare.

Stone menținuse un foc continuu de-a lungul dealului, sperând să-i deruteze astfel pe vietnamezi.

Loughlin ridică mâna şi arătă spre un spațiu liber, dincolo de desişul bambuşilor. O siluetă îmbrăcată în verde îşi croia drum în sus cu multă răbdare. Stone îi dădu aprobarea englezului şi marele roşcat trase trei gloanțe în silueta mişcătoare. Omul se ridică şi încercă se se ascundă în spatele unui bambus, trăgând după el un picior rănit. Rafala lui Stone puse capăt fugii soldatului.

Mark le făcu semn să tragă cu toții înspre bambuşi. Tactica nu avu prea mare efect. Desişul înghiți cea mai mare parte a gloanțelor. Şi îl mai şi anunță pe inamic că Stone ştia unde se află.

Vietnamezii traseră la întâmplare spre culmea dealului, apoi se adăpostiră.

Stone îşi dădu seama că se aflau într-o situație fără ieşire care ar fi putut să se termine prin venirea ajutoarelor pentru vietnamezi. Lui nu avea de unde să-i vină vreun ajutor. Trebuia să se mişte, şi asta foarte rapid. Începu să îşi alcătuiască un plan în minte. Riscau foarte mult, dar...

Stone privi uimit în josul pantei.

— Ce mama dracului?!

Loughlin flutură mâna cu frenezie şi arătă spre baza ridicăturii de pământ.

Hog îşi cobori arma CAR-15 şi începu să înjure.

La jumătatea distanţei dintre ei şi vietnamezii supravieţuitori, mărşăluia Mary Eve Filmore cu cei şase copii cambodgieni înşiruiţi în spatele ei. Cel mai mic era primul, cel mai mare ultimul. Tânăra flutura un steag alb şi se îndrepta de bunăvoie spre poziţiile vietnamezilor, ignorând focurile trase de dincolo de pânza de bambuşi.

— Acum ar fi momentul pentru unul dintre miracolele tale, Mary Eve, zise Stone, aşteptându-se să vadă copiii măcelăriţi.

CAPITOLUL XII

Stone privi uluit la femeia înaltă ce se îndrepta direct spre teroriştii şi răpitorii care pretindeau că reprezintă armata. Putea să fie omorâtă imediat!

— Încetați focul! strigă Mark.

Armele de pe deal încetară focul, în timp ce toată lumea se uita numai în acea direcție.

Mary Eve se întoarse spre Stone şi zâmbi.

— Mulțumesc, strigă ea pe un ton surprinzător de calm.

Mark recunoscu că tipa era îndrăzneață. N-ar fi fost bună de soldat, dar avea un curaj fantastic.

Puştile din partea inamică tăcură şi ele. Femeia se îndreptă spre bambuşii în spatele cărora se ascundeau soldații şi strigă ceva în vietnameză. Puțin timp mai târziu, o voce îi răspunse. Erau prea departe pentru ca Stone să înțeleagă sensul conversației. Auzea din când în când câte un cuvânt, care pentru el nu avea nici o noimă.

Câteva minute mai târziu, Mary Eve se întoarse către Mark. Vocea ei puternică se auzi clar de la optzeci de metri distanță.

— Veşti bune, domnule Stone! Locotenentul Vinh ne lasă drum liber peste Mekong! O să ne dea o escortă formată din doi oameni care să ne însoțească până în tabăra de refugiați din Thailanda. Nu-i aşa că-i minunat?

Femeia tăcu, aşteptând un răspuns.

— Domnule Stone, mă auzi? Acum avem trecere liberă. Nu mai avem nevoie de arme.

— Am auzit! strigă Stone. Dar nu cred. Spune-i locotenentului Vinh şi oamenilor săi să iasă în faţă şi să arunce armele. Astfel o să demonstreze că e serios şi că poate fi crezut.

Femeia se întoarse şi traduse spusele lui Stone. Discutară câteva clipe. Mary Eve ezită. Privi în sus.

— Spune că nu poate să facă asta, dar promite pe cuvântul său de ofiţer şi domn că o s-avem trecere liberă. Toţi, domnule Stone. Vă rog, ieşiţi, ca să-i arătăm că suntem de încredere.

Mark făcu un semn cu mâna. Loughlin se ridică, alergă spre partea din spate a dealului şi coborî pieziş panta, cu arma CAR-15 pregătită.

Hog îl urmă un minut mai târziu şi îi luă cu el pe cei doi foşti prizonieri. Stone îi trimise apoi pe cambodgieni, iar el aşteptă la punctul de observaţie.

— Domnule Stone, strigă Mary Eve.

Însă din voce îi pierise mult din încrederea în sine.

— V-au dat un timp limită. Într-un minut, trebuie să ieşiţi la lumină.

— Nu putem să facem asta, domnişoară Filmore, strigă Stone.

Se rostogoli într-o poziţie mai bună, dar nici un foc de armă nu îi însoţi mişcarea.

Un bărbat în haine verzi se strecură în spatele lui Mary Eve şi îi folosi corpul drept scut. Femeia se uită peste umăr.

— Timpul nostru aproape că s-a scurs, domnule Stone. Te rog să cooperezi şi o să ieşim din Cambodgia.

Cel din spatele lui Mary Eve dădu o comandă şi de dinapoia bambuşilor se deschise focul. Stone se ascunse în spatele unui arbore tek.

Se uită în jur şi văzu că Mary Eve era prinsă de cel în haine verzi. Alţi câţiva îi mânară pe copii dincolo de perdeaua

de bambuşi. Ştiau că Stone nu putea să tragă dacă punea astfel în pericol viaţa femeii şi a copiilor. Soldatul care o ţinea pe Mary Eve îi rupse cămaşa şi bluza şi le aruncă la pământ.

Sânii îi rămaseră descoperiţi, iar ea, surprinsă şi şocată, îi acoperi cu mâinile. Soldatul vietnamez rămase în spatele ei, pavăza lui împotriva lui Stone. Folosind un cuţit ascuţit, îi tăie şi pantalonii şi chiloţii de bumbac. După ce femeia rămase complet goală, o răsuci şi, peste umărul ei, scuipă în direcţia lui Stone.

— Domnule Stone, zise cel care o dezbrăcase, cu o voce neaşteptat de puternică, şi în engleză. Acum avem femeia, femeia ta, presupun. Dacă o mai vrei, vino s-o iei!

Vinh izbucni în râs, o prinse pe Mary Eve de sâni şi o trase înspre el în desişul junglei.

Furios, Stone bătu cu pumnul în pământ, apoi se întoarse şi coborî în fugă panta, unde se întâlni cu oamenii săi şi se împărţiră în două grupuri.

În curând, îi văzură pe vietnamezi care îi conduceau pe prizonieri spre nord.

Soldaţii se amestecaseră printre captivi. Nu puteau trage fără să-i rănească pe copii, şi tocmai pe asta se bazase Vinh. Până şi soldatul de la capătul şirului era protejat. Ducea în braţe pe cel mai mic copil.

Stone înjură. Stabilise să se întâlnească cu echipa sa de cealaltă parte a micului deal. Porniră cu toţii pe pantele de la marginea Mekongului. Vinh şi captivii săi mergeau pe drumul din apropierea fluviului. Nu aveau nici o şansă să-i salveze în acele condiţii. Poate când poposeau noaptea, sau poate când ajungeau într-un post vietnamez...

În curând, deveni clar faptul că Vinh avea o destinaţe precisă. Încă se mai îndreptau spre nord. Stone opri înaintarea. Îl întrebă pe fiecare ce credea că e mai bine de făcut în această situaţie nouă.

Hog era convins că soluția lui era cea mai bună.

— Hei, muierea şi-a făcut-o cu mâna ei. Nu-i datorăm nimic. Copiii sunt din partea locului, or să supraviețuiască. Or să se descurce. Nici măcar nişte nenorociți ca ăştia n-or să împuşte un grup de copii. Eu zic să ne întoarcem la obiectivul nostru inițial, adică să salvăm prizonierii ăştia. Asta înseamnă că acum trebuie să găsim o ambarcațiune care să ne ducă în cealaltă parte a Mekongului. Las-o pe misionară să iasă singură din rahatul în care tot singură s-a băgat.

Loughlin clătină cin cap.

— E cam nasol, dar trebuie să mergem după ea. La urma urmelor, am mai salvat-o o dată. I-am arătat că o s-o ajutăm pe ea şi pe copiii ei să ajungă într-o țară prietenoasă. Nu văd cum am putea să-i întoarcem spatele acum, chiar dacă a făcut un gest prostesc.

Patterson mai era încă surescitat.

— Mamă! Ai văzu ce sâni avea? Femeia aia e o țâțoasă adevărată! La naiba! Mda. Cred c-ar trebui să încercăm s-o salvăm. Numai dacă nu sfârşeşte în mijlocul celor patruzeci de mii de soldați de care am auzit! Şi de care nu vreau să am parte. Hei, o să fiu bogat dacă scap din gaura asta de rahat! Nici o misiune sinucigaşă pentru sergentul Phil Patterson! În nici un caz!

Hillburton nu răspunse atunci când Stone îl întrebă ce să facă cu femeia. Cambodgienii vorbiră prin intermediul lui Sen şi spuseră că nu era decizia lor.

Stone se uită la ei câteva momente.

— Încercăm s-o salvăm. E o operațiune voluntară. Voi, cambodgienii, nu sunteți obligați să ne însoțiți. Nici unul dintre voi. Dacă vreți să ajutați, bine. Am nevoie de voi. Cine nu vrea s-ajute să stea la adăpost până terminăm.

Hog înjură, se trase de barbă şi se scărpină în părul răvăşit care îi ieşea de sub basca verde.

— Dumnezeii mă-sii! Cred că trebuie s-o salvăm pe târfă. La dracu', urăsc să pierd timpul încercând să salvez fundul ei micuț și drăguț, mormăi el. Dar e-o americancă. Hei, acum e și ea o prizonieră de război. Trebuie să scoatem încă un camarad din foc.

Stone îi atinse umărul și îl întrebă ce-i face brațul. Texanul se încruntă și își mușcă buza.

— Nu întreba decât dacă vrei să afli. Și nu vrei să știi pentru că ar trebui să mă uit la el ca să aflu. Doare. Cum dracu' crezi că mă simt?

— Cel puțin, durerea te-a mai înmuiat puțin, zise Loughlin. rânjind.

Hog se întoarse la el, dar rată lovitura. În cele din urmă. își reîncepură marșul spre nord.

Stone trimise pe unul dintre cambodgieni în recunoaștere. Sen îi spusese să nu scape din ochi coloana condusă de locotenentul Vinh. Dacă acesta se oprea sau schimba direcția, trebuia să se întoarcă la ei imediat. Sen, omul de legătură, se separă și ea de grup, dar se strădui să nu piardă din ochi nici cercetașul, nici convoiul principal.

Merseră spre nord toată dimineața și cea mai mare parte a amiezii. Sen îl trimise pe celălalt cambodgian în recunoaștere și raportă că Vinh se mișca mult mai repede, transportând în brațe pe copiii mai mici. De bună seamă că trebuia să ajungă la o destinație până la lăsarea întunericului. Probabil că era vorba de o tabără militară.

Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Stone o chemă pe Sen la el. Făcuse planuri pe termen lung. Ele includeau salvarea lui Mary Eve și a copiilor, traversarea fluviului Mekong și un popas într-o tabără din Aranyaprathet, în Thailanda. Se uită la Sen.

— Ar fi posibil ca unul dintre voi trei să treacă singur granița? Ar putea unul dintre voi să traverseze fluviul și să alerge până la graniță?

Femeia îi chemă pe ceilalți doi cambodgieni. După ce Sen traduse spusele americanului, începură să discute. Unul dintre ei clătină din cap, iar celălalt îl aplecă. Sen le vorbi tăios, apoi se uită în sus.

— Voturile sunt următoarele: unul da, unul nu, iar unul nu e sigur. Dacă sergentul doreşte ca cineva să se ducă şi să ia legătura cu An Khom, eu sunt aceea.

Stone se încruntă.

— Am nevoie de tine aici.

— Poți să arăți prin semne compatrioților mei ce să facă. Amândoi sunt isteți. Eu propun să plec. Cât e de departe, trei sute de kilometri? Nu-i o distanță chiar atât de mare. Poate găsesc un bivol de apă care să mă ducă!

Stone se încruntă şi se scărpină în barbă.

— Ea e cea mai potrivită, zise Loughlin. Cunoaşte țara şi e foarte dibace.

Sen luă de la oamenii ei tot felul de obiecte şi le îndesă în buzunare.

— S-a hotărât. Sen pleacă. Cinci zile până la graniță.

— Asta înseamnă nouăzeci de kilometri pe zi! strigă Hog.

— Uşor! Sen face maraton.

— Fir-aş al dracu'! exclamă texanul.

Femeia zâmbi.

— Oricum, ceilalți doi nu ştiu să înoate. Primul obstacol e Mekongul.

Stone se uită la ea.

— Aligatori.

Femeia clătină din cap.

— Nu aici. Mai la sud, unde e apă caldă. Le plac curenții mici, iar aici sunt prea puternici. Aligatorii sunt nişte leneşi nenorociți.

— Poți să traversezi Mekongul înot? întrebă Stone.

— Da, plutesc şi înot. Când sunt obosită, plutesc. Apoi înot din nou. Nu e uşor, dar am mai făcut aşa.

Loughlin scoase din rucsac o plută micuță, gonflabilă, o desfăcu, o umflă şi o închise etanş.

— Aripi pentru apă, zise Hog.

Pluta avea o jumătate de metru lungime şi treizeci de centimetri lățime, suficient cât să o țină la suprafață pe micuța cambodgiană. Ochii ei străluciră în momentul în care o luă.

— E timpul să plec. Nu s-a întunecat.

Dădu câteva lucruri fratelui ei, se îndreptă spre râu şi intră în apă. Nu avea nici o armă, nici un bagaj. Legase pluta de şold cu o coardă scurtă, ca să nu o ia curentul. De îndată ce începu să înoate, fu trasă în josul fluviului, dar se îndrepta uşor spre celălalt mal. Înainte ca echipa să plece spre nord, văzură că se odihneşte pe plută. Era relaxată şi se lăsa purtată de apă.

— Pe legea mea, cred c-o să reuşească, zise Hog. Pun pariu c-o să reuşească.

La un sfert de kilometru spre nord, îl prinseră din urmă pe cercetaşul lor. Îi aştepta. Arătă în față mai multe focuri, poate tabăra vietnameză.

Înaintară încet, în vreme ce Loughlin plecă în recunoaştere. Se întoarse când grupul ajunse la un kilometru de locul de unde ieşea fum.

— Țucalul ăla e plin de gălbejiți. Cred că e un fel de bază. Aş zice că locotenentul Vinh o să se-ntoarcă cu trupe noi. Va trebui să dejucăm planurile nenorociților, şi asta repede.

Stone se afundă în junglă, îndreptându-se spre nord, şi ieşi în spatele unui deal care domina tabăra vietnameză de la o jumătate de kilometru distanță.

Loughlin se folosise de binoclu în cercetarea lui.

— Hristoase! Podul Londrei se prăbuşeşte! Nouă, zece, unsprezece, chiar o duzină. Ia ghiciți, băieți, ce avem acolo?

— Dansatoare? întrebă Patterson.

— O paradă a elefanților, îşi dădu Hog cu părerea.

— Eşti pe-aproape, amice. Sunt douăsprezece tancuri ruseşti T-54. De îndaltă ce drumurile se mai usucă, copilaşii ăia or să işte un iad adevărat.

Stone privi prin binoclu.

— Ai dreptate, e de rău. Ar fi bine să ne-apropiem ca să vedem mai bine.

Verifică componenţa echipei. Doi cambodgieni. doi profesionişti, doi foşti prizonieri de război şi el. Şapte împotriva unei tabere care putea să ţină piept unei armate de patru mii de oameni. Se încruntă. Şansele erau foarte slabe.

— Hai să aruncăm o privire mai de-aproape ca să stabilim o bază de operaţiuni. Dacă or să ne caute, or s-o facă spre sud, de-a lungul fluviului. Ştiu că vrem să trecem dincolo, mulţumită domnişoarei misionare. N-o să înţeleg niciodată cum a putut să creadă că poate negocia cu o şleahtă de nemernici ca vietnamezii ăştia! Cred că de vină e formaţia ei religioasă.

Loughlin îl aprobă.

— Ce mă frământă pe mine e mărimea patrulei. Vietnamezii sunt foarte zgârciţi. Într-o companie de infanterie sunt doi sau trei, nu şapte sau opt ca într-una Britanică. Se pare că patrula caută pe cineva în mod special, poate pe noi. Ştiu exact unde s-o facă.

— Voi, englezoii, întotdeauna aţi făcut exces de zel, zise Hog, ridicându-şi amândouă mâinile ca să se apere de o posibilă lovitură din partea lui Loughlin.

Nu veni însă nici una şi texanul gemu când îşi lăsă jos braţul rănit. Îi aruncă o privire lui Stone.

— Nu mă-ntreba nimic!

Se apropiară la o sută de metri de suprafaţa liberă în care era amplasată tabăra, ascunsă de desişul junglei. Tabăra se întindea peste ceea ce fusese odată un lan mănos de orez, săpat şi terasat. Acum pământul era tare şi uscat şi avea să

rămână astfel cât timp compania rămânea acolo. Asta însemna că soldații trebuiseră să taie o sută de metri de junglă, loc în care întinseseră corturi de douăzeci de persoane. Două sute de astfel de corturi erau bine aliniate. Văzu câteva jeep-uri şi tancurile vechi. În mod straniu, nu văzu prea mulți soldați prin zonă.

Depozitul de muniție avea sute de butoaie pline cu benzină şi motorină, toate amplasate într-o parte a taberei care era mai bine adăpostită de junglă. În mod clar, muniția fusese adusă aici pe vase, apoi încărcată pe şlepuri şi transportată cu ajutorul maşinilor până la poziția lor actuală. Stone reținu unde erau parcate tancurile şi locul în care se afla stocul de carburant. Amândouă aveau să-i fie de folos mai târziu, ori la intrare, ori la ieşire. Cel puțin, spera să le folosească. Tancurile era tentante.

Stone alcătui un fel de hartă a locului. Loughlin se uita tot timpul prin binoclu, sperând să-i observe pe copii sau pe Mary Eve. Cu puțin noroc aveau să-şi localizeze țintele înainte să atace. Mark dorea să intre înăuntru de îndată ce se întuneca. Asta avea să le dea un mic avantaj. Se vedeau câteva turnuri de control, prevăzute cu reflectoare, dar ele aveau să fie neutralizate.

Nu exista gard şi nici câmp minat, sau, cel puțin, nu erau marcate. Stone ştia că era simplu să intre în tabără. Era mai greu să iasă.

Discutară despre copii.

Hog izbi cu pumnul său masiv în palma deschisă.

— Sen mi-a spus că micuții vor fi trimişi din tabără în cel mai apropiat sat. Cei mai mici vor fi lăsați la şeful satului. El va trebui să le găsească familii care să-i adopte, şi care să vrea să-i mai crească o perioadă de timp. Apoi, băieții vor fi încorporați, iar fetele băgate în bordeluri speciale pentru armată. Sen a zis că unii comandanți vietnamezi devin foarte „sentimentali" când văd copii mici.

— Era sigur de toate astea? întrebă Loughlin.

— Da, zise Hog. Mi-a spus că putem să ne luăm gândul de la a salva copiii. Sunt duşi şi n-o să-i mai vedem niciodată. Şi nici pe Mary Eve.

Loughlin mormăi şi îi dădu binoclul lui Stone.

— Cred că suntem norocoşi, zise englezul.

CAPITOLUL XIII

Loughlin rânji şi îi dădu binoclul lui Stone. După ce-l reglă, acesta o văzu pe Mary Eve îmbrăcată într-o uniformă de camuflaj vietnameză, de culoare verde-închis. Stătea lângă un cort păzit de patru soldaţi. Un bărbat cu trese pe umeri îi explica răbdător, într-o manieră foarte prietenoasă.

Femeia păru uimită, ridică sprâncenele şi intră în cort. Unul dintre paznici închise o uşă de lemn ridicată în faţa cortului şi trase un zăvor.

Stone se folosi de binoclu ca să găsească cea mai apropiată margine a taberei. Cortul în care femeia era ţinută prizonieră se afla într-o zonă apropiată de ei, la o treime distanţă până la celălalt capăt şi cincizeci de metri dincolo de tancuri. Reţinu locul ca să-l găsească mai repede în întuneric.

— Loughlin, ai descoperit cortul cu generatorul de curent electric?

— Da', şefu. Este aşezat prea în interiorul taberei ca să pot să intru şi să ies nevăzut după ce plasez încărcăturile. M-am gândit să-l folosesc pe unul dintre cambodgieni, dar ar fi mai bine să mă apropii cât mai mult şi să mă folosesc de o grenadă din cele cu plastic special. Una singură e suficientă dacă am destul loc.

— O să te descurci. Lucrăm mai bine în întuneric. Pot să văd deja reflectoarele pe care le-au montat. Vezi vreun copil?

— Nici o şansă ca micuţii să se mai afle încă în tabără. Poate că i-au expediat, aşa cum ne-a spus Sen. Probabil că i-au trimis într-un sat unde vor avea parte de un control sever.

Copiii or să fie fâţâiţi un pic, dar sunt destul de mici. Or să se-adapteze. Pun pariu că micuţii sunt pe drum şi că o cloşcă bătrână i-a luat deja sub aripile ei.

— Atunci, nu-i mai căutăm, zise Stone. O s-avem destulă bătaie de cap cu Mary Eve.

Analiză căile de acces. În jurul taberei nu era gard, nu era sârmă ghimpată. Corturi mari, care-i aminteau de cele cazone americane de douăzeci de persoane, erau aliniate după o ordine strictă. În unele dintre ele ardeau focuri care păreau că sunt întreţinute într-un fel de sobe.

Aici nu mai aveau acoperişuri de paie cărora să le dea foc şi să lumineze decorul. Prin urmare, totul avea să se petreacă pe întuneric. Da, întuneric şi periculos. În acest fel puteau să-i ia cu ei pe cei doi cambodgieni şi să-i ţină aproape pentru ajutor. Patterson ar fi putut să-i ajute menţinând un foc contiuu. Dacă ar fi putut repera cartierul general al taberei sau comandamentul, Patterson ar fi putut să atace locul respectiv cu focuri de armă care să sporească deruta generală.

Merita să încerce. Discută despre plan cu Loughlin, Hog şi Patterson.

— Hristoase, lăsaţi-mă să intru-acolo şi să mai omor gălbejiţi! strigă Patterson. Îmi sunteţi datori cu asta. Am aşteptat momentul ăsta treişpe ani nenorociţi! Nu puteţi să mă daţi acum la o parte.

— O să te saturi să tot omori la vietnamezi până când terminăm, îi zise Hog. Abţine-te până ce stabilim detaliile.

Texanul îl privi mânios şi Patterson se dădu înapoi cu un pas şi ascultă.

— Prima mea ţintă este cortul în care e generatorul, zise Loughlin. După ce-l arunc în aer şi luminile se sting, o să mai arunc câteva grenade termite ca să pun capăt afacerii.

— Corect, zise Stone. După aia, îţi mişti fundul până la cortul lui Mary Eve şi ne-ajuţi să ne retragem în desiş. Poţi să te descurci singur?

Patterson înjură.

— Adică, n-o să am altceva de făcut decât să ciuruiesc câteva corturi? Păi, nici n-o să știu dac-am lovit pe cineva sau nu.

— Va avea și mai mult efect, o să vezi, zise Stone. N-or să știe de unde se trage. Dacă poți, fă-l și pe Hillburton să tragă. Crezi c-o să fie-n stare să te-ajute? Se purta așa și-n închisoare?

— Mă îndoiesc c-o să-și revină. Mai era așa din când în când. Dacă îi dai o palmă zdravănă, își mai revine.

Mark cântări șansele.

— Încearcă, Patterson, înainte să-ți începi misiunea. Spune-i că ai nevoie de el. S-ar putea să meargă. Pregătește pentru el un AK-47.

Lui Stone îi luă o jumătate de oră să le explice luptătorilor cambodgieni ce aveau de făcut. În cele din urmă, înțeleseră. Unul avea să stea lângă el, altul lângă Hog. Sarcina lor era să-i acopere pe cei doi. Cambodgienii înțeleseră că misiunea lor avea ca scop salvarea femeii misionare.

Soarele apusese în spatele junglei.

Loughlin își luă arma CAR-15, un rucsac încărcat cu douăsprezece grenade, patru încărcătoare și se îndreptă prin junglă spre marginea taberei, în locul cel mai apropiat de generator. Mai făcuse o dată drumul la lumina zilei, așa că acum avea să fie mult mai ușor.

Explozia primei grenade reprezenta semnalul începerii atacului. Hog și Stone aveau fiecare șase grenade și patru încărcătoare suplimentare. Cambodgienii aveau fiecare câte două grenade și patru încărcătoare.

Stone se uită la ceas. Loughlin plecase doar de cinci minute.

Mark îl găsi pe Hillburton și-i spuse ce urmau să facă. Bărbatul ridică din umeri și se uită în altă parte. Stone îl plesni de două ori. Nu era un tratament prea delicat, și simți că îl doare mâna.

— Lua-te-ar dracu', Hillburton! Avem nevoie să ne ajuți. S-ar putea să nu ajungi acasă, dacă nu ne-ajuți chiar acum!

Amintirea unei voci autoritare şi furia treziră ceva în mintea fostului prizonier de război. Clătină din cap, îşi atinse fața, apoi clipi şi se uită în jur.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă el încet.

— Bine-ai venit înapoi, Hillburton, zise Stone. Te-am scos afară din închisoare, mai ții minte? Eşti un om liber. Acum trebuie să ne jucăm de-a războiul. Phil o să-ți explice toată povestea.

Patterson îl lovi prieteneşte pe umăr pe camaradul său şi începu să-i prezinte situația.

Cei patru membri ai echipei atacante se apropiară de marginea taberei, acolo unde jungla fusese tăiată, şi aşteptară. Se ghemuiră la pământ, la o distanță de cincisprezece metri de primul cort în care se părea că nu e nimeni.

*

*   *

Locotenentul Vinh îi aduse chiar el mâncarea lui Mary Eve. Avea cele mai bune cereale şi cel mai bun pui, de la popota ofițerilor. De asemenea, mai avea o sticlă mică cu rachiu de orez şi câteva fructe. Vinh se gândi la soția lui slabă şi delicată şi zâmbi. Nici nu se compara cu americanca asta cu țâțe mari! Niciodată nu mai văzuse asemenea sâni! Niciodată nu mai văzuse nişte picioare atât de lungi, de frumoase şi de atrăgătoare.

Mâncarea avea s-o facă fericită. Paznicii deschiseră uşa în momentul în care coborî din jeep. Trecu pragul cortului încet, uitându-se cu suspiciune în jur. Cortul avea două becuri, o saltea de paie într-o parte şi două scaune mici din lemn.

Mary Eve stătea pe unul dintre scaune. Se uită la el cu dispreț.

— Ieşi afară! strigă ea. Şi ia mâncarea cu tine. N-o să mănânc nimic din ce-mi aduci tu.

Vinh se asigură că uşa era închisă în spatele lui. Apoi aruncă mâncarea la pământ şi se îndreptă spre ea. O înşfăcă de părul lung şi o ridică în picioare. În acelaşi timp o întoarse şi o lipi de corpul lui cu un braţ, iar cu mâna dreaptă îi cuprinse sânii.

— Dacă n-o să mănânci ce ți-am adus, atunci va trebui să mă mănânci pe mine, femeie nebună!

Vinh trase de cămaşă, îi rupse nasturii şi o smulse de pe umeri. În curând, rămase cu bustul gol.

Femeia îl zgârie pe obraji, lăsând două dâre lungi de sânge.

— Împuțitule! țipă Mary Eve. Niciodată n-o să te las să m-atingi.

Se îndepărtă de el. Vinh se minună de felul în care sânii ei săltau atunci când se mişca. O prinse, o apucă de umeri şi o forță să se întindă pe pământ.

Cioturile miriştii îi răniră picioarele şi spatele. Impactul cu pământul o ameți puțin. Clipi, îşi reveni şi îşi dădu seama că e întinsă. Gura bărbatului se plimba pe sânii ei goi, în vreme ce cu mâna o pipăia din ce în ce mai jos.

Femeia încercă să-l îndepărteze

Vinh izbucni în râs. Îi desfăcu nasturii pantalonilor, îşi vârî mâna înăuntru, pe coapsa goală, şi începu s-o mângâie cu frenezie.

— Nu! strigă ea. Nu!

Mâna lui îi frământa acum pântecele.

Femeia îi privi capul. În momentul în care acesta se întoarse, se ridică şi îl muşcă de ureche. Bărbatul gemu, dar nu-şi scoase mâna.

Mary Eve muşcă mai tare, până ce simți sânge în gură. Scuipă apoi o bucată din urechea lui Vinh. De data aceasta, Vinh fu acela care țipă. Se ridică în picioare şi se încruntă la ea. Dintr-un buzunar scoase un cuțit mic, dar cu lama ascuțită. Începu să se apropie de ea.

— Şi acum, americancă ţâţoasă, să vedem cât de curajoasă eşti!

*

* *

Se auzi explozia primei grenade, apoi alta şi alta. Stone şi oamenii săi o luară la fugă spre primul cort. Reflectoarele care luminau împrejurimile taberei licăriră şi se stinseră. Încet-încet, se stinseră şi celelalte reflectoare.

Se auziră ţipete, ordine şi oameni alergând şi strigând unul la celălalt.

Cei patru se mişcară prin aleile formate de frânghiile corturilor, de parcă ar fi fost din partea locului. Trecură de tancuri şi găsiră un singur paznic lângă ele. Blindatele se aflau în stadii diferite de pregătire. Stone văzu unul fără şenile. Altul avea tunul demontat.

Alergară mai departe şi întâlniră trei vietnamezi care îi întrebară ceva. Stone înţelese, răspunse peste umăr în cea mai bună vietnameză pe care o ştia şi continuă să alerge.

Mai aveau de trecut de două corturi până să ajungă la cel căutat. Stone îl găsi şi văzu doi paznici la uşă. Se apropie de unul. Hog îl preluă pe celălalt. Fără nici un fel de ameninţare, două cuţite străluciră şi doi soldaţi gălbejiţi muriră în post.

Texanul tăie cortul într-o parte cu cuţitul său de vânătoare murdar de sânge şi se uită înăuntru cu atenţie.

— Mary Eve, strigă el.

Din interiorul cortului se auzi o detunătură şi glonţul făcu o gaură la treizeci de centimetri de tăietură. Hog plonjă înăuntru. Interiorul cortului era luminat slab de o lanternă. Raza acesteia bătea în peretele îndepărtat. Pistolarul trăsese la auzul vocii lui Hog.

Se întinse la pământ, ţinându-şi răsuflarea şi ascultând inamicul.

— E la dreapta tăieturii din cort, zise Mary Eve cu o voce surprinzător de calmă.

Vinh gemu şi trase în direcţia lui Mary Eve. Texanul atacă şi lovi în locul în care văzu lucind flacăra împuşcăturii.

Bocancul nimeri în braţul drept al lui Vinh şi îi zbură arma din mână. Hog se repezi la omuleţul care încerca să scape.

— Mary Eve, ia lanterna! Fixeaz-o asupra lui!

Femeia se îndreptase deja spre lanternă, o apucă şi o roti în jurul cortului până ce îl surprinse pe Vinh care încerca să facă o gaură cu cuţitul în pânza cortului.

Hog urlă şi se repezi la el. Cu toată greutatea, lovi cu pumnul ca un ciocan în pieptul vietnamezului. Ofiţerul căzu pe spate, dar se ridică repede.

Texanul îi mai dădu o lovitură care îl aruncă pe Vinh într-o parte. Urmă un zdrobitor pumn în maxilar.

Bărbatul masiv răcni în timp ce străbătu rapid distanţa dintre ei, cu braţul drept ridicat. Cotul coborî cu o greutate de o sută de kilograme şi zdrobi pieptul lui Vinh.

Două coaste se rupseră. Încă două se fisurară, dar forţa extraordinară a cotului le apăsă până ce acestea îi sfâşiară inima.

După două icnete, Vinh muri cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

— Mary Eve, eşti teafără? întrebă Hog.

— Da, aproape. Ajută-mă să-mi îmbrac cămaşa.

Femeia îi dădu lanterna. Hog o îndreptă asupra ei înainte să-şi dea seama că îşi ţinea cămaşa în mâini. Nu făcu nici o mişcare să-şi acopere sânii.

— Oh, scuze.

Îşi îndreptă lanterna în altă parte.

— Domnule Wiley, cămaşa mea e răsucită. Fă-mi lumină ca s-o pot îndrepta. Sunt convinsă c-ai mai văzut sâni de femeie.

— Da, doamnă.

O lumină din nou. Întinseră împreună cămaşa, iar Hog o ajută să se îmbrace.

— Lumina electrică s-a stins. Atacați cumva?

— Am venit să vă scoatem afară, domnişoară Filmore.

— Oh, ce bine! Acum, unde sunt copiii?

— Ar fi mai bine să ieşim. Mark o să vă povestească totul.

— Mary Eve, trebuie să facem cât mai puțin zgomot, zise Stone când dădu cu ochii de ea. S-ar putea să facem un drum lung înainte să ieşim din tabără. Fără gălăgie.

— Unde sunt copiii mei? întrebă ea cu vocea ridicată, aproape isterică.

— Au fost eliberați şi duşi spre nord, într-un sat unde se vor simți bine între semeni de-ai lor.

— Nu! țipă ea.

Stone îi puse mâna la gură. Ochii femeii străluciră mânioşi în lumina lunii.

— Linişte! Vrei să murim cu toții?

Îi luă încetişor mâna de la gură.

— Nu pot să plec fără cei şase copii ai mei! Pur şi simplu, n-o să plec! Ştiți ce-or să le facă într-un sat cambodgian comunist? Or să fie norocoşi dacă trăiesc un an de zile.

— Mary Eve, uită-te la mine. Copiii au de zece ori mai multe şanse să trăiască dacă rămân acolo decât dacă vin cu noi. S-ar putea să murim cu toții înainte să se termine toată povestea asta. Dacă copiii vin cu noi, şi ei vor fi considerați duşmani şi vor muri. Acum au trecut de partea cealaltă, au fost transformați din nou în civili. Sunt în siguranță.

Mary Eve refuză să accepte situația.

— N-o să plec fără copilaşii mei! Am ajutat la naşterea fiecăruia dintre ei! Mamele lor mi i-au încredințat ca să-i scot din Cambodgia. Nu vreau să plec. Nu poți să mă obligi. O să țip tot timpul!

Hog stătuse să asculte cearta. Veni în spatele lui Mary Eve şi o lovi într-o parte a gâtului. Ştia exact cum să lovească, astfel încât pericolul să fie minim, iar efectul maxim. Tânăra căzu inconştientă în brațele lui Stone. Acesta o ridică pe umăr.

— Hai să ne luăm tălpăşița, zise el.

Tocmai porniseră la drum când un jeep cu farurile aprinse se apropie de cort.

Se ascunseră în întuneric. În momentul în care trei oameni se repeziră la uşa cortului, Hog trase o rafală direct în ei, cu arma CAR-15. Doi muriră pe loc. Al treilea reuşi să tragă câteva gloanțe înainte ca texanul să înfigă şase gloanțe în colonelul cu vulturii pe umăr. Alergară cu toții spre jeep. Cambodgienii săriră înăuntru.

Hog verifică instalația bordului. Nu era nevoie de chei. Lovi demarorul în timp ce Stone se aşeză în față, ținând-o în brațe pe Mary Eve. Îşi dădu jos de pe umăr puşca SPAS-12, dar o lăsă gata de tragere. Texanul stinse farurile jeep-ului şi îşi croi drum. Auziseră şi mai devreme, dar acum focul tras din afara taberei era mult mai clar. Două AK-47 clănțăneau şi scuipau gloanțe în diferite zone ale bazei, dar se țineau departe de secțiunea în care fusese Mary Eve.

Întoarseră pe drumul unde erau parcate tancurile T-54. Stone se uită la maşinile morții.

— Hai s-aruncăm o privire, zise el.

Hog parcă jeep-ul şi alergă până la primul tanc ce părea intact. Doi soldați ieşiră afară ca să-l înfrunte, dar o rafală a lui Stone cu puşca SPAS îi transformă pe amândoi în carne de hamburgeri.

De îndată ce zgomotul făcut de puşcă se stinse, Mark auzi ceva nou: picioare târşâite, oameni alergând cu armele pregătite. Cambodgienii coborâră din jeep şi se ascunseră lângă el. Stone o aşeză pe Mary Eve, care era încă în stare de inconştiență, pe podeaua maşinii, lângă locul din față, şi se ghemui şi el lângă cambodgieni.

Aşteptară până ce detaşamentul format din cincisprezece vietnamezi trecu la zece metri de jeep. Apoi Stone şi cei doi cambodgieni traseră câteva rafale, nimicind întreaga coloană de soldaţi. Numai doi supravieţuiră şi alergară până la margine ca să declanşeze alarma.

Hog se ivi în partea de sus a tancului.

— Chestia asta merge. Poate fi folosit! Dacă pot să pornesc nenorocitul de motor Diesel, s-ar putea să mergem cu şenile! Urcaţi! Îmi trebuie zece secunde.

Dispăru din nou şi în curând se auzi sunetul asurzitor al motorului Diesel care se încălzea. Alergară până la turela de sus şi se strecurară înăuntru. O coborâră şi pe Mary Eve. Stone găsi locul tunarului şi se uită cu atenţie prin deschizătură. Verifică tunul, descoperi cum se trage şi vârî o încărcătură în breşă. Ţeava tunului se răsuci. Ţinti spre cel mai îndepărtat tanc şi trase. Monstrul de metal cu care mergeau acum se retrase un metru, iar tancul de la capătul rândului explodă şi făcu un zgomot infernal în momentul în care muniţia din interiorul acestuia declanşă o serie de explozii.

Tancul începu să se mişte.

Stone îşi îndreptă atenţia către mitraliere. Le testă trăgând într-un cort. Ciurui apoi încă zece corturi. Văzu venind spre el patruzeci de soldaţi vietnamezi. Mitraliera scuipă rafală după rafală în mijlocul lor. Gloanţele puternice reduseră cei patruzeci de oameni la zece, care se dădură la o parte din drum.

Dincolo de zgomotul făcut de tanc, auziră explozii puternice. Probabil că Loughlin arunca celelalte grenade care mai rămăseseră.

Stone puse pe unul dintre cambodgieni să bage o altă încărcătură în tun şi căută o ţintă nouă. Trase asupra unui şir de corturi. Rafala sfâşie trei dintre ele înainte să fi lovit ceva

suficient de dur ca să se producă o explozie. Şrapnelul acoperi jumătate din tabără.

Un jeep apăru pe o alee dintre corturi, dar Stone nu avea nici o şansă să tragă în el.

— Apucă pe aleea aia, îi strigă Mark lui Hog care se distra de minune în cursa de demolare.

O luă pe scurtătură, făcu una cu pământul trei corturi ale armatei şi ieşi pe drumul indicat. Stone încărcă din nou şi văzu cum jeep-ul încetineşte. Estimă bătaia tunului şi trase. Rafala prinse jeep-ul în bara de protecție şi explodă în mii de bucăți, împrăştiind benzină încinsă peste douăsprezece corturi care luară foc instantaneu.

Mark simți că ceva lovise tancul şi îşi dădu seama că era un om care încerca să-l escaladeze. Se asigură că trapa era bine închisă. Se uită apoi prin deschizăturile prin care se trăgea şi văzu fața comică a englezului îndrăzneț, Terrance Loughlin.

— Plecați în cursa asta sângeroasă fără mine? întrebă el. Ați luat păsărica?

— Da, Mary Eve e înăuntru, strigă Stone la el, ca să audă. Vrei să intri?

— Păi, te cred. Se trage-n noi.

Deschiseră turela, Loughlin se strecură înăuntru şi se uită la Mary Eve care era încă amețită.

— Toate ard, acolo afară. Nici măcar n-au fost atâția oameni câți ne-am imaginat. Aproape că n-a mai rămas nimeni.

O rafală izbi tancul fără să strice ceva.

— Sper că n-au vreun RPG, sau lansatoare de rachete, din acelea de umăr, zise Loughlin.

Stone puse din nou mitralierele în funcțiune. Hog întoarse tancul în loc. Traseră în orice țintă posibilă.

Auziră aproape în acelaşi timp un zgomot nou.

— Mortiere, zise Stone. Cred că sunt khmerii roşii. Sunt singurii care au astfel de arme în afară de vietnamezi.

Exploziile fură puternice şi mortale.

— Diversiunea noastră, jubilă Loughlin. Hai să scoatem tramvaiul ăsta de-aici şi să-i luăm pe ceilalţi doi clienţi care aşteaptă-n junglă.

Stone îl bătu pe Hog pe umăr.

— Du-ne acasă, băiete. Îi luăm pe cei doi foşti prizonieri şi ne-ndreptăm spre fluviu.

Porniră la drum şi puseră la pământ încă şase corturi. Stone îşi ţinu răsuflarea. Chiar în faţa lor, doi soldaţi vietnamezi mânuiau un aruncător de flăcări care scuipa moarte.

CAPITOLUL XIV

Stone se uită prin una dintre fantele tancului chiar în momentul în care aruncătorul de flăcări împrăştia un şuvoi de lichid arzând în direcția blindatului.

Răsuci mitraliera şi apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

— Înțepenită? întrebă Loughlin care era ghemuit lângă Stone.

— Nu, uscată!

Hog ambală motorul tancului şi porni cu toată viteza înainte, țintind direct spre aruncătorul de flăcări.

— Pregătiți-vă! strigă texanul. O să-i spulberăm pe nenorociți ca la o cursă de demolare!

Tancul continua să înainteze. Stone închise toate fantele blindatului şi, un minut mai târziu, simți căldura şuvoiului de benzină fierbinte care lovi o parte a maşinii lor de război. Valul de lichid nu intră însă prin nici un orificiu şi nu afectă nici una dintre părțile vitale ale tancului.

Printre zgomotele infernale ale blindatului, auziră țipătul soldatului peste care trecură şenilele. După ce țipătul se stinse, se îndreptară spre marginea câmpului.

— Depozitul de carburant şi muniții! strigă Stone.

Hog dădu din cap şi întoarse spre stânga. Făcu una cu pământul încă şase corturi, înainte să găsească un loc din care se putea vedea depozitul de carburant.

Din partea îndepărtată a câmpului de luptă, se auziră din nou mortierele. Se părea că intervenise şi infanteria în acel perimetru.

Stone răsuci tunul în direcţia depozitului de benzină aflat la patru sute de metri distanţă. Aprecie bătaia tunului şi trase. Tancul sări puţin înapoi, apoi se opri. Prin fantele tunarului văzură cum explodează câteva canistre. O secundă mai târziu, explozia fu urmată de zgomotul infernal al miilor de tone de carburant care erupseră în cea mai mare explozie pe care o văzuseră vreodată.

Hog întoarse tancul şi se îndepărtă de acel loc. Trecu peste o duzină de corturi, smulgând frânghii şi culcându-le la pământ. În curând, tancul avea o mulţime de sfori în jurul şenilelor.

Dacă ar fi fost cabluri, ar fi făcut ca mastodontul să deraieze, dar frânghiile moi fură înghiţite repede de angrenajele masive şi tancul îşi continuă mai departe drumul.

Hog se apropie de marginea taberei şi se opri.

— Vizitatori, zise el.

Stone se uită afară şi văzu avangarda unei unităţi de infanterie.

Treizeci de oameni erau răspândiţi în formaţie de atac. Se ridicară, alergară spre tabără, apoi se aruncară la pământ.

Focuri de armă începură să lovească tancul.

— Ăştia cred că suntem de partea vietnamezilor! strigă Hog. Cine sunt?

— Cred că sunt khmerii roşii, zise Stone. Întoarce chestia asta ca să tragem câteva salve în vietnamezi. Poate îi convingem pe infanterişti să nu mai tragă în noi când trecem pe lângă ei.

Loughlin încărcă, în vreme ce Hog întoarse dintr-o singură mişcare tancul. În câteva secunde, se aflau din nou cu faţa spre tabără. Stone trase în primul grup de soldaţi pe care

îl văzu. Mai ciuruiră apoi cele mai apropiate corturi. Mark îi spuse texanului să întoarcă şi ridică cât de sus putu țeava tunului. Sub nici o formă tancul nu putea trage în trupele din fața lor.

— La dracu'! strigă Stone. Ce-o fi cu Patterson şi Hillburton?

Khmerii roşii trecură pe lângă tanc, fără să mai tragă nici un foc de armă, şi intrară în tabără, surprinşi că nu întâmpină nici o rezistență.

Hog întoarse spre sud şi înaintă o sută de metri înainte să ajungă la punctul în care îi lăsaseră pe cei doi foşti prizonieri. Trecură încet de liniile khmerilor roşii şi se opriră la punctul de întâlnire.

Nimic. Stone roti tunul ca să poată vedea mai bine, dar nu găsi nimic.

— Ce s-o fi întâmplat cu ei când khmerii roşii au trecut pe aici ca o vijelie? întrebă Stone.

— Ies afară să-i caut, zise Loughlin.

Ridică trapa şi ieşi. Stone era chiar în spatele lui. Ajunseră pe pământ, exact în locul în care fuseseră şi înainte de atac.

Nici urmă de cei doi.

— Măcar nu le-am găsit cadavrele, zise Loughlin.

— Tu ia-o spre dreapta. Eu mă duc spre stânga, zise Stone. Vezi ce e pe-acolo.

Se despărțiră şi îşi croiră drum prin junglă, dând la o parte frunzele şi lianele.

Mark găsi o gamelă rusească asemănătoare celei pe care o foloseau ei.

Merse tot înainte.

Douăzeci de metri mai departe, auzi voci. Stone se târî în tăcere prin jungla întunecată şi umedă. Dădu la o parte câteva frunze de bambus şi văzu doi asiatici care lucrau la o stație

radio mică. Probabil că erau khmeri. Câteva minute mai târziu, îşi luară armele şi rucsacurile şi se îndreptară spre nord, cotind spre baza vietnameză.

Şi nici urmă de Patterson.

O voce rupse tăcerea apăsătoare.

— Unde au jucat pe vremuri baseball *Los Angeles Dodgers*?

Vocea venea de undeva de sus.

— Patterson, tu eşti? În Brooklyn. Hei, eşti întreg?

— Mda. Asta dacă pot să mă dau jos din copacul ăsta nenorocit fără să-mi rup vreun picior.

Stone îl văzu pe Patterson coborând dintr-un arbore tek ce avea crengi suficient de joase ca să sară din el fără nici o problemă. Hillburton era puţin mai jos faţă de el. După ce ajunseră la pământ, Patterson îl apucă pe Hillburton de braţ şi îl conduse la Stone.

— Întregi, sergent!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am văzut scârbele strecurându-se acolo unde trăgeam noi. Ne-am retras, dar au continuat să vină. A trebuit să ne urcăm în copacul ăsta nenorocit şi nu s-au uitat în sus nici măcar o dată. Cred că şi ei aveau în gând să atace baza. Cine dracu' sunt?

— Probabil, khmerii roşii. Ei conduceau ţara înainte. Au mâncat bătaie şi acum încearcă să preia din nou conducerea. Ce face Hillburton?

— După ce-a golit trei încărcătoare, s-a uitat la mine, a zis „ce mama dracului" şi s-a întins la pământ. De atunci, trebuie să-l conduc peste tot.

— Fir-ar al naibii! Sperasem să-şi revină. Hei, băieţi, ce ziceţi de-o excursie? Am pus laba pe unul dintre tancurile T-54.

Douăzeci de minute mai târziu, se întâlniră cu toţii lângă tanc. În colţul îndepărtat al taberei, confruntarea devenea din

ce în ce mai aprigă. Khmerii atacaseră zona din apropiere care, evident, era acoperită de corturi goale. Acum, toată puterea infanteriei era concentrată în nord. Mortierele încetaseră şi pedestraşii preluaseră înaintarea.

— Hai să plecăm de-aici şi să ne-ndreptăm spre sud, zise Stone.

Când încercară să intre în tanc, descoperiră că nu aveau cu toții loc. Mark voia să vadă ce face Mary Eve. Era conştientă şi atât de supărată, încât nici nu vroia să-i vorbească. Se ghemui lângă compartimentul gol de muniție, încrucişă mâinile în sân şi se uită la el mânioasă.

Stone şi Loughlin intraseră în tanc şi îl ghidară pe Hog acolo unde acesta nu putea să vadă. În curând, nu mai zăriră tabăra şi ajunseră pe un drum bun. În comparație cu poteca mocirloasă şi plină de hârtoape din junglă, acesta li se păru o adevărată autostradă.

— Mi-aş dori ca chestia asta să plutească, mormăi Hog din locul său. Mamă, dac-ar fi fost aşa, am fi trecut peste fluviu şi am fi tulit-o spre Cambodgia.

— După ce tragem pe la o benzinărie, zise Loughlin. Ai idee cât carburant mai avem?

Hog studie cadranele, apoi înjură.

— Aici am o mulțime de indicatoare. Nu ştiu ce-nseamnă cuvintele astea ruseşti. Cel puțin, nici unul nu arată a fi gol.

Cu cât se depărtau mai mult de bază, cu atât era mai bine. A doua zi de dimineață, vietnamezii aveau să-i vâneze cu jeep-urile… dacă vietnamezii câştigau lupta care se desfăşura chiar în acel moment. Până în zori nu mai puteau face nimic. Chiar dacă ar fi detectat o barcă pe fluviu, barcagiul n-ar fi tras la mal ca să vorbească cu nişte străini.

Loughlin văzu dealul unde fuseseră atacați în ambuscadă. La şase sute de metri de malul fluviului, tancul scârțâi, hârâi şi se opri.

— S-a terminat zeama, zise Hog. Toată lumea să debarce.

Se dădură jos din tanc, ultimii fiind Stone şi Loughlin. Făcuseră înăuntru o grămăjoară de proiectile de tun, trei grenade de mână C-4 şi alte feluri de muniţie. Loughlin aranjă ultima grenadă astfel încât să poată fi coborâtă cu o sfoară prin turela deschisă.

— Eşti sigur c-o să meargă? întrebă Stone.

— La dracu', da. Am mai făcut-o de sute de ori, zise englezul, rânjind. De fapt, am mai încercat o singură dată, în Franta.

Loughlin se aplecă deasupra tancului. Toată lumea se retrăsese cu o sută de metri, mai puţin Stone care se afla la jumătatea distanţei, urmărindu-l pe englez. Acesta coborî ultima grenadă. O puse peste celelalte două, apoi dădu drumul sforii.

Loughlin coborî de pe tanc şi o luă la fugă. Picioarele lui abia dacă atingeau pământul.

Prima grenadă le detonă pe celelalte două, suficient cât să producă expozia celorlalte proiectile. Flăcările şi fumul izbucniră din interior. Loughlin se trânti la pământ, dar continua să se târască cu repeziciune.

Totul se termină în treizeci de secunde. Tancul T-54 nu mai putea fi folosit de nici una dintre părţi.

Stone o ajută pe Mary Eve să se ridice din locul în care se aşezase ca să-i aştepte pe ceilalţi. Se împiedică, dar Mark o prinse. Se agăţă de el şi îşi întoarse faţa udă de lacrimi. Starea ei de spirit se schimbase.

— Mi-au luat copilaşii, zise ea încet. Ce-o să le spun mamelor lor?

Stone o conduse în fruntea coloanei care se îndrepta spre sud. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei. Părea înfrântă, parcă nu mai rămăsese în ea nici un pic din dorinţa de a lupta.

— Mary Eve, ai făcut tot ce era omeneşte posibil ca să-i salvezi pe copiii ăia. Ţi-ai pus viaţa în pericol ca să-i aperi. Ai trecut prin mijlocul focului inamic şi te-ai oferit vietnamezilor

pentru ca protejații tăi să fie liberi. Vietnamezii te-au mințit. Nu-i vina ta.

Femeia se uită la el şi începu din nou să plângă.

— Dacă nu-i vina mea, atunci de ce vreau să mor?

— Copiii tăi n-au murit, aşa că de ce-ai muri tu? Copiii s-au întors în satul lor, se vor adapta, or să crească şi or să facă parte din noua Cambodgie. Poate că n-or să fie ceea ce ar fi dorit mamele lor, sau tu, sau fratele tău, dar războiul a schimbat toate aceste planuri.

Femeia îl privi în timp ce mergeau. Se împiedică şi o prinse din nou. Mary Eve se uită la el.

— Crezi că am încercat să-i salvez? C-am făcut tot posibilul?

— Absolut. Ai făcut mai mult decât oricare altul dintre noi. Nici într-o mie de ani n-aş intra descoperit între două unități de infanterie gata de luptă.

Un zâmbet lumină chipul ei chinuit.

— Chiar am făcut-o, nu?

— Păi, da. A fost o nebunie, a fost minunat şi al naibii de eroic. Ai făcut ceea ce ai crezut că i-ar salva pe copiii tăi. Ar trebui să nu uiți asta niciodată.

Femeia îi luă mâna de pe umăr şi o prinse într-a sa.

— Cred că ai dreptate.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi îşi suflă nasul.

— Dar tot mă simt tristă pentru că n-am putut să-i duc spre libertate.

— Ar fi putut să ajungă în Thailanda, iar acolo să moară de foame. Peste graniță nu se găsesc haine şi hrană pentru o jumătate de milion de refugiați. S-ar putea să fie mai bine ca aceşti copii să rămână aici.

— Oh, Doamne, sper asta din tot sufletul!

Merseră un timp fără să-şi spună nimic. Femeia îl ținea foarte strâns de mână, de parcă ar fi fost singura ei ancoră, singurul contact cu lumea de afară.

— În mod logic, avem o şansă din cincizeci să ieşim de aici, Stone. Ştii şi tu asta, bineînțeles, zise ea în cele din urmă.

— Chiar dacă am avea doar una la o sută, tot trebuie să încercăm. N-am de gând să renunț şi să mă întorc într-o închisoare vietnameză.

— Ai mai fost acolo? întrebă ea.

— Da. Şi n-o să mă-ntorc. Şi nici ceilalți soldați care sunt cu noi. Iar viața ta printre vietnamezi ar fi şi mai neplăcută.

— Cel puțin, nu m-au violat. Vinh vroia să mă păstreze numai pentru el. Mai întâi, a făcut baie şi şi-a luat cina. Apoi ai venit tu şi domnul Wiley. Nu ştiu dac-am să-ți pot mulțumi vreodată îndeajuns, Mark. De două ori mi-ai salvat viața!

— Mai întâi să ieşim din Cambodgia.

Femeia oftă din tot sufletul.

— Da, Mark Stone, mai întâi să ieşim din Cambodgia.

Îi dădu drumul mâinii şi merse în continuare pe lângă el. Era primul semn că îşi revenea din şocul pierderii familiei, a prietenilor şi a copiilor.

Merseră încă două ore. Se îndepărtară cam la zece kilometri de tabăra vietnameză. Toată lumea obosise, aşa că făcură o pauză. Găsiră o mică ridicătură de pământ, de unde puteau să vadă fluviul şi şoseaua din nord. Stone făcu primul de pază. În momentul în care se opriră, era aproape miezul nopții. La ora trei dimineața, urma să-l trezească pe Hog şi să doarmă şi el trei ore până la răsăritul soarelui.

În timpul pazei sale, Mark nu văzu şi nu auzi absolut nimic. La ora trei, se apropie de Hog, care se trezi la prima atingere şi îndreptă țeava puştii spre pieptul lui Stone.

— Mda, 'neața, sergent. E rândul meu?

Hog Wiley preluă serviciul de pază, apoi se duse la marginea luminişului şi aruncă o privire peste fluviu şi şosea. Era gata.

*
* *

Stone se trezi cu un cuțit la gât. Se dezmetici repede, dar nu se mişcă. Grupul de atacatori era format din trei cambodgieni sfrijiți şi murdari. Fiecare dintre ei avea un AK-47 şi rânjea la vederea prăzii bogate peste care dăduseră. Stone se uită după Hog Wiley, dar uriaşul care făcuse de pază parcă intrase în pământ.

Mary Eve se ridică lângă Mark, zgribulită de răcoarea dimineții.

— Bandiți, zise ea încet. Merg pe lângă fluviu, se ascund de vasele de patrulă şi atacă pe toți cei care au mai puține arme ca ei.

Un cambodgian furios se aplecă şi o plesni, şopti ceva şi duse un deget la gură.

Loughlin şi cei doi prizonieri dormeau în continuare. Cei doi cambodgieni din echipa lui Stone discutau cu bandiții. Fumau tutun din partea locului şi mestecau frunze de betel.

„Ce simplu e pentru oamenii ăştia să schimbe tabăra! gândi Mark. Dar amenințarea unei morți imediate a fost totdeauna un argument puternic”.

Bandiții îi legară pe Stone şi Mary Eve cu mâinile la spate, apoi le jefuiră rucsacurile. Fiecare îşi folosise rucsacul pe post de pernă.

Stone încercă să găsească o soluție de scăpare. Cambodgienii din echipa sa nu îi erau de nici un ajutor. Avea mâinile legate la spate şi nici o armă. Hog Wiley lipsea şi alți trei membri ai echipei erau pe punctul de a fi treziți într-un mod foarte brutal.

Dintr-o dată în junglă răsună un urlet puternic de mânie. Hog Wiley apăru din spatele unui arbore tek şi trase trei gloanțe cu pistolul său. Două dintre ele se înfipseră în bandiți. Cel de-al treilea atacator se aruncă într-o parte.

Mai repede decât crezuse Stone că ar fi posibil, cel mai mic dintre cambodgieni se aruncă peste banditul care încerca

să scape. Cuțitul îi străluci în mână. Lama coborî şi, înainte ca cel atacat să poată țipa de groază, trecu peste gât, tăie ambele artere carotide şi traheea. Banditul muri în spuma roşie a sângelui care gâlgâia şi care curse pe pământul junglei.

Celălalt cambodgian se repezi spre bandiții împuşcați. Unul era mort. Celălalt ridică mâna şi imploră ajutor. Luptătorul din rezistență ridică bocancul şi îl apăsă pe gât. Banditul încercă să se zbată şi să respire. În cele din urmă, micuțul luptător se lăsă pe pieptul banditului şi îi vârî cuțitul în inimă. Se ridică apoi şi merse să vadă dacă şi ceilalți doi erau morți.

Hog Wiley se ivi de după copac, păşi către ei, se împiedică în momentul în care făcu ultimii paşi şi căzu inconştient în fața lui Stone. Numai atunci văzură că mâna lui dreaptă apăsa o tăietură de douăzeci de centimetri de-a curmezişul stomacului. Când îi căzu mâna, sângele gâlgâi liber.

CAPITOLUL XV

Mary Eve sări lângă Hog înaintea tuturor celorlalți.

— Dezlegați-mi mâinille! Are nevoie de ajutor! Repede!

Loughlin se grăbi să taie sforile care îi țineau mâinile legate. Femeia se uită la rana lui texanului.

— Aveți trusă de prim ajutor? Bandaje? N-avem prea mult timp! Tricouri fără mâneci?

Își puse mâinile direct pe rană, apăsă pe carnea sângerândă a abdomenului și o strânse. Sângele îi curse printre degete și se scurse pe braț.

Loughlin scoase trusa din rucsacul lui Stone, iar din al lui două tricouri curate. Erau albe. Femeia luă unul dintre ele, îl împachetă până ce deveni suficient de gros și îl apăsă direct pe rană. Presă cu amândouă mâinile, sperând să oprească sângerarea prin presare.

— Împăturește-l și pe celălalt la fel, îi spuse ea lui Loughlin. Avem nevoie de mai multe din astea, albe, dacă aveți. Haideți! Haideți! Ce-ați rămas cu gura căscată! Grăbiți-vă!

Cambodgienii îl dezlegară pe Stone care găsi în rucsac încă un tricou alb și bandaje. I le dădu lui Mary Eve.

Femeia se întoarse spre el, frecându-și obrazul și lăsând o dâră din sângele lui Hog.

— Avem cu ce face niște suturi? Ace chirurgicale, ceva?

Stone clătină din cap.

— Leucoplast, măcar? Dați-mi niște leucoplast!

Mark găsi câteva role în trusa de prim ajutor.

Încetişor, sângerarea se opri, dar nu de tot. Mary Eve scoase primul tricou împachetat şi îi spuse unuia dintre cambodgieni să se ducă la râu şi să-l spele. În acelaşi timp ce uită la rană.

— Un intestin a fost pişcat de cuțit, dar nu rău. N-a fost tăiată nici o venă importantă. A avut noroc. Avem nevoie de antibiotice.

Puse compresa albă pe tăietura de douăzeci de centimetri şi clipi. Loughlin îi şterse transpirația din jurul ochilor şi de pe frunte cu o batistă.

— Mulțumesc. Ce medicamente aveți în trusa de prim ajutor?

Stone citi etichetele. Aveau numai dintre cele cu folosință îndelungată. Nici penicilină, nici antibiotice. Aveau sulfamidă. Stone rupse sigiliul de aluminiu şi puse pachetul pe pieptul lui Hog.

Loughlin împăturise cel de-al treilea tricou şi Mary Eve i-l ceru.

— Îl ridic p-ăsta, presar sulfamida aici, iar tu pui compresa exact deasupra. Înțelegi?

— Da, domnişoară.

— Acum, domnule Loughlin!

În timp ce el punea compresa pe rană, femeia îşi şterse mâinile pe pantaloni şi pe cămaşă şi luă bandajele.

— Cuțit! ceru ea tăios.

Desfăşură cincisprezece centimetri de leucoplast şi îl întinse. Stone îl tăie cu cuțitul. Lipi banda peste compresă şi îi prinse bine capetele de pielea rănitului.

Cambodgienii se întoarseră cu primele două tricouri spălate, care căpătaseră o nuanță gri-maro. Erau culorile fluviului. Femeia scoase cuțitul, tăie tricourile, făcându-le fâşii de opt centimetri lățime şi le legă între ele.

Loughlin trase tricoul lui Hog şi îl ridică de la pământ în vreme ce Mary Eve trecu bandajul în jurul pieptului şi al spatelui.

Stone tăie un al doilea tricou şi legă fâşiile între ele, terminând chiar când Mary Eve avea nevoie de ele. Femeia se uită la capul rănitului şi oftă.

— A fost lovit şi la tâmplă, dar cred că nu e grav.

Se uită la Hog şi îşı muşcă buzele.

— Mă tem că pentru asta nu pot face nimic. Va trebui să se odihnească. Cât de curând trebuie să plecăm? întrebă ea, îngrijorată.

— Ne-ai spus că oamenii ăştia sunt bandiţi, zise Stone. Trebuie să aibă o barcă. Dacă am găsi-o…

Mary Eve închise ochii, mustrându-se singură. Vorbi aspru celor doi cambodgieni. Aceştia o luară la fugă spre fluviu.

— Or s-o găsească, indiferent cât de bine-i ascunsă. Ar trebui să facem rost de o barcă cu motor. Nu sunt sigură că domnul Wiley o să-şi revină prea curând. Avem ceva săruri pentru leşin?

Găsiră o sticluţă în trusă. Se uită pe etichetă, o desigilă, o desfăcu şi o trecu pe sub nasul lui Hog. Masivul texan clătină din cap, se încruntă şi deschise ochii.

— Ce mama dracu'?

Membrii echipei scoaseră exclamaţii de bucurie.

— Ai fost atacat, domnule Wiley, şi considerat mort, dar i-am păcălit, nu-i aşa? Ai o lovitură la cap şi o tăietură serioasă în abdomen. Nu cred c-ar fi bine să mergi. O să te transportăm până la barcă.

— Mda, bine, doctore. Nu mă simt prea grozav.

Îl cuprinse din nou starea de leşin.

— Nu!

Îi dădu din nou cu săruri pe la nas şi Hog gemu.

— Trebuie să stai treaz până te ducem la barcă. Ce-ți face capul?

— Parcă cineva l-a folosit ca o bilă de bowling. Mă doare ca dracu', dar nu-i nimic în comparație cu „viermele“ care-mi roade măruntaiele.

— Aşa e bine, fii optimist. Asta o să te ajute.

Dinspre malul fluviului se auzi un strigăt. Câteva minute mai târziu, unul dintre cambodgieni veni în fugă şi vorbi cu Mary Eve.

— Veşti bune. Au găsit barca. E suficient de mare ca să încăpem toți şi are destulă mâncare cât să ne ajungă pentru încă o zi sau două. Ar trebui să pornim chiar acum, sergent Stone.

Mark zâmbi şi făcu semn oamenilor să se adune în jurul lui.

— Dacă e posibil, ar trebui ținut cât de drept, zise Mary Eve. Poate să-l ducă vreunul dintre voi în spinare?

Loughlin răspunse afirmativ. Patterson râse şi îl împinse într-o parte.

— Voi ridicați-l, băieți. Eu sunt hamalul aici. Voi, care suntei mai micuți, n-o să fiți în stare să-l cărați nici jumate din drum.

Îl ridicară pe Hog în picioare şi îl urcară în spatele lui Patterson. Îi puseră brațele în jurul gâtului şi îi spuseră să-şi înfăşoare picioarele în jurul mijlocului bărbatului înalt.

Când aproape toată greutatea texanului se lăsă pe spinarea lui, Patterson aproape că se înclină la pământ, dar îşi recăpătă echilibrul şi porni direct spre fluviu. Stone şi Loughlin merseră pe lângă el, fiecare ținându-l pe Hog de câte o parte, ca să uşureze greutatea.

Le luă zece minute să străbată cincizeci de metri până la fluviu. Într-un golfuleț mic găsiră barca, o vechitură chineazească, de vreo zece metri lungime. Era afundată adânc

în apă şi jumătate din punte era acoperită de un coviltir din nuiele de bambus împletite. La pupa se afla un motor de douăzeci de cai putere şi, în apropiere, două canistre de benzină.

Se luptară să-l salte pe Hog peste marginea bărcii şi îl aşezară jos cu atenție. Unul dintre capetele bandajului se dăduse la o parte şi sângele începuse să curgă, murdărind păturile pe care stătea. Mary Eve opri sângerarea, mai presără sulfamidă pe rană şi puse din nou bandajul la locul lui.

Cambodgienii făceau pe marinarii. Cercetară barca, se asigurară că toată lumea e la bord şi porniră motorul. Dezlegară barca de copac şi o îndreptară în susul apei.

Mary Eve le spuse să meargă cât mai drept posibil până în cealaltă parte a fluviului.

Stone se ținu bine în momentul în care ambarcațiunea se întoarse spre nord în apele calme de la mal. După ce străbătură o sută de metri, cambodgianul de la cârmă mări unghiul înclinației la patruzeci de grade în curentul mai puternic. Mark văzu apele izbind barca mică şi trăgând-o în josul fluviului.

Unghiul nu era suficient de mare. Până să treacă pe celălalt mal, aveau să fie purtați de curent aproape trei kilometri.

Lăsă navigația pe seama cambodgienilor şi îl văzu pe Loughlin stând cu arma CAR-15 în poală. Transportul şi apărarea erau asigurate. Acum putea să se ocupe de infirmerie.

Texanul era tot treaz.

— Nu ştiu de unde mama dracului au apărut tipii ăia, zise Hog. Nici nu i-am văzut.

— Hei, nici să nu te mai gândeşti, replică Stone. I-am învins. La naiba, tu i-ai învins. Le-am luat barca şi, înainte să-ți dai seama, o să trecem peste băltoaca asta.

— Mi-ai adus pistolul 357?

— Cum să nu! Şi rucsacul. Nici o grijă. Stai cuminte şi odihneşte-te. O să ne gândim la următorul pas când o s-ajungem la el. Acum doar odihneşte-te.

— Cine dracu' m-a bandajat? Muierea aia?

— Da, te-a lucrat foarte bine. E şi soră medicală. Ai fi putut să dai ortu' popii fără nici o problemă.

— Nu-i timpul trecut, omule. Nu prea mai am chef să lupt cu nimeni.

— Parcă e prea frumos ca să fie adevărat, glumi Stone. O să treci peste asta. Acum, trage un pui de somn.

Îl lăsă singur şi se apropie de Mary Eve care privea imensitatea apei în timp ce ambarcaţiunea o străbătea metru cu metru, fiind purtată inevitabil de curent.

Femeia se întoarse şi îl privi o clipă, apoi se uită din nou către apă. Din cauza ceţii de dimineaţă, nu se vedea încă linia ţărmului îndepărtat.

— Nu mi-ai spus că eşti şi medic misionar.

— Nu m-a-ntrebat nimeni.

— Ce-i cu Hog?

— N-ar trebui să facă nici măcar un pas. Sunt câţiva muşchi mari care au nevoie de-ngrijire medicală. Dacă merge, nu face decât să-i rupă şi mai mult. Cei tăiaţi or să se retragă atât de mult, încât n-or să se mai întindă niciodată. Ar trebui să stea culcat pe spate până o să-l putem opera.

— Ai putea s-o faci?

Femeia îi aruncă o privire.

— Aş putea să repar câteva dintre stricăciuni, dacă aş avea echipamentul necesar, anestezie, o lumină bună, instrumente chirurgicale, ace, catgut şi ajutor. Deci, nu, nu se poate face în Cambodgia.

— Aşadar, cel mai bun mijloc de transport pentru Hog e o targă sau o căruţă.

— Da, cu toate că fiecare are riscurile sale. O să trebuiască să ne limităm la poteci şi drumuri lăturalnice.

— Ai putea să ceri barcagiilor să ne poarte de-a lungul malului, când ne apropiem de el? Poate găsim un sat unde să cumpărăm, să cerşim sau să furăm o căruță. N-ar trebui să fie prea greu să plutim de-a lungul fluviului.

— De ce să nu vindem barca şi mâncarea care ne rămâne pe o căruță? întrebă ea.

— Bună idee. Ai mâncat şi tu din fructe? Sunt destule pentru toată lumea.

— Mda, am mâncat tot ce-am vrut. Probabil că mai există un stoc ascuns la bord, pe care pirații îl păstrau ca să-l vândă într-un sat sau oraş.

— Unul dintre cambodgieni a verificat barca, zise Stone. L-am urmărit. Sunt sigur c-o să-ți spună ce-a găsit.

— E furată, zise ea.

— Da, şi probabil c-a fost obținută prin vărsare de sânge, dar acum e a noastră şi este tot ce avem.

Stone se apropie de cel de lângă motor. Tocmai depăşeau zona curentului, deci nu mai era mult până la țărm. Mary Eve îi vorbi încet cambodgianului. Acesta dădu din cap, zâmbi şi spuse câteva propoziții.

Mark se uită la Mary Eve.

— A zis că a fost de multe ori în zona asta a Mekongului. Puțin mai la sud, e un sat cu două sute de locuitori. Zice că poate să schimbe barca pe o căruță bună şi pe un bivol. Genul ăsta de barcă valorează. Schimbul e uşor de făcut, dar va trebui să aşteptăm până la mijlocul dimineții, când e piața plină.

— Localitatea e suficient de mare ca să aibă o unitate militară? întrebă Stone.

După ce îi traduse, cambodgianul clătină din cap.

— Zice că trec p-acolo din când în când, dar nu există nici o unitate permanentă.

Ceața dimineții se risipi. Era puțin trecut de ora şapte. Malul la care trebuiau să ajungă se vedea limpede. Acum, că

trecuseră de curenţii puternici, se îndreptau spre el cu o viteză mai mare.

Cambodgianul vorbi entuziasmat compatriotului său şi arătă spre țărm. Ridicând un nor de praf, un jeep militar gonea spre nord. Stone era bucuros că se îndrepta în acea direcție, ca să nu îi vadă.

Se întrebă la ce distanță putea fi satul. Rana gravă a lui Hog îl îngrijora. Se baza foarte mult pe texanul masiv cu barba şi părul răvăşite. Mâncă două banane şi se asigură că şi restul grupului se servise din plin din stocul mare de fructe.

Cambodgianul găsi într-un compartiment secret al bărcii o cutie metalică încuiată. I-o duse lui Stone ca s-o deschidă. Înăuntru găsiră pachete întregi cu bani – dong, moneda vietnameză. În câțiva săculeți găsiră inele, broşe şi alte obiecte de aur care aveau o valoare foarte mare.

Mark luă pachetele cu bani şi dădu bijuteriile femeii.

— Pentru fondurile bisericii, zise el.

— Oh, nu, nu pot să le iau. Sunt furate. Au ucis ca să pună mâna pe ei.

Luă înapoi săculeții şi dădu jumătate din ei barcagiului şi jumătate celuilalt cambodgian.

— Spune-le că e partea lor. O să păstrăm banii. S-ar putea să avem nevoie de ei înainte să facem rost de căruță şi de bivol.

Cambodgienii se bucurară foarte mult şi cel de la cârmă se concentră cât putu de tare asupra țărmului, hotărât să facă târgul cât mai repede posibil, ca să se bucure de mica avuție pe care o primise.

Chiar când dorea să se odihnească, Stone auzi un zgomot. Se uită de-a lungul apelor şi al țărmului. Binoclul îi arătă exact lucrul de care se temea cel mai tare: o patrulă fluvială vietnameză, care avea deja pe cineva la mitraliera de la prova. Îşi dădu seama că vasul se afla la o jumătate de kilometru

distanță, dar nu era sigur dacă întorsese spre ei sau nu. În cinci minute avea să afle.

Stone dădu un ordin și toți cei care îl înțeleseseră se lăsară jos, pe fundul bărcii.

Mai privi câteva momente. Vasul patrulei se întorsese și se îndrepta spre ei. Cel care se afla la mitralieră era în stare de alertă.

CAPITOLUL XVI

Stone se uită cu atenție peste marginea bărcii şi văzu cum patrula vietnameză se apropie de ei. Ca să îi ajungă, ar fi trebuit să lupte împotriva curentului foarte puternic. În cele din urmă, periculoasa ambarcațiune se întoarse şi se îndreptă spre malul celălalt.

Mark îşi trecu mâna transpirată peste față. Echipa lui n-ar fi avut nici o şansă dacă ar fi trebuit să lupte împotriva mitralierelor. Numai nişte gloanțe trase cu bătaie lungă i-ar fi putut salva. Acum situația părea mai puțin sumbră decât mai devreme.

Privi cum vasul patrulei se îndrepta spre țărmul îndepărtat şi cerceta cu atenție în jur, în timp ce îşi croia drum în susul apei.

Cambodgianul care pilota barca arătă spre mal. La o jumătate de kilometru mai jos, se vedeau acoperişurile de paie ale unui sat. Acolo aveau să-şi găsească noul mijloc de transport.

Mary Eve vorbi câteva minute cu barcagiul.

— A zis că a văzut vasul patrulei. Ar fi mai bine să mergem în sat şi să legăm barca la mal. În felul ăsta, patrula o să ne considere comercianți locali, sau ceva de genul ăsta. El o să se ducă direct la piață ca să găsească un bivol şi o căruță, una cu coviltir, ca domnul Wiley să nu stea în soare.

— Sună bine. Spune-i să facă exact aşa. Noi ar trebui să stăm ascunşi cât mai mult timp posibil. Spune-i că, dacă încheie vreo înțelegere, schimbul se va face la un kilometru

mai la sud de sat. N-are rost să arătăm oamenilor că suntem răniți şi că ne grăbim spre graniță.

Barca se apropie rapid de mal, purtată de un curent mai puternic. Cambodgienii o aduseră la capătul unui ponton care avansa mult în apă. Unul dintre ei sări pe uscat, legă barca şi se îndreptă spre sat.

*

* *

Stone se uită cu atenție spre celălalt mal, veghind ca nu cumva membrii patrulei fluviale să-şi schimbe planurile.

Mary Eve îl îngrijea pe Hog. Acesta căzuse într-un somn adânc, striga şi se zvârcolea şi de două ori trebuiră să-l țină ca să nu cadă peste bord. Începuse să transpire. Femeia îi puse mâna pe frunte.

— Are febră, îi spuse ea lui Stone. Mai repede decât anticipasem. Are nevoie de medicamente.

— N-am putea găsi în sat?

Femeia clătină din cap.

— Să zicem mersi dacă au şi aspirină. Antobioticele sunt necunoscute pe-aici şi la fel sunt şi doctorii, cu excepția celor militari.

Mary Eve se aşeză pe scăunel lângă Mark.

— Starea lui o să se înrăutățească repede. În douăzeci şi patru de ore, domnul Wiley o să aibă mari probleme.

Stone izbi cu pumnul în tapițeria subțire a scaunelor. Durerea pe care o simți nici nu se compara cu ceea ce i se întâmpla lui Hog.

— N-o să-l las să moară! zise Stone. Nu l-am pus să se bată cu jumătate de planetă ca să-l văd murind de febră şi infecție!

— O să găsim noi ceva, zise Loughlin.

— Ce? Un taxi aerien? Un elicopter care să-l ducă la spital? Sau poate o escortă a poliției care să-l ducă până în Bangkok, la un spital adevărat?

— Uşurel, Stone, zise Mary Eve.

— Uşurel, pe dracu'! Niciodată n-am pierdut un om pe aici. E unul dintre cei mai buni. E mâna mea dreaptă. Poate face lucruri la care ceilalți oameni nici n-ar îndrăzni să se gândească.

Loughlin îi dădu câteva fructe. Le mâncă frământându-şi mintea să găsească o soluție magică în legătură cu transportul. Pur şi simplu, nu era nici una.

Loughlin urmărise cu privirea vasul patrulei. Acesta nu se arătase încă. Îl chemă pe Stone care se ridică de pe scaun şi se uită şi el. Văzu un singur om alergând pe pontonul şubred. Era cambodgianul lor. Acesta urcă la bord şi îi făcu semn lui Mary Eve. Femeia traduse imediat.

— Zice c-a avut mare noroc. Cineva din sat vrea să-şi ducă familia în josul fluviului, către vechiul Saigon. Ar putea ajunge de zece ori mai repede cu barca, mai ales dacă e una cu motor. Zice că ştie că e furată şi că speră să o fi luat de la bandiți. Vrea un AK-47 şi un încărcător, împreună cu barca. Zice că trebuie să se apere de bandiți. O să apropie căruța de mal, înainte să închei târgul, ca să o vezi. Căruța e acoperită şi are o saltea adevărată, americană! Mare cât pentru două persoane, plus multe alte bunuri.

Cambodgienii arătară spre drumul de lângă mal. Stone se uită cu binoclul. Bivolul era tânăr şi puternic. Căruța era cea tradițională, cu două roți, cei doi metri şi jumătate pe care îi avea fiind acoperiți cu o prelată fixată pe un schelet pătrat. Părea bine apărată de ploaie şi mult mai bună decât se aşteptase.

— Spune-i că accept târgul.

Mary Eve traduse şi cambodgianul se înapoie la căruță. Dispăru în spatele ei câteva clipe, apoi viitorul lor mijloc de transport porni spre sud, iar mesagerul se întoarse.

— Un kilometru mai la vale e un loc unde putem să legăm barca, îi zise cambodgianul lui Mary Eve. O să ne întâlnim acolo.

Pentru scurta călătoria spre sud băgară în rucsacuri tot ce puteau folosi. Cele mai multe din fructe fuseseră mâncate. Găsiră un topor mic şi o unealtă de săpat. Le luară pe amândouă.

Legară barca la mal înainte să ajungă căruța, dar rămaseră la adăpost. Era puțin trafic aici, unde drumul înainta până la marginea mlaştinii create de fluviu.

După ce sosi căruța, Stone merse să o cerceteze mai bine. O găsi plină de obiecte casnice, dar cea mai importantă era salteaua care avea să-i asigure lui Hog un transport mai liniştit.

O oră mai târziu, transferul de obiecte se termină. Cambodgienii îi învățară pe țărani şi pe soția lui cum să manevreze motorul şi cum să-l alimenteze. Stone îi dădu un AK-47 şi două încărcătoare de rezervă. Îi arătă cum se schimbă încărcătorul şi cum să pună siguranța. Apoi se îndepărtară de țărm şi se lăsară duşi de Mekong.

Unul dintre cambodgieni se interesă de drumuri şi află că exista o şosea principală la mai puțin de trei kilometri spre sud. Aveau să străbată pe ea mai bine de o sută cincizeci de kilometri prin inima Cambodgiei.

Transferul lui Hog fu destul de dificil. Patru oameni îl duseră pe brațe, dar masivul texan rezistă. Se întinse pe saltea şi zâmbi, dar îl copleşi durerea şi întoarse capul când lacrimile îi curseră pe obraji. Îl acoperiră cu două pături pe care le găsiseră în barcă, îşi atârnară rucsacurile în interiorul căruței şi porniră la drum. Stone îi lăsă înăuntru pe Hillburton şi Mary Eve. Erau locuri unde puteau să stea jos. Ceilalți merseră pe lângă bivolul care asculta comenzile cambodgianului mai mic de statură ce fusese cândva fermier.

Găsiră drumul, cotiră spre vest şi sperară că nu era folosit prea mult de armată. După ce străbătură şapte kilometri, traseră într-un desiş şi se odihniră.

— Cel mai mult o să călătorim noaptea. O să ne odihnim aici până după amurg, apoi plecăm din nou. Să doarmă toată lumea, măcar puțin. O să fac primul de pază.

După două ore, Loughlin veni şi îl schimbă. Stone găsi un loc departe de ceilalți, se aşeză lângă un arbore tek şi îşi dădu seama că pământul era aproape uscat. Sezonul cald venise cu adevărat în Cambodgia.

Rămase acolo, gândindu-se la situația gravă în care se aflau, când Mary Eve veni şi se aşeză lângă el.

— E mai rău. Nu ştiu de ce. Cred că e o infecție care evoluează rapid. Dumnezeu ştie dacă bandajele pe care le-am folosit erau sterile. Probabil că nenorocita de sulfamidă era expirată.

Inspiră adânc aerul.

— Îmi pare rău.

Vocea ei tremură în timp ce se aplecă spre el.

Îşi puse brațul în jurul ei şi o lăsă să plângă. Îi aşeză capul pe umărul lui în vreme ce ea continua să suspine. Într-o clipă îşi dădu seama că îi plăcea mirosul părului ei.

— Iartă-mă. Nu puteam să plâng acolo unde mă vedeau toți ceilalți. Ei se aşteaptă să-l salvez pe domnul Wiley. O să ne ia zece zile să ajungem la graniță. Unde sunt avioanele cu reacție când ai nevoie de ele? Omul ăsta nu poate să trăiască zece zile fără medicamente. Pur şi simplu, e imposibil.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— O să murim cu toții, nu-i aşa, Mark? N-avem cum să fim atât de norocoşi, încât să evităm toate patrulele. Nu e nevoie decât de una şi o să murim secerați de gloanțe, sau în tortură. Ştiu că nu sunt prea curajoasă. Mark, te sperii dacă te-aş ruga să mă săruți? N-au dorit prea mulți bărbați asta. Ți-aş fi foarte recunoscătoare.

Bărbatul îi şterse lacrimile de pe obraji şi o sărută pe buzele moi. Femeia oftă şi îi întoarse sărutul. Apoi, spre mirarea lui, deschise gura, dar imediat se retrase.

— Oh, Doamne.

Se uită la el.

— Mark, n-am fast căsătorită niciodată. N-am făcut dragoste niciodată. Ciudat, nu? Întotdeauna am fost o familie corectă, religioasă. Sexul era bine ferecat în spatele uşii dormitorului, şi numai după căsătorie. Mai bine îl lăsam pe băiatul acela drăguț să facă dragoste cu mine, atunci când tata lipsea de acasă. Poate că s-ar fi căsătorit cu mine.

Se uită din nou la el.

— Sărută-mă din nou.

Bărbatul o sărută din nou şi o auzi oftând, cu o expresie de uimire pe chip.

— Te-a... te-a excitat, Mark?

Îi luă mâna şi o duse la sânul ei. Se întinse ca să-l sărute, se lăsă pe spate şi îl trase peste ea. Stone se aşeză astfel încât să n-o strivească.

— Mark, va trebui să mă ajuți un pic. Dar am înțeles că nu-i prea greu. Îți cer această favoare.

Îşi descheie nasturii cămăşii şi îi puse mâna pe sânii calzi şi tari.

— Te rog, mângâie-mă.

Stone se uită la ea şi îi sărută buzele cu blândețe.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— În viața mea n-am fost mai sigură. Mi se pare c-a sosit timpul!

— Mary Eve, primul lucru pe care trebuie să-l faci ca să fii foarte sexy e să ieşi din pantalonii ăia.

Îi zâmbi şi o sărută.

Mary Eve Filmore chicoti încet. Se simțea din nou ca o adolescentă!

După ce îşi scoase pantalonii, îşi puse brațele în jurul lui şi lăsă ca unul dintre visele ei să devină realitate. Niciodată nu mai simțise asemenea senzații uimitoare şi minunate! Pentru ea era o lume cu totul nouă. Îşi dori ca fiecare senzație să nu

se mai termine niciodată, apoi se simți ridicată pe culmi amețitoare.

Mai târziu se îmbrăcară şi se întinseră unul lângă altul. Mary Eve se ridică în picioare.

— Cred c-ar fi mai bine să văd ce face domnul Wiley.

Plecară împreună şi, în drum spre căruță, se strecurară printre ceilalți oameni care dormeau. Mary Eve improvizase un fel de chingi, ca Hog să nu alunece de pe saltea. Rănitul le forțase şi, de sub bandajul dat la o parte, se vedea sânge roşu închis.

Mary Eve îndepărtă bandajul, opri noua hemoragie şi se uită la rană. Se încruntă în timp ce o studie la lumina slabă.

— S-a infectat deja, iar temperatura e mai mare. Vezi punctul ăla purpuriu? Poate fi începutul cangrenei. În căldura asta ar putea evolua în câteva ore. Sper să nu fie ceea ce pare a fi.

Stone o lăsă să termine, ieşi afară şi trezi restul echipei. Oamenii mormăiră, dar se ridicară şi în curând erau gata de plecare. Fiecare dintre ei ducea o armă cu patru încărcătoare de rezervă şi era gata de luptă în orice clipă. Hillburton parcă era mai vioi. Întrebă care erau ordinele în legătură cu el, ridică din umeri şi urcă în căruță. Era, totuşi, un progres.

Stone privi fiecare om în parte. Loughlin era atent, vigilent, ochii săi scrutând întunericul, gata de atac în orice clipă. Cei doi cambodgieni erau puternici şi ageri. Îi entuziasmase faptul că se aflau pe un teritoriu aproape familiar. Erau duri, gata de luptă, mulțumiți de mica avere pe care o dobândiseră.

Patterson începuse să obosească. După aproximativ o oră de poticneli, fostul prizonier de război urcă în căruță. Bivolul nici măcar nu observă diferența. Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Hillburton să mai meargă pe jos o vreme. Cine ştie, poate că-şi mai revenea!

Stone îşi dădu seama că avea patru oameni gata de luptă, inclusiv el. Trebuia să se mulțumească cu atât. Îşi dori să ştie ce se afla mai departe, pe drum. Pusese acum la bătaie ultimele rezerve. Erau uşor de găsit şi nu aveau în față nici un cercetaş. Îl chemă pe unul dintre cambodgieni şi îi făcu semn să stea la trei sute de metri în față. În cele din urmă, merseră până în locul unde dorea ca acesta să rămână şi micul asiatic înțelese. Zâmbi şi aprobă dând din cap.

— Dacă auzi bang-bang, pericol, vino să ne spui! zise Stone.

Speră ca omul să fi înțeles. Se uitase după Mary Eve când trecuseră pe lângă căruță, dar femeia părea adormită, chircită în spatele saltelei. Merita şi ea ceva odihnă.

Mark se întoarse la oamenii săi. Avea doi prizonieri de război şi ar fi fost în stare de orice ca să fie sigur că iese cu ei din Cambodgia. Chiar dacă asta însemna moartea lui.

Numai pentru o clipă, gândul întunecat îi explodă în minte: de data asta existau şanse destul de mari ca misiunea aceasta să-l ucidă, pe el şi pe restul echipei.

CAPITOLUL XVII

Continuară să meargă pe drumul care avea abia trei metri lăţime. Multe porţiuni erau încă mlăştinoase din cauza pâraielor care se scurseseră de-a lungul sezonului umed. Nu se făcuse nici un efort pentru repararea drumului.

Echipa continuă să meargă.

Un elicopter, avea nevoie ca de aer de un nenorocit de elicopter! Nici măcar baza vietnameză de lângă fluviu nu avea un elicopter. Vietnamezii deţineau puţine astfel de aparate. Capturaseră multe de la americani la sfârşitul războiului, dar asta se întâmplase acum unsprezece ani.

Auzi pe cineva venind spre el în întuneric. Ridică mâna şi cambodgianul opri bivolul.

Cercetaşul se opri lângă Stone şi spuse ceva. Conducătorul echipei îl înşfăcă şi alergă la căruţă.

— Tradu! zise el.

Mary Eve ascultă câteva clipe.

— Vin trupe pe drum, zise ea. Sunt mulţi! Trebuie să părăsim drumul.

Deja căruţa se îndrepta spre junglă, trecând peste un curs mic de apă. Bivolul duse căruţa la douăzeci de metri în spatele perdelei de tufişuri, liane şi copaci.

Oamenii se ghemuiră după căruţă şi aşteptară. Piedicile armelor erau trase.

Stone îi auzi înainte să-i vadă. Soldaţii vorbeau, iar echipamentul zăngănea. Nu era o patrulă pregătită de luptă şi nici una de intervenţie.

Văzu ofițerul obosit care îi conducea. Se împiedică o dată, dar continua să meargă. Probabil se gândea la popota din tabăra situată pe malul celălalt. Avea să staționeze pe această parte a Mekongului. Vietnamezii mărşăluiau într-o formație alcătuită din patru coloane de câte cincisprezece oameni.

Hog gemu puternic din pricina unei dureri bruşte, dar, câteva clipe mai târziu, mâna lui Mary Eve înăbuşi sunetul. Locotenentul din capul coloanei se întoarse spre căruță, apoi clătină din cap, dezgustat, şi se grăbi să înainteze.

Aşteptară un sfert de oră după ce trecură trupele, apoi Stone ieşi în drum ca să se asigure că soldații vietnamezi îşi continuaseră marşul. Aceştia mărşăluiseră mai departe, vorbind şi râzând, aşa cum fac soldații din lumea întreagă.

Zece minute mai târziu, grupul lui Stone întoarse căruța şi îşi reluă drumul.

— N-o să fie mereu la fel de simplu să ne ascundem repede în tufişuri atunci când trec soldații, nu? întrebă Loughlin.

— Să sperăm că vom avea totdeauna răgazul necesar.

Stone se gândise la asta de sute de ori. Dacă lui Sen nu îi creşteau aripi ca să zboare până la Bangkok, nu putea să-i ajute. Cel puțin, îi dădea raportul lui An Khom. Cele cinci zile estimate de ea puteau foarte bine să devină opt sau zece. Mark nu era sigur nici măcar dacă ieşise din Mekong vie. Poate că şi în acel moment încerca să iasă la mal.

Unitatea care trecuse pe lângă ei ar fi putut fi alertată prin radio de vietnamezi. Sigur că aveau aparate de comunicație dotate cu tot ce era disponibil pe piață la prețuri rezonabile.

Stone îl sili pe Patterson să se urce în căruță.

— Haide, sergent, mă descurc la fel de bine ca şi tine. Vreau să fiu de față în caz că dăm peste nenorociți din ăştia micuți. Încă le mai sunt dator cu ceva gloanțe.

— Dacă suntem atacați, fii convins că o să vreau să te văd cu un AK în mână! Dar acum ai nevoie de odihnă. Am

suficienți bolnavi, nu mai vreau încă unul. Mişcă-ți fundul în căruță!

Patterson ridică din umeri.

— Şi stai departe de Mary Eve. Poți s-o consideri teritoriu interzis.

Phil izbucni în râs.

— Aş putea s-o mai relaxez eu puțin. Pare încordată.

Merseră mai departe pas cu pas. „Câți paşi or fi în trei sute treizeci de kilometri?" se întrebă Stone.

Ajunse lângă omul din față şi discută cu el. Era linişte. Se întoarse să vadă ce face Hog Wiley.

Masivul texan era treaz şi nu se plângea Stone îi atinse fruntea care lucea de transpirație. Temperatura era ridicată.

— Te-ai aranjat, amice. Te-ai ales cu transport gratuit, zise Mark.

— Te-am fentat, replică Hog, dar cu o forță mult mai mică decât de obicei.

— Rezistă, prietene, mergem ca fulgerul.

Stone îl bătu pe umăr şi se întoarse pe drum. Mary Eve mergea pe lângă el.

— Are cel puțin patruzeci de grade. Nu pot s-o fac să scadă decât dacă-l bag undeva într-o apă. Şi nu putem să ne oprim să facem asta. Mark, sunt din ce în ce mai îngrijorată!

— Înainte să răsară soarele, o să găsim un loc ferit la marginea drumului, ca să îl îngrijeşti bine. Ți-ar fi de folos dacă am opri într-un sat?

— Nu. Toate cadrele medicale au fost luate ori de o armată, ori de alta, ca să îngrijească soldații. În sate, pur şi simplu, nu mai există asistență medicală.

Stone simți o tristețe adâncă, dureroasă. Prietenul său de-o viață avea puține şanse să supraviețuiască. Îşi aminti de Lon, cambodgianul pe care îl lăsaseră în urmă cu un pistol automat de calibrul 45. Poate că el fusese cel mai realist. Ştia că nu are nici o şansă şi luase cea mai corectă hotărâre.

Dacă lucrurile se înrăutăţeau, Stone era hotărât să-i sugereze lui Hog aceeaşi soluţie. Era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Niciodată nu i-ar fi spus lui Mary Eve. Ea nu putea înţelege ce simte un luptător. Nu putea să-i spună decât în ultimul moment, rugându-l pe Loughlin să o ia de la locul scenei şi să o ducă departe.

După ce se împăcă cu gândul acestei soluţii dureroase, Stone îl prinse din urmă pe cel ce mergea în faţă. La nici o sută de metri, îl văzu pe cambodgian întins pe drum. Căzuse înainte într-o poziţie ciudată şi, în timp ce Mark se uita la el, acesta rămânea nemişcat. Stone ridică arma şi trase o rafală în vegetaţia din apropierea drumului, apoi alergă şi se aruncă în desişul din partea opusă.

Focuri de armă răspunseră din ambele părţi ale drumului şi din faţa cambodgianului mort. Era o ambuscadă!

Auzi un ţipăt dinspre căruţă. Stone scoase ambele grenade din rucsac, trase cuiul uneia şi o aruncă atât de tare, încât proiectilul se lovi de pământ şi ricoşă în desiş. Se auzi o explozie puternică. Se ascunse mai bine şi aşteptă.

Era o patrulă de ambuscadă! Detaşamentul fusese lăsat în urmă şi aştepta pe oricine venea pe drum. Era cea mai proastă situaţie în care s-ar fi putut afla.

Din păduricea din faţă puştile continuară să tragă. Cele mai multe dintre gloanţe se îndreptau în josul drumului. Stone speră ca ai lui să fi scos căruţa de pe drum cât mai repede posibil.

Auzi ceva mişcându-se în spatele lui.

— Terrance?

Loughlin se apropie mai mult de el şi îi făcu cu mâna.

— Un cambodgian e la pământ. L-au omorât pe tăcute, probabil cu un cuţit. L-au lăsat ca momeală. Avem o mică problemă.

— Mai ai încă puşca cu două ţevi? întrebă Loughlin.

Un AK-47 deschise focul în lungul drumului, scuipând gloanțe în pozițiile inamicului din fața lor.

— Patterson, treizeci de metri mai înainte!

Focul continuă.

Stone scoase de la spate puşca SPAS-12. O cărase atât de mult timp, încât i se părea că face parte din el. Începu să înainteze prin mlaştina junglei. Loughlin era chiar lângă el. Englezul aruncă o grenadă şi explozia fu însoțită de câteva țipete de durere.

O altă grenadă explodă în partea în care fuseseră membrii patrulei. Nu exista nici un motiv pentru care vietnamezii să se fi mişcat din loc. Grenada aruncată de Patterson lovise pe mulți dintre ei.

Stone se târî încă zece metri. Loughlin rămase la marginea drumului ca să asigure o altă bază de atac. Acum trase o rafală în pozițiile inamice de pe partea drumului unde se afla Stone.

După ce zgomotul focurilor se stinse, Mark auzi în fața lui vocile unor vietnamezi. Se ridică şi trase două rafale direct în junglă, unde se auziseră sunetele.

Se auzi un țipăt care se stinse într-un geamăt agonizant al morții.

De îndată ce trase, Stone se aruncă la pământ şi se rostogoli spre drum. O întreagă rafală se îndreptă exact în locul în care fusese el mai devreme. Avea suficient spațiu înaintea lui să tragă încă trei cartuşe de vânătoare în locul în care focurile de armă continuau.

Armele inamice tăcură. Stone auzi mişcări. Pentru urechea lui antrenată, asta însemna organizarea rapidă a unei apărări.

Patterson stătea întins pe pământul umed al junglei şi se gândea la şarpele Doi-Paşi asiatic. Nu, nu le plăcea să iasă noaptea. Îşi croi drum cu coatele încă trei metri, până ce

ajunse lângă un arbore tek mare. Se opri acolo, trase cuiul unei grenade şi-o aruncă dincolo de cambodgianul mort.

Grenada explodă în întuneric, apoi totul se linişti. Patterson se ridică în picioare şi înaintă după ce ultima schijă trecu vâjâind pe lângă el. Ştia că se afla cam la şapte metri de locul din care trăgeau vietnamezii.

Trase adânc aer în piept şi îşi dădu seama că nu mai este capabil să participe eficient la o astfel de luptă.

Acum urechile deveniseră cea mai importantă parte a corpului său. Se strădui să audă fiecare mişcare. Încetişor, continua să se târască mai departe. Trecu peste o baltă adâncă de cincisprezece centimetri, sări peste o rădăcină ieşită din pământ şi se strecură pe sub o mulţime de crengi de bambus.

Ochii săi se adaptaseră. După *flash*-ul exploziei, aceştia se dilataseră până când putură distinge formele copacilor la trei metri distanţă.

Ridică puşca AK-47 şi înlemni. La trei metri în faţa lui, un soldat stătea pe pământ, sprijinit de un copac. Cămaşa îi era deschisă, iar pe piept i se vedeau dâre de sânge roşu închis. Rănitul scoase un geamăt printre dinţii încleştaţi.

Degetul lui Patterson se încordă pe trăgaci. Mai mulţi. Trebuia să fie mai mulţi nenorociţi! Se uită cu atenţie în desiş. La dreapta, la stânga, sus şi jos.

Şi îi văzu. Încă doi vietnamezi stăteau ascunşi în spatele unor rădăcini şi copaci stufoşi. Doi vietnamezi vii, periculoşi, cu puşti. Căută din nou. Pentru încă două minute cercetă zona. Acum putea să vadă soldaţii în picioare. Aceştia şopteau şi se uitau în josul drumului. Din când în când, aruncau o privire omului de lângă copac, dar acesta nu părea să-i observe.

Patterson văzu tresele de pe mâneci. Caporalul lor era scos din luptă şi soldaţii nu ştiau ce să facă cu el.

Arma sa AK-47 era pregătită. Unul dintre ei ridică arma şi trase de patru ori în josul drumului. Se auzi un foc de răspuns, apoi totul se linişti.

Patterson se asigură că nu exista riscul să fie împuşcat de propriii săi camarazi şi apăsă pe trăgaci până ce încărcătorul se goli pe jumătate. Întoarse arma spre dreapta şi trase trei gloanțe în soldatul rănit. Vietnamezul rămase pironit de copac. Oftă şi mâna lui dreaptă căzu la pământ. Patterson văzu ce ținuse omul în ea: o grenadă cu cuiul tras. Grenada de fabricație americană se rostogoli spre Patterson. Se aruncă în spatele unui arbore tek, fără să țină seama de focurile trase din drum.

Grenada explodă şi Patterson țipă când simți şocul. Imediat ştiu că nu era rănit, dar capul şi urechile îi țiuiră ca un cuib de viespi. Niciodată nu fusese atât de aproape de o grenadă care explodează.

Îşi duse mâinile la urechi câteva clipe, apoi porni către câmpul de luptă din fața lui. Cei trei vietnamezi erau la pământ. Alții nu se mai vedeau prin preajmă.

— Stone, strigă Patterson, partea asta a drumului pare liberă. Tocmai am căsăpit trei dintre ei.

Mark ridică sprâncenele, întrebându-se cum mama dracului ajunsese Patterson până acolo.

— Menține-te pe poziție şi ai grijă de tine! strigă el. Trebuie să curățăm partea asta.

Îi făcu semn lui Loughlin să înainteze. Se târâră, se strecurară şi se rostogoliră peste rădăcini şi peste liane căzute, ca să-şi croiască drum mai departe.

Douăzeci de metri mai în față, găsiră rămăşițele patrulei vietnameze. O grenadă doborâse trei dintre ei. Alicele puştii cu două țevi ciuruiseră alți doi, iar focul armei lui Loughlin îl omorâse pe ultimul, făcându-i o gaură în frunte.

— Se pare că i-am terminat, zise Stone, ridicând vocea ca să-l poată auzi şi Patterson.

— Eu am terminat trei aici, zise Patterson.

— Deci, în total, nouă. Cred că sunt toți. Hai să vedem ce face restul echipei.

— Muniție? strigă Patterson.

— Mda, luați toate încărcătoarele pline. Se pare c-o să avem nevoie de ele.

Două minute mai târziu, se adunară cu toții la căruţă. Îi povesti totul cambodgianului despre prietenul său. Acesta alergă până la fața locului, ridică leşul şi îl duse în junglă. Cinci minute mai târziu, se întorcea singur.

— Modul lor specific de înmormântare, explică Mary Eve. Marea majoritate a cambodgienilor sunt budişti. Ei au o viziune diferită asupra morții.

Loughlin se uita la bietul animal în vreme ce se chinuia să aducă din nou căruța pe drum.

— Prietenul nostru se pare că a căpătat un glonț, dar nu arată că l-ar durea în vreun fel. La naiba, dar e un mare mâncău! M-ar aduce în sapă de lemn dacă ar trebui să-i cumpăr mâncarea.

— Mai e cineva rănit pe aici? întrebă Stone.

— Ni s-au cam rărit rândurile, zise Hillburton, apărând de după căruţă.

Avea un AK-47 şi şase încărcătoare.

— Îmi pare rău c-am fost plecat cu pluta atât de mult timp. Acum sunt gata să fac tot ceea ce pot. Pe vremuri, eram un puşcaş destul de bun.

— Bine-ai venit înapoi, Hillburton! zise Patterson.

Îl cuprinse pe omul mai mic decât el într-o îmbrățişare de urs. În acel moment Stone văzu că Patterson are pe umăr trei puşti AK-47.

— Vrei să deschizi un magazin de arme când te întorci acasă? întrebă Stone.

— La dracu', nu! Mai întâi, s-ar putea să am nevoie de ele în cazul în care se blochează vreuna, nu? Apoi, oricând aş putea să folosesc o rezervă în cazul în care una se încinge mai rău. Şi vreau să am un suvenir din călătoaria asta!

— Hai să ne mişcăm, mormăi Stone. Acuşica se-ntunecă. Şi nici nu ştim ce se află în faţă.

Loughlin o luă înainte, vrând să fie cercetaş, dar Mark îl chemă înapoi.

— Recunoaşterea e sarcina mea acum. Celălalt cercetaş a murit din cauza mea, deci eu trebuie să preiau sarcina. Loughlin, tu urmezi la comandă. Du-i pe oamenii ăştia în Thailanda chiar dacă trebuie să mori pentru asta!

Stone se întoarse şi se îndepărtă în întuneric. Dorea să stea la trei sute de metri în faţa lor. Era singura asigurare care mai rămăsese echipei sale.

CAPITOLUL XVIII

Patterson era cel care conducea acum bivolul. Animalul nu era obişnuit să meargă pe întuneric şi vroia să se întindă pe pământ ca să se culce. Însă Phil se pricepea să-l facă să înainteze şi caravana continua să meargă pe drumul îngust din junglă.

Mary Eve stătu o jumătate de oră să-l supravegheze pe Hog. Îi puse o compresă nouă pe frunte şi trebui să o țină cu mâna la locul ei pentru că texanul o dădea la o parte. Era încă legat de saltea.

Acum nu mai dormea, ci era inconştient. Femeia nu era sigură de motivul pentru care leşinase. Poate pentru că era mai bolnav decât credea ea. La flacăra chibritului văzu că petele de cangrenă se întinseseră în timpul nopții. Febra crescuse la patruzeci şi unu de grade. Tânăra se încruntă. Nu ştia dacă exista vreun leac al localnicilor sau vreo iarbă care să scadă temperatura.

Avea de gând să-l întrebe pe cambodgian. Poate că ştia el vreun leac pentru febră. Cât despre infecție, numai Dumnezeu mai putea să salveze ceva. Ea făcuse tot ce îi stătuse în putință. Acum trebuia să aştepte, să încerce să-i facă locul cât mai confortabil.

Se dădu jos din căruță şi merse o vreme, gândindu-se la lucruri sfinte, fredonând un cântecel, orice îi putea distrage atenția de la suferința lui Hog.

Doug Hillburton mărşăluia lângă Patterson.

— Cât timp am stat dus cu sorcova?

— Câteva zile. Nu ne-ai fost de nici un folos în luptă şi au fost destul de multe. Îmi pare bine că ți-ai revenit. Avem nevoie de tine.

— Hei, Patterson, o să reuşim?

Bărbatul înalt izbucni în râs.

— M-ai întrebat acelaşi lucru după ce am aflat că avionul nostru n-o să se mai întoarcă la bază şi, din nou, înainte să sărim. La dracu', da, o să reuşim! N-aş mai fi plecat cu ei dacă ştiam c-o să sfârşesc în altă închisoare.

— Mda, ştiu. N-o să mă-ntorc. Am împrumutat arma asta 357 de la tipul rănit. Înțelegi ce vreau să spun? Dacă ne prind sau ne încolțesc şi vor să ne ducă într-o altă închisoare, îmi zbor capul de pe umeri!

— Şi eu m-am gândit la asta, omule. Am pierdut câțiva luptători. Hei, o mai ții minte pe cambodgianca aia? Ce mai luptătoare era! Mânuia bine AK-ul!

— Zici că vroia să traverseze Mekongul înot? Păi, are un kilometru lățime!

Hillburton se încruntă, neîncrezător.

— Da, a încercat, şi pun pariu c-a reuşit. Hei, de îndată ce ajungem într-o unitate americană, o să fim plătiți pentru treişpe ani! Stone zice că obişnuiesc să avanseze în grad prizonierii de război de câteva ori. S-ar putea să căpătăm mai mult de o sută de mii de dolari!

— Nu se poate!

— Ba se poate! Să zicem că iei zece mii pe an. Treişpe ani înseamnă o sută treizeci de mii de verzişori!

Doug Hillburton începu să râdă. Se înrolase în Atlanta când avea paisprezece ani. Folosise certificatul de naştere al fratelui său. Bătrânul lui nu avusese niciodată mai mult de douăzeci de dolari în buzunar şi era a doua generație care trăia din ajutoare sociale. Ce avea să mai spună când Doug cel mic se întorcea acasă cu peste o sută de mii? Hillburton strânse

mai bine arma. Nimeni nu putea să-l împiedice să treacă din Cambodgia în Thailanda şi să-şi ceară banii! Acum chiar că avea un motiv pentru care să vrea să-şi salveze pielea!

Ultimul cambodgian rămas cu ei mergea pe lângă bivol. Ținea arma CAR-15 pe umăr, dar putea s-o dea jos într-o clipă. Era un luptător experimentat şi trecuse prin foarte multe încercări. Avea să mai treacă cu bine şi prin asta. Americanii erau în responsabilitatea lui şi trebuia să-i protejeze.

Loughlin mergea la o sută de metri în fața căruței, ca un om de legătură în cazul în care se întâmpla ceva rău. Putea să alerge ca să ajute în ambele direcții. Auzise ceea ce spusese Mary Eve despre Hog. Încă nu-l considera scos din luptă pe masivul texan, dar acesta arăta foarte rău. În acest moment căruța le încetinea mersul, îi obliga să meargă pe drumuri principale unde vietnamezii puteau să-i găsească mai uşor.

Nici nu se gândea la abandonarea lui Hog. Numai că îngreuna foarte mult lucrurile. Dacă texanul reuşea să reziste, atunci trebuia să-şi reevalueze pozițiile, şansele şi tacticile prin care să străbată restul drumului până la Aranyaprathet, în Thailanda.

Ursul ăla tâmpit trebuia să reziste! Nu accepta nici o altă alternativă. Loughlin nici măcar nu se gândea la altă soluție.

O pasăre țipă în întuneric şi englezul se uită în acea direcție, surprins. Era prima pasăre pe care o auzise toată seara.

Stone auzi şi el țipătul. Niciodată nu mai auzise genul ăsta de sunet în junglă. Se opri. O pasăre mare zbură pe deasupra lui şi apoi se îndepărtă. Mark se linişti. Fusese cu adevărat o pasăre. Data viitoare avea să recunoască sunetul.

O oră mai târziu, zorii zilei începură să atingă mantia junglei. Lumina apăru încet, de parcă ar fi cercetat nişte poziții inamice.

Stone se uită după un loc de popas. Găsi un curs mic de apă ce traversa drumul şi se pierdea într-un tunel întunecat, la

dreapta. Îl cercetă şi descoperi că putea să tragă căruța în lungul lui până într-o porțiune suficient de ferită. Era cel mai bun loc pe care îl văzuse de un kilometru încoace.

Aşteptă acolo, îl opri pe Loughlin şi îi spuse planul, iar acesta fu de acord. Bivolul se opri înainte să intre în apă, dar îl convinseră cu un şut în spate şi astfel ascunseră bine căruța. În apropiere, găsiră un teren acoperit cu iarbă verde, locul ideal pentru odihnă.

Străbătuseră câmpia întinsă a Mekongului şi ajunseseră la munții din apropierea graniței. Existau munți şi câteva dealuri mici, apărute după secole de eroziune. Se odihneau acum pe o porțiune care nu avea mai mult de cincisprezece metri diametru.

Stone se apropie de Wiley. Starea acestuia nu se schimbase. Când se lumină de ziuă, se uitară la rana lui. Mary Eve ridică o parte din compresă. Gemu când văzu carnea învinețită din jurul rănii.

— Oh, Dumnezeule, nu! se plânse ea. Se răspândeşte atât de repede! O să-l mănânce de viu!

— Ce temperatură are?

Femeia puse dosul palmei pe fruntea lui Hog, dar şi-o retrase repede.

— Mult prea mare. Cel puțin patruzeci şi unu de grade. Pur şi simplu, arde. Asta poate să-l omoare mai repede decât orice altceva. Infecția o să-l doboare în patru zile. Cangrena, încă o săptămână, dar nenorocita de febră…

— Nu există ceva…

— Nu! strigă ea. Absolut nimic. M-am gândit la asta toată noaptea! Şi pe mine mă omoară. Se presupune că eu salvez vieți. Acum trebuie să stau şi să văd cum moare domnul Wiley.

Femeia îşi întinse brațele şi Stone o strânse la piept câteva clipe.

— Nu-i corect! El a încercat să ne salveze şi acum e pe moarte.

— Am analizat toate posibilitățile, zise Stone. Să fur un tanc, un camion, un jeep. Numai că n-am văzut nici unul de când am părăsit tabăra vietnameză. Ar fi ideal să furăm un elicopter, dar nici așa ceva nu prea găsești… Îmi pare rău, n-am vrut să te încarc cu problemele mele.

Coborâră din căruță și stătură afară, în lumina palidă a dimineții.

— Crezi c-o să-și mai recapete cunoștința vreodată?

Femeia clătină din cap.

— Nu pentru mult timp și numai pe perioade scurte. Febra atacă creierul și, deci, începe să afecteze funcțiile vitale.

O bătu pe umăr.

— Acum trebuie să ne gândim la noi. Dormi puțin. Alege un copac frumos și ghemuiește-te lângă el.

— Eu… vreu să fiu undeva… lângă tine. Te deranjează?

— De îndată ce-mi termin treaba. Alege tu un loc. O să te găsesc.

Îi sărută ușor buzele și se întoarse spre locul unde stăteau Loughlin cu ceilalți trei oameni.

Cambodgianul spuse ceva repede, apoi se încruntă.

— Pază, zise el în engleză.

Își luă arma CAR-15 și se duse până la cel mai înalt punct al dealului. Se așeză lângă un copac și se uită la drumul ascuns de desișul junglei.

— Asta am stabilit-o, zise Stone. Odihniți-vă și voi. Aveți nevoie. Se pare că jungla se deschide într-o deltă acoperită cu câmpuri de orez. O să trebuiască să trecem peste ea și o să fim foarte vulnerabili. Urmează să fac de pază, apoi Loughlin. S-ar putea să nu mai avem când să dormim. Mai bine s-o faceți acum.

Se întoarse în locul în care o lăsase pe Mary Eve. O găsi lângă un copac, la zece metri în spatele căruței.

— Ar putea să mă cheme Wiley, explică ea.

Se așeză lângă ea. Femeia își puse capul pe umărul lui.

— Nu mă întărâta, Mark, altfel nu mai dorm nici un pic. Doar stai lângă mine şi o să fiu fericită. Şi tu ai nevoie de somn. Şi-ai mai avea nevoie de un control medical, soldat.

— Am dormit două ore noaptea tre... nu, acum două nopţi. Mi se pare suficient.

Îşi închise ochii o clipă. Nu, nu putea să adoarmă şi să rateze serviciul de pază.

Clănţănitul unui CAR-15 îl trezi şi o luă la fugă către locul în care îl lăsase pe cambodgian. Acesta stătea întins lângă un copac. Arătă spre dreapta şi Stone văzu trei vietnamezi alergând de la un copac la altul. Cambodgianul se întoarse, arătă spre alte locuri şi clătină din cap. Aceştia erau singurii atacatori pe care putuse să-i vadă.

Cu coada ochiului, Stone văzu o mişcare spre stânga. Hillburton se apropia cu îndemânare de patrulă. Avea o puşcă şi două grenade. Se opri în spatele unui copac şi scoase cuiul unei grenade. Când unul dintre atacatori ieşi în câmp deschis şi se aruncă în spatele unei buturugi mari, Hillburton aruncă proiectilul exact în spatele copacului căzut şi îl transformă pe vietnamez în hrană pentru tigri.

Ceilalţi doi vietnamezi se întoarseră spre Hillburton. Stone se întinse la pământ şi trase o rafală înspre cei doi, care se întoarseră şi căutară o ascunzătoare mai bună împotriva noii primejdii.

Fostul prizonier de război aşteptă şi, când primul vietnamez mişcă, Hillburton îl omorî cu o rafală scurtă. Loughlin se apropie mai mult de atacatori şi aruncă o grenadă. Vietnamezul se ridică să fugă. Hillburton îl lichidă cu un singur glonţ în cap.

Pentru o clipă, jungla rămase tăcută. Cambodgianul începu să vorbească atât de repede, încât Stone nu pricepu nici o iotă. Alergară spre locul unde se ghemuise Mary Eve.

Sora misionară ascultă câteva clipe.

— Spune că cei trei formează o patrulă de cercetaşi. O unitate mare de aproape două sute de oameni părăseşte acum câmpul de orez şi merge repede în această direcție, drept răspuns la contactul stabilit de patrulă. N-a spus cum de ştie că sunt atât de mulți soldați acolo.

— A-ntâia! Ce mama dracului facem acu'?

— Să comand un miracol?

— Da. Să-i împartă pe vietnamezi în două, iar noi să trecem prin mijlocul lor ca Moise, dar pe uscat, zise Stone.

Fluieră şi îi adună în jurul lui pe oamenii răspândiți în junglă. Le spuse de forța armată care se apropia.

— Am putea să săpăm un adăpost, dar nu mai avem timp. Am putea să ridicăm baricade, dar n-or să reziste atacului a două sute de oameni. Are cineva vreo idee?

Hillburton vorbi primul.

— Ar trebui să ne răspândim, fiecare în altă direcție. N-au cum să pună mâna pe toți. Dar ştiu că avem un om rănit şi sub nici o formă n-o să-l părăsim.

Scuipă pe pământ.

— La naiba! Oricum, nu eram în stare să gospodăresc o sută de mii de dolari! Ce facem, ne pitim după copacii ăştia?

Loughlin începu să adune încărcătoare în jurul armei AK-47 pe care o folosea acum. Terminase muniția pentru CAR-15. Dacă lupta nu dura prea mult, vietnamezii aveau să furnizeze arme şi muniție.

Mary Eve luă o armă, se apropie de Stone şi îl atinse pe braț.

— Nu mi-ai arătat niciodată cum să folosesc una ca asta. Ştiam cum să trag cu o armă BB. E acelaşi lucru?

Îi spuse că era la fel. Îi arătă apoi cum să scoată un încărcător terminat şi să bage altul. Apoi încercă şi ea. Domnişoara învăța repede.

— Nu uita să armezi când bagi un încărcător nou, zise el şi o sărută pe obraz. Ştii că nu-i nevoie să faci asta.

— Da, ştiu. Dar am aflat lucruri noi despre viaţă. Acum sunt dispusă să lupt pentru ea. Unde vrei să stau? Nu te uita aşa mirat. Acum am o nouă cauză.

O aşeză în spatele celui mai mare copac.

Hillburton îi dădu arma 357 lui Stone, care îl privi surprins.

— Mă gândeam că, dacă suntem înfrânţi, domnul Wiley o să aibă nevoie de ăsta.

Loughlin îi puse pe ceilalţi la locul lor, în timp ce Mark se apropie de căruţă. Wiley se ridicase în cot şi durerea i se citea pe faţă.

— Aud cumva focuri de armă? Ce dracu' se-ntâmplă acolo afară?

Clipi şi îşi dădu drumul pe saltea. Încă mai era conştient. Privirea îi era ciudată, sălbatică.

— Avem necazuri mari. Două sute de vietnamezi sunt gata să ne pună la zid. Ai nevoie de ăsta?

Întinse pistolul.

— Păi, te cred! N-am de gând să fiu prizonier. Te rog să-i tragi piedica şi fii sigur că n-o să fie nevoie să apăs de două ori pe trăgaci.

— Înţeles.

Stone potrivi pistolul, îl armă şi îl dădu lui Hog.

— Ai grijă, amice. Am o treabă de făcut.

Mark îl atinse pe texanul de pe saltea, îi dădu părul la o parte din ochi şi coborî din căruţă. Îşi şterse lacrimile şi se uită la soldaţii săi. Erau şase, inclusiv el şi o infirmieră care nu trăsese niciodată un foc în luptă. Nu erau prea mulţi, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Venise timpul să înceapă distracţia.

Se aruncă la pământ în momentul în care o rafală zbură pe deasupra capului. Alergă către camarazii săi şi se ascunse în spatele unui copac. Mica sa forţă era pe poziţie şi aştepta comanda.

În față văzu un grup de nouă sau zece oameni care înainta spre ei, ca să cercezete cât de mare era forța inamică. Probabil credeau că se aflau în fața unei rezistențe a khmerilor roşii. Din acest motiv înaintau cu atâta grijă. Mai întâi, o patrulă de trei oameni plecase în cercetare şi fusese lichidată. Dacă un grup de zece soldați era şi el anihilat, compania vietnameză avea să atace cu mare atenție. Nu era o tactică prea inspirată, dar era foarte eficientă. Cea mai bună tactică în luptă e aceea care funcționează.

— Trageți când sunteți gata, zise Stone.

Cinci arme se ridicară. Văzu expresia de uimire de pe chipul lui Mary Eve când reculul îi lovi umărul. Se cutremură şi se uită după o țintă.

Stone trase un glonț în ochiul stâng al unui vietnamez rătăcit de unitatea sa.

CAPITOLUL XIX

Mary Eve ținti cu arma CAR-15 așa cum făcea cu pistolul BB al fratelui ei. O uniformă verde îi apăru în față și apăsă pe trăgaci. Reculul o făcu să sară puțin înapoi, apoi se uită în jos. Omul în care trăsese zăcea la trei metri distanță, cu pieptul plin de sânge

Femeia întoarse capul, inspiră adânc, se cutremură și puse mâna la ochi. Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Deschise ochii și se uită din nou. Trase din nou în tot ce mișca, numai câte un glonț, în zona în care se aflau inamicii.

Două grenade zburară peste panta mică și un om se ridică chiar înainte să explodeze. Fu aruncat la pământ de rafalele celor doi prizonieri de război. Grenadele explodară și, de jos, nu se mai trase nici un foc de armă. Un soldat se ridică, se ascunse în spatele unui copac, își croi drum prin ploaia de gloanțe și printre copaci și se afundă în junglă.

— Cam atât cu grupul de cercetare, zise Stone pe un ton mohorât. Supraviețuitorul se întoarce și acum or să trimită cel puțin o companie cu mitraliere și aruncătoare de grenade. Dacă știu să lupte, atunci or să ne atace din două părți.

— Hai să ne odihnim până se-ntorc, zise Loughlin. E cineva rănit?

Nu răspunse nimeni.

Mary Eve se ridică și Stone arătă spre ea. Cămașa ei verde era ruptă și se vedea o dâră de sânge. Femeia o ridică și descoperi o rană lângă sânul stâng.

— E numai o zgârietură, zise ea. Nu-i nimic, nu-i aşa? Într-o oră nici n-o să se mai cunoască.

Stone aprobă, dând din cap.

— Probabil.

— Am omorât un om, zise ea încet. Am țintit spre el, a căzut şi nu s-a mai mişcat.

— Trei dintre noi am fi putut păți la fel, mormăi Mark.

— Nu, ăsta a fost al meu şi numai al meu. Aproape c-am vomitat, dar mi-am amintit de Jennifer, de fratele meu şi de Beverly... şi mi-a părut bine că l-am omorât. Apoi am continuat să trag în ei. Cred că am nimerit chiar unul mort.

— Hai să vedem ce face Wiley, zise Stone.

Alergară spre căruța aflată de cealaltă parte a dealului. Wiley avea pistolul țintit spre ieşire.

— Nu trage, sunt eu, zise Mark, repede.

Wiley coborî pistolul.

— O patrulă de trei oameni, apoi un grup de zece, raportă Stone. Unul a scăpat. Curând or să vină mai mulți. Ce mai faci?

— Mai bine. Acum pot să stau treaz. Nu mă mai doare atât de rău. Dar e al dracului de cald aici.

Mary Eve puse mâna pe fruntea lui, apoi pregăti o compresă cu apă rece. Texanul o privi.

— Mulțumesc. Eşti cumva un înger sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta, zise ea şi îl sărută pe obrazul tras.

— Al dracului de frumos înger, zise Hog.

Se întinse din nou, cu pistolul greu în mână.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la treabă, zise Stone. Aşteaptă-ne, o să revenim să te vedem.

Alergară din nou la deal. Loughlin raportă că totul era liniştit.

Mark şi Mary Eve se aşezară unul lângă altul în spatele unui arbore de betel. Mâna ei o căută pe a lui şi o strânse.

— După ce se termină toate astea... vreau s-o facem în pat, fără bocanci.

Vocea ei deveni o şoaptă. Stone zâmbi şi o sărută pe obraji.

— S-a făcut, zise el.

Verifică încărcătorul, puse unul plin şi făcu la fel şi cu arma ei AK-47.

— S-ar putea să avem nevoie de astea mai târziu.

Aşteptară.

Apăru un nou grup care, din spatele unui adăpost bun, puse vârful dealului sub foc greu. Stone şi oamenii săi se ascunseră bine şi traseră cum putură în vietnamezi.

Zece minute mai târziu un alt grup de zece oameni începu să tragă din cealaltă parte a dealului.

— La dracu'! Wiley e acolo jos! zise Stone, încruntându-se.

Schimbă pozițiile a doi oameni, iar el începu să se târască spre cel de-al doilea front. Aproape că terminaseră treaba pe jumătate când Loughlin strigă din primul punct al atacului:

— Sergent, ne vine pe cap o întreagă companie! O să fie gata de dans în cinci minute!

— Fă-mi şi mie loc să dansez, strigă Stone drept răspuns.

Lichidă doi vietnamezi cu trei gloanțe din Beretta. Inamicii încercau să înainteze. Aruncă o grenadă ca să anihileze un alt soldat, iar alți doi rămaşi alergară înapoi în desiş.

— Uite-i că sosesc! anunță Loughlin.

Stone se întoarse să înfrunte inamicii chiar când o grenadă lansată de un aruncător explodă la douăzeci de metri de culmea dealului.

— La pământ! strigă Mark.

Se ridică şi îşi goli Beretta în trupele inamice, apoi vârî un încărcător nou în arma sa CAR-15, dar văzu că era ultimul. Aproape că i se terminase muniția!

Dincolo de focul de armă se auzi un zgomot diferit. Curând îşi dădu seama ce era: zgomotul făcut de elicea unui elicopter. Şi părea un Huey!

Patru rachete lansate din aparatul de zbor explodară în frontul vietnamez de dedesubt, zdrobind corpuri de oameni şi copaci, amestecându-le. Rachetele atraseră țipete de protest şi jumătate din trupe începu să se retragă.

Sunetul unei mitraliere răsună în junglă în timp ce elicopterul continua să toarne foc în compania de infanterie. Soldații rămaşi dintr-o grupă se ridicară şi se retraseră în grabă.

Elicopterul zbură direct deasupra poziției lui Stone şi cei de jos văzură *flash*-uri de semnalizare. Un megafon răsuna dincolo de zgomotul războiului.

— Domnule Stone, eşti acolo? Un prieten îl caută pe domnul Stone şi echipa sa. Dacă sunteți în zonă, vă rog să mergeți până în cel mai apropiat loc de aterizare, departe de focul vietnamezilor, ne-ntâlnim acolo. Dacă aveți vreo rachetă semnalizatoare, vă rog să o trageți drept confirmare.

Mark zâmbi.

— Are vreunul dintre voi o rachetă semnalizatoare?

Nu avea nimeni.

— Loughlin, tu şi Patterson retrageți-vă rapid până la luminişul pe lângă care am trecut, la o jumătate de kilometru mai departe. Faceți foc, fum, ceva ca să atrageți „pasărea”!

— 'Nțeles! strigă Loughlin şi dispăru împreună cu Patterson.

— Hai să luăm căruța şi să plecăm! ordonă Stone. Avem o amărâtă de şansă să urcăm în elicopter, înainte ca „Charley” să devină curios şi să ne trimită pe cap o patrulă cu grenade.

Alergară pe pantă, întoarseră căruța şi încercară să-l pună în mişcare pe bivolul îndărătnic.

Dar animalul avea o singură viteză. Cambodgianul încercă să-l îndemne să meargă mai repede, dar nu reuşi.

Stone îl luă pe Hillburton şi rămaseră în spate de pază. Aşteptară în junglă cincisprezece minute, nu văzură nici un vietnamez care să-i caute şi se grăbiră să prindă din urmă căruţa.

— Mai puţin de o sută de metri până la luminiş, anunţă Mary Eve.

Stone o luă la fugă înainte. Îi găsi pe Loughlin şi pe Patterson adunând iarbă uscată ca să-i dea foc. Mark aprinse iarba din care se înălţă un nor gros de fum.

Aproape imediat frumoasa siluetă a unui Huey se ridică dintre copaci şi se apropie.

— Domnul Stone, presupun, zise vocea din megafon.

Mark flutură mâinile pe deasupra capului.

— Faceţi loc, aterizez.

Aparatul de zbor se aşeză aproape de foc. Elicea făcu ca flăcările să zboare în mai multe direcţii. În cadrul uşii se aflau mai multe mitraliere M-60. Stone alergă într-o parte a elicopterului, apoi la căruţă.

— Toată lumea să urce la bord, strigă el, nevenindu-ı să creadă că norocul lor se schimbase.

Loughlin stătea lângă elicopter cu arma CAR-15 pregătită.

Când căruţa se apropie, Stone urcă sus şi începu să-l împingă pe Hog spre partea din spate. Patterson veni să ajute, apoi şi Hillburton. Cei trei îl cărară pe texan trei metri până la uşa aparatului de zbor. Mâini puternice îl traseră în interior şi îl întinseră pe o brancardă.

Loughlin trase o rafală.

— Avem musafiri, mişcaţi-vă! strigă el.

Stone o împinse pe Mary Eve spre uşă şi urcă şi el.

— Suntem toţi? Toţi în afară de Loughlin?

Auzi strigăte afirmative.

Mitraliera începu să răpăie, iar cartuşele goale loviră ritmic elicopterul.

— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! strigă Loughlin.

Goli un încărcător, vârî altul şi împroşcă jungla de la marginea zonei deschise. Toată lumea era la bord, cu excepția lui. Se grăbi să urce. Motorul îşi mări turația şi englezul se aruncă prin deschizătura uşii.

Câteva găuri apărură în partea de sus a fuzelajului, unde trăsese inamicul. Stone îl înşfăcă pe Loughlin de umeri şi îl trase sus, în timp ce elicopterul se ridică şi zbură imediat pe deasupra copacilor, departe de infanterişti.

Stone se uită la mâna englezului şi văzu că era plină de sânge.

— Loughlin e lovit. Unde-i doctorul? zise Mark.

Mary Eve îl dădu pe Stone la o parte din drumul ei, îngenunche lângă Loughlin şi citi durerea pe chipul său. Îi luă cuțitul şi tăie țesătura cămăşii.

— Ai avut noroc. Glonțul a trecut prin partea de sus a brațului. E o trusă de prim ajutpr pe perete. Dați-mi comprese şi bandaje. Haideți, băieți! Credeți că Loughlin are sânge de donat podelei unui elicopter?

Cineva izbucni în râs. Stone chicoti, apoi toată lumea râse de reacția calmă a sorei lor misionare.

Femeia aplică multe comprese pe ambele părți ale brațului lui Loughlin, ca să oprească sângerarea.

Englezul se uită la ea.

— Auzi, ai terminat cu brațul meu?

— Nu, o să mă mai uit la el. Nu vreau să sângereze din nou.

Stone se uită în trusă după ceva care l-ar putea ajuta pe Wiley. Scoase câteva sticluțe de medicamente şi i le arătă lui Mary Eve.

— Da, da, bine gândit.

Puse jos mâna lui Loughlin.

— Îmi pare rău, o să mă joc cu brațul tău mai târziu.

Se uită la ambele sticluțe, alese una cu Demerol, apoi se apropie de Hog. Băgă o sută cincizeci de miligrame de fluid într-o seringă sterilă şi le injectă în mâna texanului.

Se uită şi la celelalte medicamente şi găsi un fel de penicilină injectabilă, Amoxicilină. Pregăti o mie de miligrame şi i le administră. Hog leşinase în urma şocurilor provocate de transbordarea lui în elicopter. Febra acționa încă cu putere maximă. Într-o oră, medicamentele ar fi trebuit s-o mai micşoreze.

Se aşeză lângă el şi văzu că respirația era înceată, dar profundă şi regulată. Se întoarse să se uite la rana lui Loughlin.

— Crezi că rezişti, domnule englez?

— Acum da. De unde dracu' a apărut elicopterul ăsta?

Şi pe Stone îl preocupa aceeaşi întrebare. Merse până în partea din față a aparatului de zbor şi vorbi cu pilotul. Omul era din Brooklyn, un mercenar cu care Mark avea cunoştințe comune, numit Billy Brinkley.

— Explică-mi, Billy, zise Stone.

Billy pilota aparatul pe deasupra unui râu larg la o înălțime de doi metri.

— Cu cât zburăm mai jos, cu atât vietnamezii au mai puține şanse să afle unde suntem. De o zi şi jumătate vă căutăm. O cambodgiancă, Sen, a luat legătura cu noi. Ce v-a reținut atât?

— Am uitat invitațiile. Am pierdut radioul când vietnamezii au doborât celălalt elicopter. A dispărut totul într-o explozie. Cum de ştia An Khom că avem necazuri?

— Ți-a spus, sau cel puțin a zis că a încercat, dar erai prea preocupat de altceva şi nu ai auzit. N-ați observat că An Khom ținea legătura cu aparatul de la bord, de două ori pe oră. Doar o verificare rapidă, folosind numele de cod. Vechiul cod irlandez nu a fost auzit în două apeluri, aşa că An Khom a

organizat acest zbor ca să vă găsească. Am localizat celălalt aparat de zbor şi de atunci vă tot căutăm. Ne-am băgat într-o mulţime de lupte, sperând că luaţi şi voi parte la una. Am luat urma bărcii cu motor şi apoi a căruţei şi ne-am dat seama că aveţi un rănit. De atunci am căutat numai pe şosele şi... bingo! La al doilea schimb de focuri de arme, v-am găsit.

— Mda. I-ai spus lui An Khom că ne-ai găsit?

— Da. Îţi trimite salutări. Nota lui de plată o să fie ceva mai mare de data asta, ca să acopere celălalt elicopter.

— Adevărat.

Stone se întoarse la oamenii săi şi le povesti cum fuseseră salvaţi.

— Mary Eve, eşti sigură că ăsta n-a fost unul dintre miracolele tale?

— Legăturile mele nu mai sunt atât de bune. Dar fac şi eu ce pot.

Se uită la Hog. Febra părea că mai scăzuse. Încă o oră şi putea şti sigur.

Patterson se aşeză pe podea şi se uită la propriile mâini.

— Două sute de mii de dolari, numai ai mei! Aşteaptă să-l văd pe bătrânul ăla al meu! Zicea că n-o să fac nici cât două cepe degerate decât dacă intru în afaceri.

Hillburton izbucni în râs.

— De ce dracu' nu intri într-una de-a lui, ca să mă bagi şi pe mine şi să câştig şi eu cincizeci de mii pe an?

Patterson îşi linse buzele, gândindu-se.

— La naiba, pare mai uşor decât să m-apuc de muncă. Cred că asta o să fac. O să ţinem legătura.

Stone se aşeză între cei doi foşti prizonieri de război.

— Sunteţi liberi ca păsările cerului. Nu pot să vă silesc să faceţi ceva ce voi nu vreţi, dar trebuie să vă cer nişte chestii. Unu, misiunea asta de salvare n-a existat. Dacă află Unchiul Sam de ea, mă bagă douăzeci de ani într-o închisoare federală.

Mi-au interzis să ies din S.U.A., mi-au luat paşaportul şi, în mod deosebit, mi-au interzis să vin în Extremul Orient. Deci, n-aţi auzit niciodată de mine, da?

Patterson îi strânse mâna.

— Cum să nu? Îţi datorăm cu mult mai mult decât atât.

Hillburton îi strânse şi el mâna.

— Bineînţeles că n-aş face nimic să te bag în bucluc.

— Bine, zise Stone. Ce urmează e mai nasol. Când ajungem la Bangkok, o să vă trimitem cu un taxi direct la Ambasada Statelor Unite. Veţi raporta că vă aflaţi în serviciul militar al Statelor Unite, că aţi scăpat dintr-o închisoare din Cambdogia şi că vreţi să vă întoarceţi în ţară şi să vă luaţi banii. Unii dintre oamenii pe care îi veţi vedea vor fi încântaţi şi vă vor trata regeşte, or să facă orice pentru voi. Alţii or să fie furioşi pentru că de ani de zile tot spun că nu mai sunt prizonieri în închisorile celor trei naţiuni de aici. Spuneţi-le că nu vreţi publicitate. Vreţi doar să ajungeţi acasă şi să duceţi din nou o viaţă normală. Asta o să vă pună la adăpost. Atunci or să vrea să menţină statutul vostru de prizonieri cât mai confidenţial.

— Mie-mi convine, zise Patterson. Nu mă deranjează deloc.

Hillburton aprobă, dând din cap.

— Nici o problemă din partea mea.

— Mulţumesc, zise Stone.

Se sprijini de peretele aparatului de zbor şi se relaxă. Hog o să stea internat o vreme, dar Mary Eve o să-l ducă la cel mai bun spital din Bangkok.

Patterson îşi drese vocea.

— Toată treaba asta costă pe cineva al naibii de mult. Elicopterul distrus, armele, muniţia, tipii pe care i-aţi angajat. Cine plăteşte toate astea?

— Avem ceva surse, răspunse Stone.

— La dracu', şi eu la fel. Bătrânul meu ar fi în stare să arunce cu bani numai să-mi vadă faţa. Trebuie să ştiu doar unde să-i trimit.

Mark avu o ezitare.

— Dar n-o să vină nimic din solda ta?

— La dracu', nu! Tata o să plătească. Abia aşteaptă.

— Tatăl tău e chiar aşa de blindat?

— Da. Sau cel puțin era. Acum cred că e superblindat.

— Bine, zise Stone. Am în California o agenție de detectivi. O să-ți dau adresa mea. Vreau s-o ții minte. Nimic scris. Apoi, dacă totul iese bine, poţi să trimiţi şi tu ceva.

— Minunat. Nici o problemă. O să-ți scriu ca să-ți cer nota de plată! Hristoase, nu-mi vine să cred. Sunt un om liber, şi pe deasupra civil, dacă vreau!

Stone se făcu comod. Era obosit. Când dormise ultima oară? Nu putea să-şi aducă aminte. Dar reuşiseră! Da! Bun. Mai eliberase doi prizonieri dintre cei despre care guvernul susținea că nu există. În viața lui nu se mai simțise atât de obosit.

Adormi înainte să se mai poată gândi la altceva.

CAPITOLUL XX

Elicopterul lui An Khom trecu granița pe la sud de Aranyaprathet, în Thailanda, ocoli și ajunse la Bangkok prin nord. Ateriză pe un aeroport particular, amenajat special numai pentru elicoptere, lângă un hangar pe care se afla o tăbliță cu inscripția „Serviciul Aerian Bangkok”.

Îi aștepta o ambulanță. Medicii nici măcar nu se uitară la ceilalți oameni. Merseră direct la Hog, îl puseră pe o targă și îl băgară în ambulanță. Pe o parte a mașinii scria „Spitalul General Bangkok”. Texanul era treaz.

— Unde dracu' mergem? întrebă el pe un asistent.

— Să te facem bine, răspuse omul.

Apoi ușa se închise.

Hog era pe mâini sigure și probabil că se simțea mai bine dacă putea să se vaite.

— Temperatura a scăzut foarte mult, zise Mary Eve. Acum e în afara pericolului.

În apropiere era parcată o autocamionetă pe care An Khom le-o trimisese ca să bage în ea toate catrafusele.

Intrară în hangar și depozitară toate armele și muniția în două lăzi de lemn. Stone reținu numai pistolul Beretta și două încărcătoare. În interiorul hangarului găsiră un birou modern și dușuri pentru bărbați și femei. Cei doi foști prizonieri de război se holbară mult timp la ele după ce se dezbrăcară.

— La dracu', n-am mai văzut un duş de treişpe ani! zise Patterson.

Înşfăcă o bucată de săpun şi intră sub apa fierbinte. Hillburton se mulţumi să rânjească şi începu să se spele cu mult sârg.

Stone dădu un telefon şi, înainte ca oamenii să iasă de la duşuri, sosiră rânduri curate de haine pentru Mary Eve, valize şi cele mai recente ziare în limba engleză.

Mark îşi făcu un duş rapid şi se îmbrăcă cu aceleaşi haine de acum trei sau patru zile. Pierduse noţiunea timpului.

Mary Eve aştepta în biroul micuţ. Purta pantaloni gri şi o bluză asortată din mătase naturală, iar pe umeri ţinea un pulover pufos. Părul ei negru era spălat, periat şi aranjat. Era încântătoare.

— De luni de zile n-am mai fost aşa curată! zise ea. Am uitat luxul unui duş cu apă fierbinte. Nici nu mai vroiam să ies afară.

— Eşti aceeaşi fată pe care am văzut-o târându-se pe pământul mocirlos al junglei? o tachină Stone. La hotelul *Bangkok Hilton* o să ai o cadă.

— Nu stau la hoteluri de lux, zise ea. Se risipesc foarte mulţi bani.

— De data asta, o să stai. E rezervat un apartament pe numele tău, atât cât vrei să stai acolo.

Cambodgianul discutase deja cu Stone. Americanul îi dăduse unul dintre pachetele cu bani luate de la bandiţi şi acesta se grăbise să plece spre casă. A doua zi avea să plece spre Aranyaprathet ca să o aştepte pe Sen. Îi spusese lui Stone că era sigur că o să reuşească. Era ţara ei natală şi avea mai mult curaj decât zece oameni la un loc. Cambodgianul îl asigurase prin semne că avea să împartă cu ea banii şi bijuteriile.

Stone aruncă o privire în jur. Alcătuiau un grup diferit faţă de cel care sosise cu o oră mai devreme.

— Ei bine, dacă suntem toți aici, hai să mergem la o plimbare!

În fața ușii, aștepta o limuzină. Foștii prizonieri de război se minunară:

— Hei, n-am mai mers cu mașina de treișpe ani! zise Patterson.

Se făcu comod pe un scaun, dădu drumul la televizor și deschise barul.

Stone puse mâna pe umărul lui.

— Adu-ți aminte că nici pe alcool n-ai mai pus gura de treișpe ani. Pentru o vreme, rezumă-te la câteva beri, bine?

Patterson aprobă, dând din cap, și scoase o cutie dintr-un frigider micuț.

— Hei, au Coca Cola! exclamă el.

Mary Eve se așeză lângă Mark fără să-și poată lua ochii de la el. Îl lăsară pe Loughlin la un hotel ieftin, unde trăgea întotdeauna. Le zise că o să-și cheme doctorul personal ca să se uite la rană și să-i dea ceva pastile. Avea de gând să se odihnească câteva zile, înainte să se urce într-un avion spre casă.

Stone știa numărul lui de telefon.

Opriră limuzina la ambasada americană. Foștii prizonieri de război coborâră cu noile lor geamantane. Se simțeau ciudat în haine sport și, mai ales, cu lenjerie de corp curată.

Amândoi îi strânseră mâna lui Stone. Mark îi ceru lui Patterson adresa, iar sergentul Forțelor Aeriene îi spuse fără ezitare strada și numărul.

— Dacă totul merge bine, plecați dracului de aici și mergeți pe pământ american! le ură el.

*

*　　*

— În noaptea asta stai cu mine la hotel? întrebă Mary Eve. E mai mult decât o întrebare, este o speranță.

— Dacă vrei.

— Mi-ai promis c-o să petreci cu mine o noapte fără bocanci şi într-un pat adevărat.

Roşise în timp ce spunea aceste cuvinte, iar el o sărută pe obraz.

— Întotdeauna îmi respect promisiunile. Dar mai întâi trebuie să vorbim cu An Khom şi să-l vedem pe domnu' Wiley.

— Da, da, ar trebui să facem asta. Ştiu că o să se facă bine, dar vreau să fiu sigură.

Se întâlniră cu An Khom la pagodă. Era acelaşi loc cu miros de tămâie, întunecat şi misterios ca şi altă dată. Trecură de perdeaua de mărgele.

— Aa, frumoasa domnişoară Mary Eve Filmore, zise An Khom. Mă simt onorat că aţi venit în vizită.

Intrară în biroul lui mic şi serviră ceai verde, fierbinte.

— Am auzit că aţi avut succes. Asta e bine. Cel de-al treilea om a murit chiar înainte să fie salvat. Păcat. Măcar o zi dacă ar mai fi putut să aştepte...

— Operaţiunea de salvare şi tot restul, cât costă? întrebă Stone

An Khom chicoti încetişor.

— Iată un om de acţiune! Savuraţi-vă ceaiul. Vă place ceaiul verde, domnişoară Filmore?

— Trăiesc în Cambodgia de zece ani, domnule Khom. Dacă nu mi-ar fi plăcut ceaiul verde când am sosit prima dată, aş fi murit de deshidratare.

An Khom râse încet, uitându-se la ea pătrunzător.

— Primul elicopter era evaluat la treizeci de mii? întrebă Stone.

— Era vechi, într-o stare proastă, zise bătrânul thailandez.

— Cobori preţul? Cred că avem un sponsor în afacerea asta. Tatăl lui Patterson e blindat.

— Dar nu ştii sigur. Nu aveţi nici o înţelegere, nici un contract.

— Nu, dar...

— Atunci, jucăm jocul. Dublu sau nimic... Dacă poţi să strângi banii.

— Prizonierii au fost acolo, deci plătim dublu. Aşa a fost pariul. Calculează care au fost costurile tale. O să plătesc ce pot, înainte să plec, în câteva zile.

— Creditul e cel care face o afacere să meargă, nu?

An Khom sorbi din ceai. O privi câteva momente pe Mary Eve.

— Domnişoară Filmore, eşti o femeie încântătoare. Îmi aminteşti de fata mea, An Ling.

Mai discutară câteva minute, apoi plecară pe uşa din faţă a pagodei.

Limuzina dispăruse, iar în locul ei se afla un camion. An Khom ştia când să facă economie.

— A fost o şedinţă de afaceri? Chiar şi pentru Extremul Orient e cam ciudat.

— Amândoi lucrăm într-un domeniu în care hârtia ne poate aduce necazuri. Tratăm în cuvinte, acorduri verbale. E suficient.

Spitalul nu era cel mai mare din oraş, dar avea o sală de urgenţe bine dotată şi doctori bine pregătiţi. Stone se mai folosise şi altădată de serviciile lor. Îl găsiră pe Hog la etajul patru, într-o cameră de două paturi, împreună cu un japonez care căzuse prin geamul unei ferestre.

Texanul tocmai sosise de la chirurgie şi asistenta le spuse că puteau să stea numai câteva minute. Era inconştient. Mary Eve îi puse asistentei câteva întrebări şi îi spuse că era şi ea infirmieră calificată. Discutară câteva minute despre starea pacientului.

Stone putu să vadă că zgârietura de la cap fusese tratată cu un fel de alifie.

Un bandaj mare acoperea cea mai mare parte a pieptului. Mark înțelese foarte puține din spusele asistentei medicale. Trebuiră să plece înainte ca Hog să se trezească din anestezie. În lift Mary Eve îi povesti lui Stone ce aflase.

— Operația a durat mai bine de două ore. A trebuit să fie înlăturată o mare parte din carnea atinsă de cangrenă, iar muşchii au fost traşi ca să se sudeze. O lună o să stea la pat şi încă o lună o să dureze până îşi mai revine cât de cât. Rana a fost mai adâncă decât am crezut, dar nu cred că o să aibă probleme din cauza asta.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o astăzi! O să stea în spital două luni? Hog o să înnebunească.

— Ar fi bine să-l vizitezi în fiecare zi. Asta o să-i mai ridice moralul.

— O să-l vizitez, altfel o să mă rupă-n două când o să iasă de-acolo.

Apartamentul pe care îl rezervaseră era compus din două camere luxoase, spațioase, care beneficiau de panorama extraordinară a unui peisaj mirific.

— E minunat! Cred că a costat o avere! Cincizeci de cambodgieni ar mânca o lună cu ce plătim aici o noapte!

O atinse pe umăr şi femeia se cuibări în brațele lui.

— Hei, ai hrănit cambodgieni timp ce zece ani. Acum relaxează-te şi bucură-te de lux. Poate prea curând o să fim amândoi într-un avion, în drum spre casă. Hai să facem din asta o noapte de neuitat.

— Mai întâi, vreau să-mi scot pantofii. Cum de mi-ai ştiut mărimea? Şi hainele astea! Cine plăteşte pentru toate astea?

O aduse la tăcere cu un sărut. Apoi lucrurile deveniră mai interesante…

*

*   *

În curând va ajunge acasă, aşteptând să adune suficiente informații ca să repereze un alt prizonier. Apoi, avea să se

întoarcă la Bangkok. Curând, îşi dorea ca acel moment să fie mai curând! Câteodată, când se gândea la americanii care se mai aflau încă închişi în cuşti, care mai erau încă folosiți, şi bătuți, şi înfometați ca nişte sclavi, nu putea să doarmă.

Nu va putea să doarmă până ce fiecare dispărut în misiune şi fiecare prizonier de război nu era eliberat şi adus acasă. Ca să se împlinească acea zi, vroia să facă tot ce-i stătea în putere.

Stone se bucură pentru că adusese cu el pistolul automat Beretta 93-R. Înşurubă la capătul ţevii amortizorul scurt şi gros, ridică arma şi îl ţinti pe sergent. Sunetul înfundat al amortizorului constituia semnalul atacului.

Ochi chiar deasupra nasului vietnamezului şi trase. Glonţul Parabellum de 9 mm lovi fără greşeală cu doi centimetri mai jos de linia părului, retezând partea de sus a capului, în vreme ce corpul căzu cu mult în spate, către marginea junglei dese.

Hog Wiley stătea lipit de pământul umed, abia reuşind să se înfrâneze. Avea aproape doi metri înălţime, o faţă ca de urs, cel mai urât om pe care îl văzuse Stone vreodată. Era o matahală bărboasă, cu părul veşnic răvăşit, un băiat de treabă din estul Texasului care putea face faţă cu succes oricărei curse de motociclism, dar care prefera tacticile animalelor de supravieţuire într-un derby pe viaţă şi pe moarte.

Iar, acum, Wiley dorea să atace. Auzi sunetul amortizorului dincolo de pălăvrăgeala vietnamezilor şi văzu unul dintre inamici doborât.

Parcurse în tăcere cei şase metri până la ţinta sa, un soldat scund care căra un rucsac plin, probabil, cu grenade şi explozive, materiale pe care le puteau folosi.

ISBN 973-9127- 51-X EDITURA BOGDANA Lei 50.00